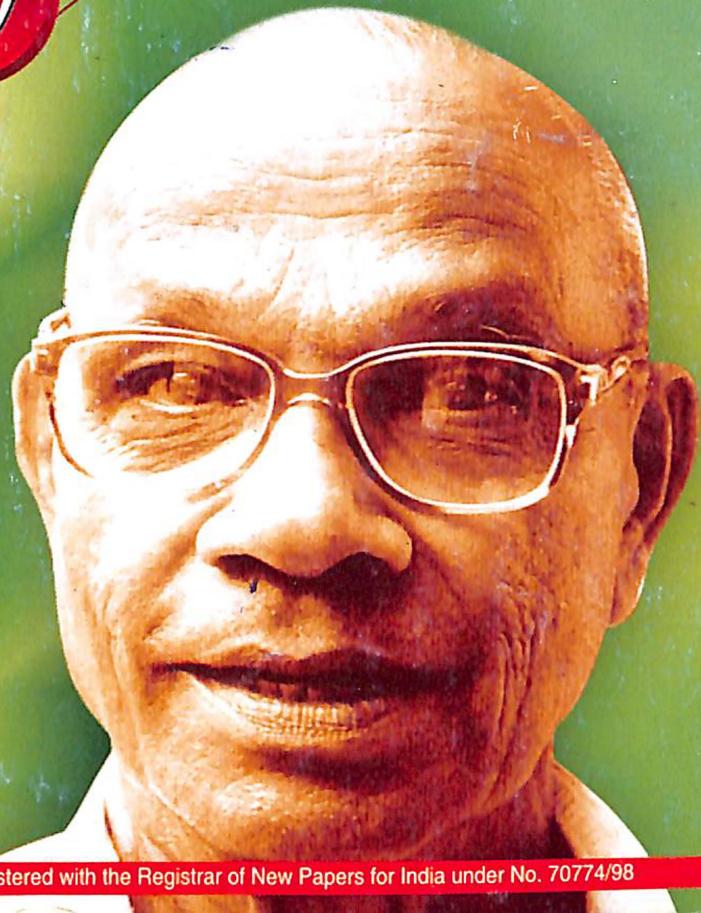

കാവറി കാളോട്ടി

മെയ് - ജൂലൈ 2013

60

S. K. S. Pillai

കാവറീ കാളമ്പ്രദി

(എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖ്യപത്രം)

■ പുസ്തകം 16

■ ലക്ഷം 4

■ വില 25 രൂപ

ചീഫ് എഡിറ്റർ:
ഡോ. എം.ആർ. രാജവവാരിയർ
എക്സാക്യൂട്ടീവ് എഡിറ്റർ:
എം.എം. സചീരൻ

എഡിറ്റർമാർ:
കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ
കെ.പി. ശക്രൻ
കെ.പി. മോഹനൻ

ബുക്ക് ലേഖക്ക് & ഡിസൈനർ:
യാക്കുബ് പുക്കിപ്പിന്ന്
കവർ കെട്ടിൽ : പ്രസാദ്

എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ്
(റജി. 440/92) കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

കാവന കാളഭൂതി

സ്വീകാര്യം

ഒറ്റപതി - 25.00

വാർഷിക വർത്തിസംഖ്യ - 100.00
(വിദേശത്ത് - 20 ഡോളർ)

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്
(ഇം. 440/92) കോട്ടയ്ക്കര - 676 503

ഉള്ളടക്കം |

കത്തുകൾ

മുൻകുറി എം. എം. സചീദൻ

ലോവസാ

ഹരിതം, അരുൺ യവളം കെ. പി. ശങ്കരൻ
പാലുർ കവിതയുടെ അടിവേരുകൾ പി.എം. നാരായണൻ
പാലുർലേവക്കുള്ള ധാത്രകൾ എം. എം. സചീദൻ
അമൃതമമനം ആർ മനോജ് വർഷ
കർഷക രാജാവും

കാട്ടിലെ സുന്ദരിയും അനിൽ ചേലേസ്യ
എൻ വി.കൃഷ്ണവാരിയാരുടെ

ഗദ്യരശ്മി മേലത്ത് ചന്ദ്രശേഖരൻ
മാപ്പിളത്തെയ്യങ്ങളിലെ

പുരാസക്തിപ്പം പി. കെ. രമേഷ്
കൂസിക്കണ്ണ പദവിയും

കൂസിലെ മലയാളവും കെ. ജി. രഘുനാഥ്
അക്കിത്തത്തിന്റെ നെമിഷ്കങ്ങൾ മോഹനൻ നടുത്തളം

കമകളിലൂടെ രൂപപ്പെടുന്നവർ ജി. രമ്യ
കവിയും വിമർശകനും വി. പി. ഗോവിന്ദൻ നായർ

കവിത

അഹംഭാ(രം)വം പദ്മാദാസ്
ചുട്ടിയും കടേശവും പി. എൻ. വിജയൻ
അന്ത്യയാത്ര എൻ. പി. ഗോവിന്ദൻകുട്ടി
എന്റെ വീട് ജയലക്ഷ്മി

വായനമ്യർ

നിലപാടുകൾ മുകുന്ദൻ മാഞ്ഞാട്ടർ

വായനമ്യർ

രാംമോഹൻ

ഡോ. അമീനാ നിരഞ്ജ

മുഖചിത്രം : എം.എം.പാനുർ

കാശ്ടിം!

രന്തു വെടിവെച്ചു പോലുമില്ലാതെ....

എം. എം. സചീന്ദ്രൻ

സേജി ഇൻഡെന്റ് ഓഫീസ് പറയാൻ വയ്ക്കുന്ന വൈദിക മുകളിൽ സോളാർ പാനൽ കൺഡാൾ ആളുകൾ വായ്യെപാതൽ ചിരിക്കാനും കളിയാക്കാനും തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ചില വാക്കുകൾ അങ്ങനെയാണ്. കൺഡാക്സണ്ടിൻഡ, പെട്ടന്ന് അഴീലമായി മാറും. പിന്നീട് അതു പറഞ്ഞുകേട്ടാൽ ആളുകൾ ചിരിക്കാൻതുടങ്ങാം. കർണ്ണൻ തന്റെ മകനാണ് എന്ന് ലോകം അറിഞ്ഞപ്പോൾപ്പോലും അനുഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത നാണക്കേടാണ് ഇക്കാലത്ത് സുര്യൻ സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ വാർത്തകളും പുകില്ലുകളുമൊക്കെ പച്ചപിടിച്ചുനിൽക്കുന്ന സമയത്താണ് ഈ ലേവകൾ ഒരു സോളാർ പാനൽ സ്ഥാപിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചതും, പണി ആരംഭിച്ചതും. സബ്സിഡി നിർക്കിൽ സോളാർ പാനൽസ്ഥാപിക്കാനുള്ള അന്തര്ഭീകരിക്കുന്നതിനുമുകളിൽ പത്രം കൈയ്ക്കിട്ടി. അതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഇരുപത്തിയഞ്ച് ഏജൻസികളിൽ എന്നായ 50 ദായുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് പാനൽ സ്ഥാപിക്കാനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തു. 205,000 രൂപ ആകെ ചെലവുവരുന്ന പദ്ധതിക്ക് സബ്സിഡി കഴിച്ച് 97,000രൂപ ചെലവായി. ഈ തുകയ്ക്കുള്ള ചെക്ക് അധികാർഡായിൽ നന്ന കമ്പനിയെ ഏൽപ്പിച്ചിരുന്നു. അവർ പറഞ്ഞിരിപ്പാത്തിനും അൽപ്പം മുമ്പായിരത്തനെ എല്ലാ ജോലികളും പൂർത്തിയാക്കി. കറൻ്റ് ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ, ഒരു കുഴപ്പവും ഇല്ലാതെ സോളാർന്റനിനുള്ള വൈദ്യുതി ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്. വൈടിലെ എല്ലാ ലൈറ്റുകളും, ഫാനകളും, ടിവിയും, മുഴുവൻസമയവും പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നത് സോളാർ വൈദ്യുതി ഉപയോഗിച്ചാണ്. വെള്ളം പദ്ധതിയും നോട്ടോർ, പ്രിയജ്ഞ്, അയൈസ്റ്റ്സേബാക്സ് എന്നീ ഉപകരണങ്ങൾക്കു മാത്രമായി ഇലക്ട്രിസിറ്റിബോധിസ്റ്റുകൾ വൈദ്യുതിയും ഉപയോഗിക്കുന്നു. എത്രയെങ്കിൽ ശ്രമിച്ചിട്ടും ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്ന വൈദ്യുതിയുടെ പകുതി മാത്രമേ ചെലവാക്കാൻ കഴിയുന്നുള്ളു എന്നതാണ് വസ്തുത. അമുഖം വാ, അതെന്നെ ഒരു സാധാരണവീടിൽ ആവശ്യമുള്ളു എന്നർത്ഥം. വേണ്ടാക്കിൽ, രണ്ടുവീടുകൾക്കും കൂടി ഉപയോഗിക്കാവുന്ന തരത്തിൽ

സോളാർ പാനൽ സ്ഥാപിച്ചാൽ ചെലവു കുറയുമെന്നുമാത്രമല്ല, ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്ന വൈദ്യുതി മുഴുവനായും ഉപയോഗിക്കാനും കഴിയും. തൊല്ലുറ്റിയേശായിരും രൂപ ബാക്കിലിട്ടാൽ അതിന്റെ പലിശക്കാണ്ട്, ഇന്ന തെരുവായക്ക് വീട്ടിലെ വൈദ്യുതിബില്ല് അടയ്ക്കാൻ കഴിയും എന്ന സാമ്പത്തികശാസ്ത്രം അറിയാം. പക്ഷേ, ശാശ്വതമായി നിലപനിൽക്കാൻ പോകുന്ന ഒരു ഉഖർജ്ജത്തെക്കുറിച്ച് ആളുകൾക്കിടയിൽ അവബോധ മുണ്ടാക്കാൻ, കുറേ പേരെക്കിലും ഒരൽപ്പം നഷ്ടം സഹിച്ചുകൊണ്ടും ഇത്തരം ഉഖർജ്ജംസാത്യം കൗണ്ട് ഉപയോഗപ്പെടുത്തണം എന്നു തന്നെ കരുതിയിട്ടാൻ ഈ പദ്ധതിക്കുവേണ്ടി അപേക്ഷിച്ചതും, സ്ഥാപിച്ചതും. മാത്രമല്ല, ഇന്നുകിട്ടുന്ന തരത്തിൽ, ഇന്നത്തെ വിലയ്ക്കുപോലും ഇലക്ട്രിസിറ്റി ബോധിന്റെ വൈദ്യുതി എത്രകാലം കിട്ടും എന്നു പറയാൻ കഴിയില്ലാണ്ട്. നല്ലാരു ഇൻവർട്ടർ സ്ഥാപിക്കാൻ വേണ്ടിവരുന്ന തുകയുടെ അത്രക്കൂടി ചെലവാക്കിയാൽ സോളാർപാനൽ സ്ഥാപിക്കാൻ കഴിയും എന്ന സ്ഥിതിയിലെത്തിയിരിക്കുന്നു, ഈ രംഗത്തുള്ള പരീക്ഷണങ്ങളും കണക്കിട്ടുന്നങ്ങളും. ഇതിനേക്കാൾ ത്യാഗം സഹിച്ച്, സബ്സിഡിപ്പോലും ഇല്ലാതെ സോളാർപാനൽ സ്ഥാപിച്ചവരും നിരവധിയുണ്ട്. ശാസ്ത്രസാഹിത്യ പരിഷത്തിന്റെ പ്രവർത്തകനും, കാലികൾ യുണിവേഴ്സിറ്റിയിലെ കെമിസ്ട്രിവിഭാഗത്തിൽ അധ്യാപകനുമായ ഡോക്ടർമുഹമ്മദ് ഷാഫി, സോളാർപാനൽ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നത് സബ്സിഡിയില്ലാതെയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിൽ പാനൽ സ്ഥാപിച്ചത് ശാസ്ത്രസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലും മേൽനോട്ടത്തിലും പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഏതുരുട്ടിസി. എന്ന ഗവേഷണസ്ഥാപനമാണ്. സബ്സിഡി നല്കാൻവേണ്ടി ഗവേഷണങ്ങൾും അനന്തരും തെരഞ്ഞെടുത്തത് ഇരുപത്തിയഞ്ചു സുകാര്യസ്ഥാപനങ്ങളെല്ലാണ്. പരിഷത്ത് ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടും ഏതുരുട്ടിസിയെ അംഗീകൃത എഴുന്നേസികളിൽ സർക്കാറും അനന്തരും ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടുകളിലും അതുകൊണ്ടാണ്, ഡോക്ടർമുഹമ്മദ് ഷാഫിയെ പ്രോഫൈലേറ്റുവർക്ക് മുഴുവൻതുകയും ചെലവാക്കി സോളാർപാനൽ സ്ഥാപിക്കേണ്ടിവന്നത്.

സോളാർ ടെക്നോളജിക്കൾ അനുസംബന്ധിച്ച വിവരങ്ങളുമായും ബന്ധപ്പെട്ട ഇവ ലോകത്തുനിന്നും മനസ്സിലായിട്ടില്ലെന്നത് ചില കാര്യങ്ങളുണ്ട്

1) പുകയില്ലാതെ അടുപ്പും ബന്ധാദ്യാന്തരം ഫോർഡും ചുടാരാപ്പെട്ടിയും സോളാർ പാനലുടുക്കം ഉഖർജ്ജസംരക്ഷണത്തിനും ഉൽപ്പാദനത്തിനും ഉതകുന്ന നിരവധി പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തുകയും ഉപകരണങ്ങൾ വികസിപ്പിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്തത് ഗവേഷണസ്ഥാപനമായ ഐ.ആർ.ടി.സി. കുപോലും അനുവദിച്ചുനല്കാത്ത സബ്സിഡി സൗകര്യം എങ്ങനെയാണ് സരിതെയപ്പോലുള്ള ക്രിമിനലുകൾ ടെക്നോളജിക്കാണുകൂടുന്ന സകാരുസ്ഥാപനങ്ങൾ വഴി ലഭ്യമകുന്ന സ്ഥാപനമായും ഉണ്ടായെന്നും, അണ്ടർട്ടിക്കാർഷികളിൽ കരിച്ച ഇരുപത്തിയഞ്ചുസ്ഥാപനങ്ങളെ കൈഭ്യാഴിഞ്ഞു ആളുകൾ ടെക്നോൾജിക്കൾ സ്ഥാപിച്ചത്.

2) അനന്തരും ഉത്തരവിൽ കൂത്യുമായിട്ടും അംഗീകൃത എഴുന്നേസികളുടെ പേരു പറഞ്ഞിരിക്കേ, അതിലേബാനും പെടാത്ത മറ്റാരു സ്ഥാപനം വഴി സോളാർപാനൽ സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത് എന്തിനായിരുന്നു? വ്യക്തികളാണെങ്കിൽ അവരിലില്ലായ്മകൊണ്ടും തുക കുറയുമെന്ന വാദഭാനത്തിൽപ്പെട്ടും പറ്റിപ്പോയതാണെന്ന് സമാധാനിക്കാം. സ്ഥാപനങ്ങളുടുക്കം എങ്ങനെയാണ് ഇതു ടെക്നോളജിക്കും ഇരകളായി മരിയത്?

3) തട്ടിപ്പു സംഘങ്ങൾവഴി നേരത്തെ സ്ഥാപിച്ച സോളാർ പാനലുകൾക്ക് എന്നെന്നയാണ് സർക്കാർ സബ്സിഡി തരപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തത്? ആരെരാക്കേയാണ് അതിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിച്ചതും സമർദ്ദം ചെലുത്തിയതും.

4) അനർട്ട് പറയാത്ത സ്ഥാപനങ്ങൾവഴിയും സബ്സിഡി കൊടുക്കും എന്നുണ്ടെങ്കിൽ എന്തിനാണ് ഇത്തരം പദ്ധതികളുടെ അപേക്ഷ അനർട്ട് വഴി നല്കുന്നു എന്ന് നിഷ്കർഷിക്കുന്നത്?

സതിതയെ ആരെരാക്കേ എത്രതെവണ്ണ ഫോൺിൽവിളിച്ചു എന്നും അവർ ഏതൊക്കെ ചടങ്ങിൽ പങ്കെടുത്തു എന്നും എവിടെനിന്നൊക്കെ കരിക്കും സർവ്വത്തും കൂടിച്ചു എന്നും ഗവേഷണം നടത്തുന്നതിനുപകരം മുകളിൽപ്പോന്നത് ചോദ്യങ്ങൾക്കാണ് ശരിയായ ഉത്തരം കിട്ടേണ്ടത് എന്നുതോന്നുന്നു.

സൈക്രട്ടിയേറ്റിനുമുന്നിൽ ഇടത്തുപക്ഷം നടത്തിയ തടയൽസമരം വിജയിച്ചു പരാജയപ്പെട്ടോ എന്ന കാര്യത്തിലുള്ള ഗവേഷണം ഈ പ്ലാറ്റോ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെല്ലോ. ചാനലുകൾ ചർച്ചപ്രചയ്ത് എരെക്കഴിയുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ ഇകാരുത്തിൽ ഒരു അന്തിമതീരുമാനം ഉണ്ടാകും എന്നു സമാധാനിക്കാം. പക്ഷെ, ഒരുക്കാരും പറയാതിരിക്കാൻ നിർവ്വാഹിപ്പി. വലിയ അതിക്രമങ്ങളും അക്രമസംഭവങ്ങളുമില്ലാതെ സമരം മുന്നോട്ടുപോയതിലും, ഒരു വെടിവെപ്പോ, കാര്യമായോരുത്തിച്ചാർജ്ജുപോലുമോ ഉണ്ടാകുന്നതിനുമുണ്ടോ അവസാനിപ്പിച്ചതിലും വല്ലാതെ സൈക്രട്ടുന്ന ഒരു കൂട്ടർ കേരളീയ സമൂഹത്തിലുണ്ട്: അതു, കേരളത്തിലെ മാധ്യമലോകമാണ്.

സമരം പിൻവലിച്ചതിന്റെ പിറ്റേണിവസംമുതൽ വിവിധ പത്രങ്ങളിലും ചാനലുകളിലും വന്ന വാർത്തയും ചർച്ചയും ശ്രദ്ധിച്ചാൽ മനസ്സിലാവും മാധ്യമലോകത്തിന്റെ നിരാഗയുടെ ആഴം. ഈ കൊലപ്പതി ഞങ്ങളുടെ വേണ്ടിയിരുന്നില്ല എന്നാരു പരിവേമായിരുന്നു പലർക്കും. അവരെരാക്കേ വിചാരിച്ചതെന്നാണ്? ഇടത്തുപക്ഷം സമരം തുടർന്നാൽ ഉമർപ്പാണി മുഖ്യമന്ത്രിപദം ഉപേക്ഷിക്കുമെന്നോ? അങ്ങനെയാവാൻ തരമില്ല. കാരണം, അതു വിധിച്ചികളുണ്ടാണെല്ല ചാനലിന്റെയും പത്രത്തിന്റെയും തലപ്പത്തിരിക്കുന്നവർ. പിനെന്ന്? കാരും ഇതേയേ ഉള്ളത്. പട്ടാളം കൂടി വന്ന സ്ഥിതികൾ, സ്വാതന്ത്ര്യദിനം അടുത്തിരിക്കേ, ഇടത്തുപക്ഷത്തിന്റെ സമരം അക്രമാസക്തമായാൽ ഒരു വെടിവെപ്പും അതേതുടർന്ന് നാട്ടിലാക്കേ കലാപവും തമിൽത്തമിൽ കൊല്ലുലും ചാവലും സമരത്തിന്റെ മറവിൽ സാമൂഹ്യപ്രോഗ്രാഫികൾ നടത്തുന്ന കൊള്ളയ്ക്കും പിടിച്ചുപറിയുമോക്കെ സുപ്പന്നക്കണ്ണിരുന്നവരാണ് വല്ലാതെ നിരാഗരായത്. തലപൊട്ടി, ചോരയോലിച്ചുനിൽക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ, അവയവങ്ങൾ അറുതുണ്ണി, കണ്ണുതുറിച്ചു മരിച്ചവരുടെ, കത്തികൾണ്ടെ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഒക്കെ കൂളിപ്പോട്ടായ്ക്കുവേണ്ടി ലേ ഒരട്ടും ഉണ്ടാക്കിവെച്ച് കാത്തിരുന്ന പത്രങ്ങളും, തൽസമയ സംഘേഷണത്തിനുവേണ്ടി കൂടാമറയും മെക്കുമായി നാട്ടിന്റെ നാനാമുലയ്ക്കും പ്രതിനിധികളെ നിർത്തിയ ചാനലുകാരുമാണ് ഒറന്നിമിഷംകൊണ്ട്, എല്ലാ പ്രതീക്ഷയും അസ്ഥമിച്ച് നിലത്തുവീണടിഞ്ഞുപോയത്.

ചോരക്കണ്ണേ കൊതിയടങ്ങു എന്ന, മാധ്യമലോകത്തെ ഈ കഴുകൻകല്ലുകളാണ് വിദ്യാർത്ഥികളും യൂവജനങ്ങളും നടത്തുന്ന പല സമരങ്ങളെയും അക്രമാസക്തമാക്കുന്നത്. സമാധാനപരമായി സമരം ചെയ്താൽ അതേക്കുറിച്ച് നാലുവരിപോലും അച്ചടിക്കാൻ കനിയാത്ത

മാധ്യമലോകം, ചോരകാണുന്ന മുറയ്ക്ക് വിദേശനിർമ്മിത കൃമാരകളും സംവിധാനങ്ങളുമായി പാഠത്തെത്തുകയായി. ഇതറിയാവുന്ന സമരങ്ങ താക്കൾ, അക്രമമുണ്ടാക്കാൻ ചട്ടംകെട്ടിയാണ് ഓരോ സമരവും ആരും ഭിക്ഷുന്നത് എന്നതിന് എത്ര തെളിവുവേണമെങ്കിലും നിരത്താൻ കഴിയും. ഈ കെണിയിൽ വീണ്ണുകൊടുത്തില്ല എന്നതാണ് ഇടതുപക്ഷം നടത്തിയ സമരത്തിന്റെ പ്രത്യേകത എന്നുതോന്നുന്നു.

എലക്ഷ്യത്തോളംപേരെ തിരുവനന്തപുരത്തെത്തതി എന്നാണ് സമരം ചെയ്യുന്നവരും പല മാധ്യമങ്ങളും ഒരു പോലെ പറയുന്നത്. ഇതു യേറെ ആളുകളെ നിയന്ത്രിക്കാൻ, സമരം അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന ഒരിയിപ്പുവരുണ്ടാണ് അത് അനുസരിച്ചുകൊണ്ട് തിരിച്ചുപോകുന്ന തരത്തിൽ അച്ചടക്കമുള്ളവരാക്കിമാറ്റാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നത് എറ്റവും വലിയ നേതൃത്വപാടവമല്ലോ? ഇതിന്റെ നൂറിലോരംശാം ആളുകൾ സംഘം ചെച്ചതുപോർത്തുനേരു നേതാവു പറയുന്നത് അണികൾ കേൾക്കാതെ തോന്നിയതുപോലെ കാണിച്ചതിന്റെയും സമരം അക്രമാസക്തമായതിന്റെയും, തങ്ങൾ എത്രുരാജ്യക്കാരരാണ്, എവിടെയാണ് നിൽക്കുന്നത് എന്നുള്ള ബോധംപോലും നഷ്ടപ്പെട്ട് ദേശീയപതാകയെപ്പോലും അപമാനിച്ചതിന്റെയും അതിന്റെ പേരിൽ കേസും കുട്ടവും പരസ്പരം പഴിചാരലുമടക്കമുള്ള നിരവധി ഉദാഹരണങ്ങൾ കേരളീയ സമൂഹത്തിന്റെ മുന്നിലുണ്ടാക്കാം. അഖ്യാതമരാമായണത്തിൽ എഴുതത്തുകൂട്ടിന്റെ രാമൻ പറയുന്നുണ്ടാക്കാം-

രാജ്യത്തെ രക്ഷിപ്പിക്കിന്നു മതിയവൻ

രാജ്യമുപേക്ഷിപ്പിക്കിന്നു എന്നും മതി എന്ന്. ഒരു സമരം നടത്തുകയും അതിന്റെ പേരിൽ ഏലക്ഷ്യംപേരെ അണിനിരത്തുകയും ചെയ്യുന്നത് വലിയ കാര്യത്തെന്നാണ്; അതിനേക്കാൾ വലിയ കാര്യമാണ്, നേതാവു അമേവാ നേതാക്കൾ പറയുന്ന സമയത്ത് സമരം അവസാനിപ്പിക്കാനുള്ള അച്ചടക്കം അണികളിൽ വളർത്തിയെടുക്കുക എന്നത്. ഇതു യുദ്ധരംഗത്തെ നീതിയാണ്, സമരരംഗത്തെയും. അനുസരിക്കാൻ അറിയാവുന്നവർക്കുമാത്രമേ അനുസരിപ്പിക്കാനും കഴിയും. അതുകൊണ്ടാണ്, ചാരിപ്പാരയിൽ പോലീസ് ഫൈഷർമീറ്റീവെച്ചു എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ ശാസ്യിജി തന്റെ സമരം അവസാനിപ്പിച്ചത്. കുത്തുസമയത്ത് അവസാനിപ്പിക്കുന്ന സമരങ്ങൾമാത്രമേ വീണ്ടും ശക്തമായി തുടങ്ങാൻ കഴിയും.

ഹാരിതം, അരുൺം, യവളം

**എ. എൻ. പാലുരിൻ്റെ കവിതയിലെ
ആദ്യസംഖ്യാരങ്ങളുടെ
സംക്ഷിപ്തമായൊരു അവലോകനം**

കെ. പി. ശങ്കരൻ

എന്നാവാം എൻ. എൻ. പാലുരിൻ്റെ കവിതയോട് ഒന്നാമതായി ഞാൻ സംബന്ധിക്കുന്നത്? ഉറപ്പുപോരാ; എന്നാലും ഓർമ്മ ഉച്ചപിശ്ചടക്കണ്ണും നും; പുതുമുദ്രകൾ പുറത്തിരിഞ്ഞിയതിനു പിരക്കയാവാം. അത്യാധുനികകവിതകളുടെ ഒരു സമാഹാരം എന്നു സ്വയം ഇന്നത്തിൽ ഞാതുകാണ്ട് 1966-ൽ ആയിരുന്നു ഇതിൻ്റെ ആവിർഭാവം. ഈ വിശ്വേഷണത്തിലെ അതി, വഴിയേ, ഇതേ ഇന്നത്തിൽ മുപ്പു കുട്ടതല്ലണ്ട് എന്നു വിചാരിക്കുന്നവയെ മുൻനിർത്തി നിജപ്പെട്ടിരിക്കാം. പിന്നെ അതിയും പോരാണ്ട് അതുന്നത്തിലേയ്ക്ക് ഇന്നം മുതിര്ന്നുവെള്ളോ! ഈന്ന് അതെല്ലാം പഴയ കമ്മ ഏതായാലും, വിഷ്ണുനാരായാൺ നസ്തിൽ സന്ധാദനം നടത്തി അവത്തിപ്പിച്ച് പുതുമുദ്രകൾ പുതുസ്തമായോരു വായനയുടെ സാധ്യതയിലേയ്ക്ക് കുറേ വായനക്കാരെ ഉപനയിച്ചിരിക്കാം എന്നതുന്നു വായനയുടെ സാന്നിദ്ധ്യായികത യെ ദൈരിരുവരെ ഇരു സമാഹാരം ഉടച്ചുവാർത്തു എന്നു സമ്മതിക്കാതെ വയ്ക്കു.. (അതെ, ഒരതിരുവരെ- അതുന്നതെ ഉദ്ദേശിച്ചുകൂടു. അന്ന് കുടഞ്ഞുകളിയാനൊക്കെ ശ്രമിച്ചുവെങ്കിലും, സാന്നിദ്ധ്യായികത അത്വവലിയോരു കുറുമല്ല എന്ന വശം പിന്നെ ഉദിക്കായ്ക്കയില്ല; കുറുമാണെങ്കിൽത്തന്നെന്നയും, ഉടച്ചുവാർക്കാണ് ശ്രമിക്കാം എന്നല്ലാതെ, ശില്പത്തിൽനിന്നു പുർണ്ണമായ മുക്കി സൃഷ്ടായ്യമല്ല എന്ന വശവും.)

പോരെട്ട്, പുതുമുദ്രകൾ മിനക്കെട്ട് വിളക്കുവെച്ചു വായിച്ച് തോന്തരയാഥാം പാലുരിൻ്റെ കവിതയിലേയ്ക്ക് എനിക്ക് ഏതാണോരു സമീപനം പേരന്നുകീട്ടിയത്. അത് പാലുരിക്കവിതയുടെ പുതുമനിമിത്തമാണോ എന്ന പ്രശ്നം പിരക്കുക. ഏതു കവിതയും ആവർത്തിച്ചുള്ള അനുശീലനത്തിലൂടെ ഇണക്കുവോഗേ ചുരുത്തു- അതാവാം ഈ അനുശീലനത്തിലെ പൊതുവായ പൊരുളും. അതെന്നോ, പുതുമുദ്രക തീർക്ക് പാലുരിന്റെതായി ചേർത്ത പ്രഭാതവന്നനം, വിമാനത്താവളത്തിൽ ഒരു കവി എന്നീ ഇനങ്ങളോട് ഞാൻ ഒരുവിധം ഇണക്കം നേടി എന്നതാകുന്നു നിർണ്ണായകം. ഇപ്പോൾ പാലുരിൻ്റെ മൊത്തം അവലോകനത്തിനു

തുനിയുമ്പോൾ, പഴയ അനുഭവത്തിലെ ഈ അംഗം എടുത്തുപറയണം എന്നു തോന്തുകയാണ്. എന്തെന്നാൽ, എനിക്കു സതേ വശക്കു ലിാത തിട്ടക്കത്തോടെയാകുന്ന ഈ തുനിവ്. ഈ തിട്ടക്കത്തിൽ, പുസ്തകങ്ങാലയിൽപ്പോകാനോ പുതിയ വിഭവം തേടാനോ എന്നു നിൽക്കുന്നില്ല. അതുപോരട്ട്, കൈയിലുള്ള വിഭവംപോലും പടിഞ്ഞിരുന്നു വായിക്കാൻ പറ്റുന്നില്ല എന്നതുന്തെ നേർ. എങ്കിലും, വർഷങ്ങളായി ഉള്ളിൽക്കാണ്ടുനടക്കുന്ന ഈ ദഹപ്പുട കവിയെ ഉപജീവിച്ച് ഒരു പടകുംപിള്ളിലും രൂക്ഷുന്നതിൽ ഒടക്കാരു ചാർത്താർത്തമും ഇല്ലനുണ്ടില്ല.

പാലുതിന്റെ പ്രമാണമാഹാരമാണ് 1962 അവസാനം ഇരങ്ങിയ പേടിത്തൊണ്ടൻ . ഇതിലെ അതാതിനാഞ്ചുടുട രചനാകാലം ലഭിക്കുന്നില്ല. (ഇതിലെ മാത്രമല്ല, എന്റെ കൈവശമുള്ള എഴുസമാഹാരങ്ങളിൽ അവസാനത്തെ രണ്ടാണ്ടുത്തിൽ ചീച്ചാൽ ശേഷം എല്ലാറിലേയും സ്ഥിരി ഇതുതനെന.) ഈ സ്ഥിരി ഇതരകവികളിൽ പലരും സീകരിച്ചിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. സാധാരണാവായനരെ ഇതു സാരമായി ബാധിച്ചൊളണം എന്നില്ല. എന്നാൽ സാമാന്യപുല്ലോകന്തിനോ മറ്റൊ പുറപ്പട്ടമ്പോഴും ദേരുളിയത് എന്നു കരുതാവുന്ന ഈ പോരായ്മയുടെ സകീരണത കനകുന്നത്.) എതാനും എണ്ണം വായിച്ചുവായിച്ച് പേടിത്തൊണ്ട നിൽക്കുന്ന എത്തുമ്പോൾ പെട്ടെന്നാരു വ്യത്യാസം അനുഭവപ്പെടാതെ വരില്ല. ഈ ശരദേനപ്പറ്റി ഇത്തരത്തിലോരു സകല്പം വിൽക്കാലത്തെ പാലുർ പരിചരിക്കുമോ, എന്തോ! ആകാശത്തിന്റെ കൊറക്കുകയ്ക്കുകീഴെ, സകല സന്നാഹാഞ്ചോടും സംവിധാനങ്ങളോടും കൂടി, ഹൃക്കയും വലിച്ച് സിംഹാസനത്തിൽ അമരുന്ന ചക്രവർത്തിയാണുപോലും മുപ്പർ! പുറത്തിറങ്ങാൻ പേടി; കണ്ണുകുറിയാൽ ആളുകൾ വെറുതേവിടില്ല ഈ ആശയം ഉദിച്ച് ഒന്നാന്നരക്കാലിലും താൻ അലഞ്ഞ സംഗതി, സന്തം കവിതയുടെ കമ സ്മരിക്കുന്നിടത്ത് പാലുർ സ്വപ്നശിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരുക്കിപ്പിടിച്ചുപിടിച്ചു, ഒടുക്കം താൻ എന മൺകുടം ഉടഞ്ഞുപോകും എന പാകത്തിൽ എത്തിയതെ. എനിട്ട്, ദയിരിപ്പിൽ ഒരു ദിവസം ആ രചന പൂർത്തിയായി! ഈശരരന്റെ ഭീതിക്ക് ഒരു ഹെതു കർപ്പിക്കയല്ലോ വേണ്ടത്: അത് ഒരേയൊരു ഇരുടിയിൽ സ്ഥോടമായി സാധിക്കുന്നിടത്തുവെച്ച് പേടിത്തൊണ്ടൻ സുനിബഖമാവുന്നു.

അതുകൊണ്ടെന്നോ? പുകവലിക്കാൻ ഹൃക്കയുള്ളതിൽ തനിരുവടി ജീവകോടികളെറിക്കുന്നു?

ഈ ഇരട്ടി, പദസ്യ സ്ഥാപിതേ രെസ്യാലേ ഹര സിഖാസര സതീ എന്നുള്ള പ്രമാണം അസംഗിധ്യമായി സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. വെറുതെയല്ല, പേടിത്തൊണ്ടൻ വെവലോപ്പിള്ളി, എൻ.വി. കുഷ്ഠാവാരിയർ തുടങ്ങിയവരെ തുപ്പതിപ്പെടുത്തിയത്. ഗതി കെട്ട ഇശാരൻ എന്നു വേറാരു കവിതയുണ്ട് ഈ സമാഹാരത്തിൽ. ഒരു ഇസ്റ്റർപ്പു എന ഇനിയെന്നിലോ, അലക്കിത്തേച്ചു സുട്ടിട്ട് ഇശാരൻ സാനിധ്യം കാണാം. അതൊന്നും പക്ഷേ ജീവകോടികളെ ഹൃക്കയിലെറിക്കുന്ന പേടിത്തൊണ്ടനായ ഈശരരന്റെ അടുത്തത്തിലും. പാലുരിന് ആചാരുകൾ പനായ എൻവി ഒരു പ്രകാശനത്തിൽ ഇവവനിംങ്ങൾ വാക്കിനിരജങ്ങളും പെൻഷൻതാസിൽദാരപ്പോലെ ഈശരരെന അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതിനെയും അതിശയിക്കുന്ന പാലുരിന്റെ പാദുഷാരുപത്തിലുള്ള ഭീതനായ ഈശരരൻ.

ഈതു വിട്ടാൽ പിന്നെ പാലുതിന്റെ പക്കത അടയാളപ്പെടുന്ന മറ്റാരു ദൃഷ്ടാന്തമായെതു വിമാനത്താവളത്തിൽ ഒരു കവി: ഒരുപക്ഷേ, അ

എഹത്തിന്റെ ആധുനികതയ്ക്കും ഇതൊന്നെല്ലാം അവുംപാരിയായ അടയാളം എന്നു വരാം. ഇതിന്റെ കലാശനിക്രമം

അവനിരുപതാം ശതകത്തിലിപ്പോ-
ഉന്നാസിനാക്കുന്നു പ്രധാനഭക്ഷണം

എന്ന ഇരുടി, പാലുരിന്റെ ഏറ്റവും പ്രചാരം നേടിയ വാക്യവും. ഈ അവൻ താൻതന്നെന്നാണെന്നും. അവിട്ടെത്ത ശബ്ദകലാപങ്ങളുടെ അർത്ഥശുന്നൃതയെ അവഗണിച്ച്, എല്ലാം തമാശയായി പരിഗണിച്ച് അങ്ങനെയാരു സാന്നിധ്യം. അവനെ വെറും മുഴുപ്പിതിയൻ എന്നു നിരസിക്കാമോ? അനാസനിൻ അന്നു തിനുതിനെ അവൻ അങ്ങനെയായതിന് അവൻ മാത്രമാണോ ഉത്തരവാദി? നാടുവിട്ട, ഉപജീവനത്തിന്റെ പേരിൽ നശം പുകേണിഡിവന കവിയുടെ സത്യപതിസ്ഥിക്കുടി ഇതിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ടാവാം.

അടുത്ത സമാഹാരമായ തീർത്ഥയാത്ര (1972) അതിലെ ശീർഷകകവിതകാണ്ഡുതന്നെ സാർത്ഥകമാവുന്നു. ഞങ്ങളാൽ ചിലർക്ക് പാലും അതു നേരിട്ടുവായിച്ചുകേട്ടതിന്റെ സ്മരണ ഇപ്പോഴും സജീവമാണുതാനും. അരുപതുകളിൽ ഇവിട്ടെത്ത സാംസ്കാരിജീവിതത്തിന്റെ ചെതന്യമായിരുന്നു കേരളസാഹിത്യസമിതി. ആണേഡാഡാണ് സമിതി സംഘടിപ്പിച്ചുപോന്ന ശിൽപ്പശാലകൾ മുതിർന്ന ഏഴുത്തുകാരുടെയും അവരുമായി സംവാദത്തിനെന്നതുനു ചെറുപ്പക്കാരുടെയും സാന്നിധ്യംകൊണ്ടു ശ്രദ്ധയമായിരുന്നു. ശിൽപ്പശാലകളിൽ ഞങ്ങൾ ഉറുകാത്തിരുന്ന വ്യക്തിത്വങ്ങൾ ഒണ്ട- ഓന്നു കോവിലൻ; പിനോനു പാലുരും. ആർജ് വം, ആത്മവീര്യം- സദസ്സിന്റെ മുന്നിൽ ഇവർ നിവർന്നെന്ന നിന്നുപോന്നു. തന്റെ വാർഷികാവധി ശിൽപ്പശാലയ്ക്കായി മാറിവെച്ച് ഭോംബൈയിൽ നിന്നു പറന്നെന്നതുകയായിരുന്നു പാലുരു പതിവ്. അങ്ങനെ എത്തി, 1968-ലോ മറ്റൊ ആവാം, ചാത്തമംഗലം കൃംഗിലാണ് എന്നു തോന്നുന്നു,

തീർത്ഥയാത്ര അവതരിപ്പിച്ചത്. ഈ അവതരണത്തിന്റെ അനുഭവം ഇന്നും എനിക്ക് ഓർമ്മയിൽ ആവാഹിച്ചെടുക്കാം. നടുനിശയിലും കൊള്ളിമീനുള്ളതല്ലോ എന്നെന്നാണെന്ന് ഒരു കവിവാക്യമില്ലോ, അതിനെ അനുസ്മരിപ്പിച്ച് അനുഭവം. ചർച്ചകൾ ദീർഘിച്ച് ദീർഘിച്ച് ഏറെക്കുറേ നിശയുടെ നടു എത്തിയിരുന്നു. പത്രപ്രവർത്തനത്തെക്കുറിച്ച് പിജി. എടുത്ത തത്ത്വാശ് അപ്പോൾ അവസാനിച്ചതെന്നുള്ളൂ. ആ സജീവതയോടുള്ള സംവാദം ശേഷിക്കുന്നു. അതിനിടെ വേറിട്ട ഒരുന്നുവെത്തിലുടെ ഉർജ്ജം വിണ്ണെടുക്കാം എന്ന് എംആർ.സി. പ്രവൃംപിച്ചു. എന്നിട്ടേതു തീർത്ഥയാത്ര യക്കു തിരുസ്തിലെ നിണിയത്. സദസ്സ് എകാഗ്രമായി. പരിശിഷ്ടം കൂടി പറഞ്ഞാലേ തീർത്ഥയാത്ര യുടെ ഫലപ്രാപ്തി സാക്ഷ്യപ്പെട്ടു. പാലുരിന്റെ ധാരാളംസമയം എടുത്ത അവതരണം തീർന്നതോടെ, എം. ആർ.സി. മുൻനിശയം തിരുത്തി: ഇനി ഇന്നു ചർച്ചയില്ല; ഇത്തരമാരുകവിത കേടുശേഷം അതിന്റെ കുതാർത്ഥത നിറുംവായായി അയവിറക്കാൻ ഓരോരുത്തരേയും നേര്യക്കു വിടുന്നതാവും വിഹിതം. കൃംഗുകൾ ഒന്നാന്തരമായി കൊണ്ടുനടന്നു, അതിനു നിരക്കുന്ന കർക്കണ്ഠ നിജപ്പെട്ട, കാര്യദർശിയായിരുന്നു എംആർ.സി. പക്ഷേ തീർത്ഥയാത്ര യുടെ തിരക്കോളിൽ ഉലയാതിരിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനും ഒത്തില്ല.

പാലുരിന്റെ ആത്മകമ (കമ്മയില്ലാത്തവൻ്റെ കമ) ഇയിടെ പുറത്തുവന്നിട്ടുണ്ടോ (2011) പച്ചയായ സത്യസമയത്തുടെ സാക്ഷാൽക്കാരമാണ് അത്. സന്താം കവിതയുടെ ആത്മകമധ്യാവട്ട, അദ്ദേഹം നേരത്തെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരുന്നു- തീർത്ഥയാത്ര യുടെ രൂപത്തിൽ. രൂപം

കവിതയല്ലെ, അതിനാൽ ആര്ഥകമയിലേ തുപോലെ പച്ചായായിട്ടല്ല. പരോക്ഷമായിട്ടാണ് ആവ്യാസം. താൻ ആയിരെ പരിചയപ്പെട്ട് ഒരു ഡ സൻ അത്യാധുനിക കവികൾ ഉണ്ടത്തിയ ആശ്ലാതത്തിൽനിന്നിന്നാണു പോലും തീർത്ഥയാത്ര ഉറന്നത്. എന്നുബെച്ചാലോ അതിന്റെ ആശയം. പിന്നെ അത് കവിതയായി ഉറുത്തിരിക്കാൻ പെട്ടപാട് ചില്ലാറയല്ല, തീർത്ഥയാത്ര എന്ന സമാഹാരത്തിൽ കവിയുടെ കമ, കവിതയുടേയും എ നോരു പ്രഖ്യാപനം അനുബന്ധ മായി ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. പിരുകേ, സുഗമ സംഗീത തതിന്റെ അവതാരികയായും കാണാം പാലുരും കവിതയും എന്നാരു പ്രഖ്യാപനം. പ്രഖ്യാപനങ്ങളിൽ പ്രതികരണം നേരിട്ടു പ്രകടിപ്പിക്കാം. എന്നുതിരിച്ചു: എന്നിക്ക് എൻ്റെ മനസ്സാക്ഷിയാണു വലുത്. മറ്റുള്ള വരെന്തുപരിഞ്ഞാലും വിരോധമില്ല. എന്ന് അവതാരികയിലെ പ്രസ്താവം ഉദാഹരണം. അതോ, പാലുരിനു വേണ്ടുമുണ്ട് കൈണി: എന്നും അതുന്നായുനികനാണ് എന്നാണാല്ലോ പലരും പറയുന്നത് എന്ന് സ്വയംകുറിച്ച കവിതയുടെ കമ -യിൽ അതു സുചിപ്പിക്കുന്നു. പുതിയ കവിത എന്ന പേരിൽ പേടിത്താണ്ട് ആമുഖപ്രഖ്യാപനമഴുതിയ ടി. എ. പുരുഷോത്തമൻ നെടുങ്ങാടി പാലുരിനെ ആയുനികനായി വർഗ്ഗീകരിക്കാൻ ഒരുപക്ഷേ സങ്കോചപിച്ചിട്ടല്ല. എലിയട്ടിനെ ഇംഗ്ലീഷിൽത്തന്നെ എന്നാട്ടു സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുമുണ്ട്. ഇതിലെ ഫലിതമെന്തനാൽ, ഇതു സമാഹാരത്തിലെ പഴപുരാണങ്ങൾ എന്ന കവിതയിൽ പാലുർ അമർത്ഥിച്ചിരിക്കുന്നു: കഷ്ടിച്ചുശ്രദ്ധിയറുന്നു പറഞ്ഞാൽ പണിയിതരായെ നാഭിമാനിപ്പോർ. പതിഹാസത്തിന്റെ ഇത്തരം വെട്ടാവെളി തീർത്ഥയാത്ര യിൽത്തന്നെ ചിതറിവിഴായ്ക്കയല്ല.

എത്രയോ പുതുക്കുഷിക്കാരു നമ്മുടെ നാട്ടിൽ
ഇത്തരം വെള്ളപ്പൊക്കമോർത്തു പ്രാർത്ഥനചൊല്ലി
പുതനാമൊരു ഫലിക്കോപ്പറുംവാങ്ങി കാത്തു-
കാന്തിലിക്കുകയാണുപോലും !
പാലുരിന് അത്തരക്കാരോട് ഒന്നേ ആരാധാനുള്ളു:
ശരിക്കു കരിപിടിച്ചുശൃംതു വിതച്ചുകൊയ്യ-
തെടുത്തു ദാരിദ്ര്യത്തെ തുടച്ചുമാറ്റില്ലോ !

കളിക്കടത്തുകൾ എന്ന വേണ്ടാരു കവിതയിലും, കുറുക്കുവഴി
ക്കു മിനക്കെടാരെ നേരായ നിലപാടെടുക്കുക എന്നാകുന്നു അദ്ദേഹ
തതിന്റെ ആഹ്വാനം:

പാരതത്ര്യത്തിന് കൊടും ചങ്ങലയുരിക്കളു-
ണ്ടാലു, മാത്രാവിൻ്റെഷയഭ്യസിച്ചാലല്ലാതെ
നമുക്കു നടു നിവർന്നീടുകയില്ലോ, കളി-
കടത്താണെല്ലോ, മതു നമ്മൾ നിർത്തുക മേലിൽ .

ഒക്കെയായാലും ഇതുകൊണ്ടു തുപ്പതിപ്പെടുന്നില്ല എന്നിടത്തെത്ര
തീർത്ഥയാത്ര യുടെ തേജസ്സ് അത്, കവിതയ്ക്കു വിധിച്ച പ്രതിരുപ്പ
തതിന്റെ ശില്പപം വിനൃസിക്കുന്നു. അതോടെ സുദീർഘമായ ആ ചപന
(കേകയിൽ അസ്ത്രിയാർ ഇംഗ്ലീഷ്) ഒപ്പും സുന്ദരിതവും ആവുന്നു. ഈ
തതിന്റെ വിശദാംശങ്ങളിലേയ്ക്ക് ഇവിടെ കടക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ഒരു കാ
ര്യം നേരു കടാക്ഷിക്കേടു: പെരുവെള്ളത്തിൽ ചങ്ങാടം തുശണത്തുകൊ
ണ്ടുള്ള സാഹസികയാത്രയാണ് കവിതാരചന എന്ന കല്പന ഉത്തേജ
കമായിതിക്കുന്നു. കുട്ടിനുള്ളതു കവിതമാത്രം. യാത്രയുടെ ഉത്തേജം ഉട
നിള്ളം അവളുമായി പകുവെയ്ക്കുന്നത് അർത്ഥമാർഡം. കവിതയെ സം
ഖ്യായനചെയ്യാൻ സവി, തോഴി, തൊട്ടുള്ള പദ്ധതുവേ പ്ര

യോജനപ്പെടുത്താറുള്ളൂ. പാലുരാണകിലോ, ഞാനും താനും എന്നാകുന്നു കവിതയുടെ സഹവർത്തിതും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നത്. നമ്പ്യതിരിഞ്ഞയുടെ സ്വാച്ചന്മാം അതിലുണ്ടാവാം. ഏതായാലും അതിലെ താഡായുതിഞ്ഞ സ്വാദ് ഒന്നു വേരെത്തന്നെ.

ഉദാസിനമാവാൻ വയ്ക്കാതെ കവിതകൾ വേരെയും ഉണ്ട് തീർത്ഥ യാത്രയിൽ. മുഖ്യമായ ഒന്നാശ് പുതുമുദ്രകളിൽ പ്രഭാതവന്നനും എന്ന പേരിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ഉഷ്ണസ്ത്രം. ഉഷ്ണസ്ത്രം എന്ന പ്രേരണ ഉംജീവകമായ ഈ ചെന്തയ്ക്ക് എറെ ഉച്ചിതം. പഴയ സാഹിത്യസമിതി ശിൽപ്പശാലകളിൽ ഒരു സ്ഥിരം പരിപാടിയായിരുന്നു ഇടയ്ക്ക് പാലുഠി നെക്കാണ്ട് ഉഷ്ണസ്ത്രപൊലികൾ. കവിതനെ ചൊല്ലുമ്പോൾ ഇതു ചൊരിയുന്ന ഉംർജ്ജം അനിരോധ്യമാകുന്നു. ആത്മകമായും പ്രകാശനവേഡിയിൽ അതൊന്നു നവീകരിക്കാൻ വീണ്ടും അവസരം കൈവരാനും. ഉംർജ്ജത്തിഞ്ഞ ഇംഗ്ലീഷ് കൈലൈക്കാണ്ടതെ ഈ കീർത്തനത്തിന് ഉടക്കും പാവും ഇംഗ്ലീഷിനിക്കുന്നത്. ആധിയും ആവലാതിയും നിർത്തി ജീവിതത്തെ വരുംപാടുനേരിട്ടുക എന്ന നിലപാട് പാലുരിൽ പലപ്പോഴും പ്രവർത്തിക്കായ്ക്കില്ല. പുലതി, തനെ പുതുക്കുന്നു എന്നമോധം പലപ്രകരണങ്ങളിലും പ്രസരിക്കുന്നുമുണ്ട്. എന്നാൽ ഇത്രതാളിപ്പുള്ളപ്പോടെ അതിനു പ്രബലനും നൽകുന്ന മാതൃക മറ്റൊന്നില്ല. ഇതു പ്രതീസന്ധിക്കും ഉണ്ടാവും പോവഴി എന്ന പ്രത്യുശ നിർഘരിക്കുന്നതാവെട്ട്,

രഞ്ഞയ്ക്കു പത്തുണ്ടു പെണ്ണർക്കളെള്ളനാൽ

രൂപ്യനു പത്താണ്ണമുണ്ടായിരിക്കും

എന്ന്, നമ്പ്യതിതത്തിഞ്ഞ അമവാ നാടത്തത്തിഞ്ഞ നർമ്മം നിരന ശൈലിയിലാണുതാനും.

ലോകത്തിഞ്ഞ ആകെ രൂപകമായി മാറുന്ന വലിയ ഹോട്ടൽ, മനുഷ്യരുടെ വിഷപ്പല്ലോന്നാവിക്കാരെ എങ്ങനെ പരിക്കും എന്നു മാർക്കുന്ന വിഷപ്പല്ലുകൾ - ഇങ്ങനെ ചിലതിനെ തൽക്കാലം കവച്ചുവെയ്ക്കുകതനെ. എന്നാലോ, അതിനു നിവൃത്തിയില്ലാതെ ചില നിന്തുലരചനകൾ ഇവിടെയുള്ളതു മറക്കുക വയ്ക്കുക പാശ്ചാത്യം. ബാഹ്യക നാട്രേ കൂട്ടത്തിൽ എറ്റവും മുഖ്യം. ഒരു കൗമാരപ്രണയത്തിഞ്ഞ സ്മൃതി വിഷാദത്തോടെ വിതുന്നുകയാണിതിൽ.

ഇക്കുതിരകളെണ്ണു ചൊൽപ്പടിക്കല്ലോ, രമ-
മെന്തുകില്ലോരിത്തും, ബാഹ്യകന്ലൂല്ലോ താൻ

എന്ന ഇരുടി, പണ്ടെത്തെ വേഷംകെട്ടിക്കളിയും ഇരുന്നസ്മൃതിപുരണ്ണ പൂദയം ദ്രവിപ്പിക്കുന്നു.

ഇതിഞ്ഞ മറുവശമായി കരുതാമോ രോഗികൾ? സ്മൃതിയുടെ ചുമാടാക്കെ ഇരുന്നാലും ജീവിതം പ്രായോഗികതയിലും ചുവടുന്നുനും. അങ്ങനെ താൻ പരിണീതിനായി. പത്തനിയുമെന്തു, അവരുടെ സഹാദരെ സന്ദർശിക്കാൻ ഒരു യാത്ര. ഒരു നിലയ്ക്ക്, കല്ലീർപ്പാടത്തിഞ്ഞ ഘടന ഓർമ്മിപ്പിക്കാവുന്ന കവിത. എന്നാൽ ഇതിൽ ദർശനത്തിനു തെളിമയേറും. പിണ്ണങ്ങി പിനെ ഇണ്ണങ്ങല്ലോ, ഇണ്ണക്കത്തിഞ്ഞ ഇനിമയാണ്ണല്ലോ ഇതിലെ പ്രമേയം. അപ്പോഴും, ലോകം ഒരു യാത്ര, സഹയാത്രികൾ രോഗികൾ എന്നാല്ലോമുള്ള അഗാധമോധം അവിടവിടെ മിച്ചയുകയും ചെയ്യുന്നു. ധർമ്മമാർഗത്തിൽ എന്ന രചനയുടെയും ലഘടന ഏതാണ്ട് ഇതുതനെ.

കൈയെയായിട്ടും, സാഹചര്യം എന്ന ദുസ്സപ്പനും തനെ ഉലയ്

കുന്ന. ഉണരുന്ന നാടിൽ ഉപഹാസത്താടകയാവാം ആവിഷ്കാരം; അ പ്രോഫും അവശേഷിക്കുന്നത് ഉള്ളുലച്ചിൽത്തനെ. നഗരത്തിലെയ്ക്കു പാ സെന്റാച്ചുകുന്ന പാതയാണല്ലോ പൊതുവേ പുരോഗതിയുടെ പ്രത്യേക പിന്നം. അതിലുടെ രാഖുതോറു കാറുകൾ വന്നുപോകുന്നു. ഉള്ള നന്ദ കാളല്ലാം ലോറിയിൽ ഓവർലോധായി കേരുന്നു. ഒരിക്കൽ എന്തുണ്ടായി എന്നോ: ഇല്ലത്തെ പണിക്കാരിയുടെ മകൾ നാണി വഴിക്കു പെടുന്നു കാർനിർത്തി, നടക്കുന്ന തനിക്ക് ലിഫ്റ്റുനല്കുന്നു. അന്യാളികയല്ലാതെ എന്തുചെയ്യും? സീലുപൊട്ടിക്കാരതുള്ള പെൺകിടാങ്ങൾ എന്നുതനെ ഇവിടെ പദം ഉപയോഗിക്കുന്നോൾ, കവിയുടെ വേദന ഉപഹാസാവുന്നതെയുള്ളൂ.

ഇടയ്ക്കു പറയട്ട; ഇങ്ങനെന്ന സത്തമുദ്രയുള്ള വിന്യോസങ്ങൾ കു ഉടനീളമുണ്ട് ഉദാഹരണങ്ങൾ. 1) നന്ന മുവച്ചുളിവുള്ളാരു സന്ധ്യ; 2) നിവർന്നനാനു കിടന്നൽപ്പും വിശ്രമിക്കാനിടമില്ല; കാരണം, നി രപ്പിലോകം, ഗോഭാകൃതിയിലല്ലോ; 3) ഭർത്താവിഞ്ഞെയാനനിധ്യത്തിൽ ഗ്രഡിണിയായ കുലസ്ത്രിപോലെ, കാറ്റിലുലയുന്ന ബീഡോവൻഡ് വിശ്രാംപുട്ട് സിംഹണി... 4) സാഭരിച്ചു പോക്കറിനുള്ളിൽ സുക്ഷിക്കുന്ന സൽക്കീർത്തി; 5) ഇന്റർഷ്മാറാത്ത കണ്ണായ അഥവ; 6) ഉപ്പിലിട്ടോരു മോഹം മാത്രമായ പെണ്ണ്... പല രചനകളിലായി ചിത്രിയ അവയിൽനിന്ന് ക്രമം ദീക്ഷിക്കാതെ ചിലത് ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തുന്നു എന്നുമാത്രം.

1980-ൽ ഉദ്ഘമമാണ് സുഗമസംഘിതം എന്ന സമാഹാരം. ഇവിടെ തൊട്ടാവുമോ, ഇതിഹാസപുരാ രാഖ്യാനന്തത്തിൽനിന്ന് ദർശനയന്നതു എന്ന ധാരാ മതി, ഇഹലോകപ്രതിസന്ധികളുടെ ഹരിതവും അരു സാവു മൊക്കെ കുറയ്ക്കുകതനെ എന്ന് പാലുർ പതുക്കെ പാത മാറി തന്ത്രങ്ങളിൽതെന്നും അപോഫും ഇതിഹാസം അയവിറിക്കി തനിതത്താജനാ നിയാവാൻ തെരുക്കം എന്ന വിർപ്പുമുട്ട് ഇടയ്ക്കു പിടയ്ക്കുന്നു. സു ഹൃത്യുമായ സപ്ത്യം സല്പപിക്കുന്ന റിതിയിലുള്ള ഒരു കത്ത ഇതു പിടപ്പു പകർത്തുന്നു.

എനിക്കുന്നല്ലെല്ലുണ്ട്
തൊനോരുത്തിയെ വേർക്കുകിൽ
സപ്തർഷികൾ കനിഞ്ഞിടും
സവിതാവു തെളിഞ്ഞിടും

അതെ, ഇതു ഉറപ്പാണല്ലോ കവിതയുടെ വറ്റാത്ത ഉറവ. വഴിയേ, തത്ത്വജ്ഞന്താനത്തിന്റെയും സാരോപദേശ തനിന്റെയും എല്ലാം പിര കൈയാണകില്ലോ (ഇവയ്ക്കു നടക്ക് മുത്രുഞ്ജയം കിടന്നു തുടക്കു നന്നു മരക്കുന്നില്ല), നിത്യജീവിതത്തിൽനിന്ന് പച്ചയിൽനിന്ന്, ആർദ്രമായ സ്മാരിഗ്രേസാതസ്ത്വിൽനിന്ന്, അസ്ത്വലോരു കവിത തെഴുകുന്നു... സുന്ദരി തനാളി. പച്ചയ ബാഹ്യകൾന്നു അപരഭാഗമായിരിക്കാം. അനിശ്ചയമുണ്ടെ ഇതിന്റെ സുതാര്യത്.

സംഭവബഹുലമായ സന്തം ജീവിതത്തിന്റെ സമാപനസന്ദർഭത്തിൽ, ഉടനീളും എന്നു തിരിഞ്ഞെന്നാകി കുപ്പണിൻ നിർവ്വഹിക്കുന്ന ആത്മനിവേദനമായ അന്ത്യയാത്ര ആർജവംകൊണ്ടു നിരതിഗ്രഹമായ യിരിക്കുന്നു. ഇത്തരം പരിചരണത്തിന് എറ്റവും യുക്തമായെതെ അനുഷ്ഠം പ്ലേ വൃത്തം. പാലുർ അതിൽ വരിച്ച സിഡി ഇതു രചനയിൽ വഴിയുന്നു. (പലശ്രൂതി രൂപത്തിലുള്ള പത്താം വണ്ണയത്തിന്റെ പ്രസക്തിയെക്കുറി ചുമാത്രം എനിക്കു സംശയമുണ്ട്. പാലുർന്റെ ഇതിഹാസപരായണത്തിനിൽക്കെ ഫലമായിരിക്കാം ആ വണ്ണം.)

അടുത്തവർഷം കലികാലം എന്ന സമാഹാരം പുറത്തുവന്നു. എൻഡീക്കു വിനിതമായ ഒറ്റയുള്ള ഉള്ളംഗം: ഇവിടെ പാലുരു പാലുരാവു നന്തിനു പകരം വേദപ്യാസൻ പരാവർത്തകനാവുകയല്ലോ? തർക്കി കുന്നില്ല, അതും നമ്മുടെ കെട്ടകാലത്തിനു ചേർന്ന നിയോഗംതന്നെ. അതിനുപകേഷ് മാധ്യമം കവിതയെന്ന വേണ്ടോ, ആവോ? ഇതിൽ ഒരു കം കാണുന്ന പുണ്യാത്മവം എന്ന ത്രിശ്രോക്കി ശരിക്കും കവിതയു ദെ പുണ്യാത്മവമായതു സുകൃതം.

എൻ്റെ കൈവശമുള്ളതിൽ ക്രമമനുസരിച്ച് ഇനിയതെന്ന സമാഹാരമാണ് ഭംഗിയും അഭംഗിയും (1986). ഇതിലും

എൻഡീക്കെൻ്റെ വീടുമുന്നാടും
ഭാഷയും എൻ്റെ വേഷവും

.....

ഇണങ്ങുകില്ലെന്നുകന്നു-
ഭാഷയും വേറെ വേഷവും

എന്ന പ്രമാണം ധമാവിധി പുലർത്തുന്നുണ്ടോ പാലുട്? പകേഷ്, കോടീരൻ എന്ന മൂർക്കയുടെ കലാശത്തിൽ കോടീരൻ അമ്മയെ അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ടോ,

ഇംഗ്ലീഷ് മാരാത്ത കല്ലായി...
ടിരിപ്പാണമമയെപ്പാഴും

അത് അനന്നയംതന്നെ. ശ്രേഷ്ഠഭാഷാപദവിയൊക്കെ ലഭിച്ചുകൾണ്ണാലും, മലയാളം എന്ന അമ്മയും കാത്തിരിക്കുന്നതു മറ്റാനാവില്ല; സ്വതമുദ്രയും സ്വരശുഖിയും തികഞ്ഞ കവിതകൾക്കാണെങ്കിൽ അ മനസ്സിനില്ലോ. അധികപ്രസംഗം എന്ന രചന ലഘുവാവാം; എങ്കിലും അത് ഗൃത്യവായ ഒരു പൊരുളിന് അടിവരയിടുന്നു:

കവിക്കളേ പെരുംകവിക്കളേ കേൾക്കിൻ
കവിയരുതൊന്നും കവിതയിലെബാടും.

ഒന്നും എന്നതിൽ ഇതിഹാസോപജീവ്യതയും ഉൾപ്പെടും എന്ന പാലുരിനെ ഓർമ്മപൂട്ടുതേണ്ടതുണ്ടോ?

വാസ്തവത്തിൽ പാലുടക്കവിതയുടെ ഭാവകാണ്ഡം എന്നതിനെ കാശ് അഞ്ചാനകാണ്ഡമായിപ്പോവുന്നുവോ ഭംഗിയും അഭംഗിയും?... അങ്ങനെ പുജാകുലപ്പെട്ടുന്ന എന്ന പുജാപുഷ്പം പൊടുന്നനെ ആകർഷിക്കുന്നു. പഴയ ബാഹ്യകരീത്യും സുന്ദരിതാളിക്കേൾക്കുയും സ്നേഹത്തും പിന്നെയും കിനിയുന്നതു ധന്യം തന്നെ. പ്രമേയം വേദരയാണകളിലും, വാശിക്കാരിയും, പ്രതിപാദനത്തിൽ പൊഴിയുന്ന ആത്മചുവിക്കാണ്ഡു പുംകകലമാവുന്നു.

ചിരകിൻ സഹായത്തിൽ മാർദ്ദവം കോലും നാനാ-
കുതുകം പാവിട്ടു പട്ടകൾ നെയ്തിട്ടും കാലം

.....

അടി തൊട്ടറുതൊളം പുക്കുന്നു, നീൻ കാലേഖച്ച
ഇടി വെട്ടും പോലെരീതി ഹൃതമായി

ഇണങ്ങനെ ചില ഇംഗ്ലീഷ് കൂടായാത്മതിയല്ലോ, ഇവയിലും അവതീർണ്ണമാവുന്ന ഏതു ദർശനവും നേരംഞ്ചേരി എറുവാണിക്കൊള്ളാം. ശർക്കരയിൽ പൊതിഞ്ഞ കയ്പ് പഞ്ചമരുന്ന് എന്ന നൃത്യമാണല്ലോ കവിതയ്ക്ക് അഭിജന്തർ സരുപിച്ചിട്ടുള്ള വിധി.

സർഗ്ഗധാര യാൾ അടുത്ത സമാഹാരം (1994). സഹജീവിസ്റ്റെ ഹം എന അനിവാര്യതയുടെ ആവൃത്തമായ കൊടിച്ചിപ്പട്ടിയും മറ്റും ത ടുക്കുന്നുണ്ടാവാം. അപ്പോഴും, താൻ നേരത്തെ പിടിച്ച നൃൽ പിന്നെ യും നീളുന്നതിൽ മനസ്സു ചെലുത്തുടെ. ശീതകം എന്നു വിശ്വേഷിപ്പിക്കാം വുന്ന വേശപ്പെൺഡിലേയ്ക്കു ചെല്ലുടെ. അനുവാദം കുടാരെ കേരിയെ തതി, താൻ അടക്കിബാധാതുകിബെച്ച വേദങ്ങൾക്കുള്ളിൽ വീടുണ്ടാക്കാൻ ഭാവിക്കുന്ന വേശപ്പെൺ എന്നതിന്റെ വിവക്ഷ എന്താവാം? അവശ്രൂ ആ ട്രിയോടിക്കാൻ പോടി. അതോടെ, നിത്യമായി വിശ്വപോധാലോ എന്ന് ചി തം ചിറകിട്ടിക്കയാണതെന്നും. ഏതു നിർവ്വോദത്തിനിടയ്ക്കും നിഗുണ്യമാ യി, അബോധമായി, മനസ്സിൽ ഇടപിടിച്ചുകളയുന്ന ലഭകിക്കതയുടെ സുചകമല്ലോ ഇത്? കവിമനസ്സിനാവടെ, ഇത്തരമൊരു സാന്നിധ്യം സ്വാഗതാർഹവുമല്ലോ? ഈ ലഭകിക്കവും, അനുഭവപരിചയങ്ങളിലും പത്ര കൈ പാകപ്പെടുന്ന ആത്മയവും അനേകാനും വലിയുന്നത് അർത്ഥഗൾ ഫോയ, ആഴത്തിലുള്ള, കവിതയായി വാർന്നോളും എന്നാശിക്കരുതേ?

വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ ചിത്രയക്കുറിച്ചുകൂടി ഒരുവാക്ക്. ആനുകാ ലിക്കത്തിൽ വന്ന കാലത്ത് ചത്തുപോയ് വൈലോപ്പിള്ളി എന ഇതി ഞ്ഞേ ആരംഭം കണ്ണ് താൻ ഒട്ടാനുമല്ല ആകുലപ്പെട്ടത്. ഇപ്പോൾ കുടു തൽ സമചിത്തതയോടെ ആ ക്രിയാവിന്ധുസത്തെ സ്വാംശീകരിക്കാൻ എന്നെന്നതെന്ന താൻ സന്നദ്ധനാക്കുന്നു. ഇത്തരമൊരോന്നു ചിന്തിച്ചിരി കവേ ചത്തുപോവുന്നു പാഠം ശിവശിവ എന്ന് പുന്താനം ഒരു പ്രകര സാത്തിൽ അതേ ക്രിയ വിന്ധ്യസിച്ചതിന്റെ പൊരുൾ സ്ഥാപിച്ചുപോകുന്നു. (അടുത്ത സമാഹാരത്തിലെ കമയില്ലായ്മതിൽ ഈ ക്രിയ, വൈലോ പ്ലിഉഡിയുടെ ചിത്ര യിലെന്നോണം എന്നെ വട്ടം ആവർത്തിക്കുന്നതിനു ഇള പ്രസക്തി പ്രകടം: അതു പുന്താനതെക്കുറിച്ചുള്ളതാണല്ലോ)

ദർശനങ്ങളെ വ്യക്തയുംവൈദിക്കുന്ന ആവിഷ്കർക്കു ആനുകാ കവിതയ്ക്ക് അനുസ്ഥാപനമായ പദ്ധതിതെന്ന. പാലുർ ഇടയ്ക്കു പയ റാറുള്ള ഈ പദ്ധതിക്ക് അസ്ത്രിൽ മാതൃകയാൾ നേരന്നോക്കും ഗൃഹ നിർമ്മാണവും എന്നു നിരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട്, സർഗ്ഗധാരയിൽനിന്നു തൽ കാലം വിടവാങ്ങു.

എൻ്റെ ശ്രേഖനത്തിൽ ശ്രേഷ്ഠക്കുന്ന അവസാനസമാഹാരമെന്തെ പ ചുമാങ്ങ (2000). തീർത്ഥയാത്രയിലെയും മറ്റും പാലുരിനെ ഏറക്കുറെ തിരിച്ചുകിടുന്നു എന നിലയ്ക്ക് എനിക്ക് ഈ സമാഹാരത്തോടു പദ്ധ മാണം. പക്ഷേ, ഇപ്പോഴേ നീണ്ടുകഴിഞ്ഞ ഇതു അവലോകനത്തിൽ ഈ നി പച്ചമാങ്ങ നിരീക്ഷം അപഗ്രേഡിക്കാൻ പഴുതില്ല. ഉപായത്തിൽ ചില നിരീക്ഷണങ്ങളിൽ ഒരുണ്ടായെ ഉദ്ദേശമുള്ളു. പ്രായമാവും തോറും പ ക്രതയേറുന്ന താൻ ദർശനം പതിവുപോലെ പല സാക്ഷ്യങ്ങളിലായി സ്ഥാനപ്പെടുന്നു. അതിനു പുറമെ, കെട്ടകാലം, അതിന്റെ ദ്വിംഢകൾ, അതിൽ തനിക്കുള്ള ദ്വാരുഹര, ഇത്തരമൊരു സമകാലിക്കതും സ്ഥാപി ക്കുന്നുമണ്ണ് ഈ സമാഹാരം. അതിന്റെ പെരുമയെന്തെ പിതൃപുജയുടെ പ്രത്യേകത. അച്ചിമമാർക്ക് വ്യഘസദനം ആണ് യുക്തമായസ്ഥാനം എ നു നിർവ്വേഗിക്കുന്ന പിന്തുലമുറ പിതൃപുജയിൽ പ്രത്യേകശപ്പെടുന്നു. ചെട്ടിത്തരുവ് ഈ ദ്വാരുഹര നേരിട്ടു വിളിച്ചുപറയുന്നു. ഓൺചുരുയു ദ ഉയരിരാവട്ട്, ഒരു വിപരീതലക്ഷണയാവാം.

നഗരത്തിരക്കിൽനിന്ന് കവിതയുടെ നന്ദിയേലയ്ക്കും, ശുശ്രാവിലേ യ്ക്കും രക്ഷപ്പെടാനുള്ള വ്യഗത വിസ്തരിക്കുന്ന തിരുതിലേയ്ക്ക് തിക ചും വേബാന്നായി ഇന്ത്യൻതുനിൽക്കുന്നു. ദിർഘയാത്രയോ, താൻ

பளிப்புடு நேடிய நேரிவுக்கிள்கான் டி.பி.தா. எனிக்காளகிறீர், ஏனென் பால் பிரதி அவர்த்திக்கான் தொடர்பு: அங்குப் பூப் பூப் என வழற்விஶேஷத்தில் ஸ்ரீமத்திருக்குநு எனத் ஹு சபநயைக்குத் து கர்ஷணங் ராயவு ஸ்ரீவாமகுநு. ராமநேதாக் காட்டுத்துக்குறித்து, சுமாய் வசக்கமூத்து, ஹு வூத்தாப்பாலு விஸ்மரிக்கப்படுகக யாள்ளோ ஹுன். ஹு ஸாம்பாருத்தில், கிடூந கிடூந குடிக்கலோக் அவயில் அந்தஸ்தயுள் எனு வரத, அதுபீடிசுவினித்துக்குக் கீழ்க்கண்டு என்று வரகேக!

എല്ലാമായാലും ഈ സമാഹാരത്തിൽ എന്നേ ഹൃദയം എററ ചായുന്നത് വേറെ ഒന്നുരണ്ട് ഇന്തത്തിലേയ്ക്കലേ. കൊച്ചുമ എന്ന ഒരെന്നും കണക്കിൽ കുട്ടേണ എന്നു വെയ്ക്കാമോ? എത്രുക്കുമാണ്. പാലുത്തേൻ ആത്മകമയിലെ ഉദ്ദേശം തികഞ്ഞ അധ്യാത്മാണാല്ലോ എന്നും ആവുകമ. അതിലെ അസാധാരണനായികയെ വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം ആകസ്മികമായി സസ്യിക്കുന്നു. സ്വയം ഓർമ്മ പുതുക്കി അവർ വീടിലേയ്ക്കു കഷണിക്കുന്നു. കടിച്ചുചവച്ച് വഴിയേ വരാം എന്ന വാക്കോടു താൻ ഒഴിവായി. തുടർന്ന് നല്ല വാലിയക്കാൻ ആയിരിക്കേ അവരിൽനിന്നു തനിക്കു നേരിട അനുഭവം അയവിറക്കിക്കാണ്ട് കവിത അവസാനിക്കുന്നു. ഒരു ദുഃഖമാണ് എന്ന അധ്യാത്മത്തിലെ വിശദാംശം അശ്ര ഇവിടെ കുറേ ഒഴിവാക്കിയിരിക്കുന്നു. എന്നാലും, ഞാനാലോച്ചികയാണ്, വൃത്തയോടെ യാത്രയാക്കിയ അവരെ, അതു വർഷം കഴിഞ്ഞുകാണാവേ, തന്റെ ഭാഗം മാത്രം അയവിറക്കി കവിത അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിൽ എന്നേ അപൂർണ്ണതയില്ലോ? ദുഃഖമാണ് എന്നാണാല്ലോ ആ അകമ്പായിലെ വ്യത്യേശം. ആരുടെ ദുഃഖം- പാലുത്തേരുമാത്രമോ, അതോ ആ വിചിത്രനായികയുടേതുകൂടിയോ? എന്നുവെച്ചാലോ, എകവിക്കണ്ടിനിലെ ഫലം മറുവശത്തെ ഇരുട്ടാണാല്ലോ. ആ ഇരുട്ടത് തളളുക എന്നതിൽക്കവിഞ്ഞ ഇത്തിരികുട്ടി കാവുന്നിൽ ആ സ്വർത്തി അർഹിക്കുന്നില്ലോ? പ്രായത്തിന്റെ സായംകാലത്ത് പശ്ചാത്താപത്തിൽ കൂതിരണ്ടു ഒരു കുമ്പസാരത്തിനല്ലോ അവർ വിളിച്ചത് എന്നുപ്പിക്കാമോ? അല്ല എന്നു വന്നാലും, ആവ്യാനത്തിലെ ഏകപക്ഷിയിൽ പരിഹരിക്കുന്നതു വഴി കവിതയുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തെ ആക്കം കുട്ടാമായിരുന്നു എന്നതല്ലോ വസ്തുത?...

സ്വമുത്തിയുടെ ദ്രോതര്ണിൽനിന്ന് ഉഡിക്കുട്ടി എന്നുഹിക്കാവുന്ന ഇരു രചനകളെക്കുട്ടി ഉപായത്തിൽ ഒന്നു തഴുക്കട്ട. നല്ല ഭൂമി യാണ് ഒന്ന്. പിന്നൊന്ന് ചതുഷ്ഠായം എന്ന പൊതുശിരിഷകത്തിനുകീഴിൽ ഉപരി ചന്ദ്രയായി ഒടുക്കം കൊടുത്തിട്ടുള്ള പച്ചമാഞ്ചയും. നീളമുള്ള വാസന പോലെ മനസ്സിന്റെ ആഴ്ചങ്ങളിൽ നിക്ഷപ്തമായ അനുഭൂതിയുടെ നിശ്ചാസം നല്ലഭൂമിയിൽ നിവേദിക്കപ്പെടുന്നു. ആകാശത്തോടുള്ള തന്റെ എല്ലാ ഉൾമുഖതയ്ക്കിടയിലും, ഭൂമി നല്ലതുനെന്ന എന്ന് പഴയ കൗമാരത്തിലെല്ലാം, അനുഭവങ്ങളിലും പതംവന്ന പിൽക്കാലത്തും ആ നിശ്ചാസം പ്രതീതി ഉണർത്തുകയാവാം. പകലും രാവും വിരക്കാക്കി കത്തിച്ചിട്ടും, പഴുതേ കുറീകാടും കുളവും കൊന്നപ്പുവും നീട്ടിക്കാണ്ണുള്ള നോട്ടവും നിശ്ചലായി തനിക്കു കുട്ടിനെത്തുകയാണാല്ലോ! അന്തിനേരത്ത് പുതിയ കൊന്നകളെല്ലാം മനസ്സിന്റെ തിരുമുറുത്തു തടഞ്ഞതുവിണ്ട് ഒരു വാസന തന്നെ തട്ടിത്തുവുകു എന്നത് പണ്ടു കൗമാരത്തിനു കൈവന്ന നിർവ്വൃതി. അതു പക്ഷേ വർഷങ്ങൾക്കു പിന്നും വാസന പൊഴിയുക എന്ന പ്രക്ഷീതിയുടെ പരിത്തിയിൽനിന്നൊവാം നല്ലഭൂമിയുടെ പിറവി. ഇതിലേ ഏരിരിടിയിലെ ഭാഷയുടെ നാടൻചാരുത ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്, ശുഷ്കമാവുന്ന ഇക്കാലത്ത് നമ്മുടെ സംബോദ്ധനയിൽ ഒരു ഹിതചികിത്സയാവും. കുളിക്കുന്ന പെൺഡാങ്കളെ അങ്ങങ്ങൾക്കരയിലെ കുറീകാട്ടിൽ എലിഞ്ഞിരുന്ന് ഉള്ളിനമ്പുരി എത്തിനോക്കുന്നു. ഇത് രഘുതി ചിരിച്ചുചിരിച്ചുചെപ്പൻ ഇല്ല തെരു തമ്പുരാട്ടിയോടു കൊജുത്തിക്കൊടുക്കുന്നു. തമ്പുരാട്ടി ശാസന കൊണ്ട് അടക്കാംവച്ചു. എന്നാലും പുവിനുരുളം മണം മടിയിൽ സുക്ഷിക്കാമോ! അങ്ങനെ ആളുകൾക്കു കുശുകുശുക്കാൻ വകക്കിട്ടി. അതു സംബന്ധിച്ചാണ് ഇതരടി:

ചുരുമിതത്തിൽ ചുട്ടും ചിത്രയും ചാലിച്ചപ്പോൾ

നുറു തേയക്കുവാൻ നേരനോക്കിതും വകയായി

കുറ്റിക്കാട്ടിലെ കുറുക്കെന ആ ഒരുത്തിത്തെന നീർക്കണ്ണിൻ്റെ മുന്നീട്ടി പിടിച്ചതിൽ കാതുകം കൊളളുകയും ചെയ്തു.

ഒരു നീംചിഖരതിയുടെ സുചന വൃഞ്ജനയുടെ നിഗുഡതയിലും ഒക്കുന്നു എന്നതിന്തെ പച്ചമാങ്ങയുടെ വിശേഷം. ഉച്ചയുടെ ഏകാന്തതയിൽ മഴുത്ത് ദൃഢക്കു വിക്രമാദിത്യൻകമ വായിക്കാൻ ഭാവിക്കുന്നോൾ പെൺകിടാവിൻ്റെ മുന്നിൽ പച്ചമാങ്ങയും കടിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു ചെക്കൻ ചെന്നു. ആസക്തിയുണ്ടാർത്തിയാലും അവനോട് ഓടിപ്പോവാൻ അവൻ ആശ്രാപിച്ചു. അവനോ, പോയില്ല; മാത്രമല്ല, മാങ്ങ നീട്ടിക്കൊണ്ട് പൊന്നാർച്ചു: സ്വാദുള്ളതാണിതു തിനോളുപെണ്ണേ! അടുത്ത ഈ രട്ടിയിൽ ഈ കവിത പെട്ടുന്നു കലാശിക്കയാൻ:

എച്ചിലായിട്ടും പച്ചമാങ്ങ ഞാൻ തിന്നു, പല്ലു
കോച്ചിയാലെന്നാ മധുരിക്കയാണല്ലോ ജനം!

അതെ, അതാണല്ലോ കവിതയുടെ മധുവിദ്യ: അരുതാരതത്തിനെ പ്രോല്യും പിൽക്കാലത്ത് അയവിറക്കുന്നോൾ അമൃതതുല്യമാക്കുക. ആ വിഭ്യ വശപ്പെടുത്തിയ പാലുറിനോട് ഒറ്റ അഭ്യർത്ഥമനയേ ഉള്ളു: ജീവിത ത്തിലെ പച്ചയെ കവിതയിൽ വർജ്ജിക്കാതിരിക്കണം!

പാലുർക്കവിതയുടെ അടിവേരുകൾ

പി എം നാരായണൻ.

പ പല ആചാര്യരൂപങ്ങൾക്കും പാലുർക്കാലം മുഴുവൻ പാലുരിന് ഘോഷം ഉരുക്കേണ്ടിവന്നു. സ്വാഭാവികമായും വേദത്തിന്റെ സംഗീതവും ലയവും ശക്തിയും പാലുർക്കവിതകളിൽ സ്വാംഗീകൃതമായി.

പാലുർ ജനിച്ചുവളർന്ന കാലത്ത് കോവിലക്കണ്ണളിലും ബോഹം സാഗ്രഹങ്ങളിലും ക്ഷേത്രപരിസ്ഥാപനങ്ങളിലും നിയോ ക്ഷാസിക്കൽ കാവു പാരമ്പര്യം ശക്തമായിത്തന്നെന്ന നിലനിന്നിരുന്നു. ഈ പാരമ്പര്യം നന്നായി ഉൾക്കൊണ്ടതിനാൽ അനാധാരമായി ഫ്രോക്കങ്ങളെഴുതുക എന്നത് ചെറുപുത്തിൽത്തന്നെന്ന പാലുരിനൊരു കുട്ടിക്കളിയിരുന്നു. അങ്ങനെ ധാരാളം ഫ്രോക്കങ്ങൾ അക്കാലത്തെഴുതിയാണ് പാലുർ വാക്കുകളെ വരുതിയിലാക്കിയതും വാക്കിന്റെ പ്രഭവായി മാറിയതും. വേദാഭ്യാസത്തെ പ്ലോലത്തന്നെ മലയാളത്തിലെ നിയോക്ഷാസിക്കൽ കാവ്യാഭ്യാസവും പാലുർക്കവിതയുടെ മറ്റൊരു സ്വാധീനക്കേന്നും.

പാലുരിന്റെ മാതൃഗൂഹം ജി. ശക്രകുറുപ്പിന്റെ ജമദേശമായ നായതേതാട്ടായിരുന്നു. പാലുരിന്റെ അമ്മയും ശക്രകുറുപ്പും സമപ്രായകാരും കളിക്കുട്ടകാരുമായിരുന്നു. അമ്മ പറഞ്ഞിരിഞ്ഞ, പാലുർ ആദ്യമായി വായിച്ച് സമകാലീനകവി ജിയായിരുന്നു. പാലുരിന്റെ കവിത അക്ഷരങ്ങ്രാക്കങ്ങളിൽനിന്നും സമസ്യാപുരണങ്ങളിൽനിന്നും വെടിവടങ്ങളിൽനിന്നും പുരോഗമിച്ച് പ്രകൃതിയുടേയും മനുഷ്യരേറ്റയും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെയും ആഴപ്പുരസ്സുകളെ തേടാൻ തൃടങ്ങിയത് ജികവിത നിദിയും സം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയതിനുശേഷമാണ്.

നാലുവർഷത്തോളം പണ്ഡിതരാജൻ കെ.പി. നാരായണപ്പിഷ്ട രോടിയുടെ കീഴിൽ പാലുർ സംസ്കൃതം അല്പസിക്കുകയുണ്ടായി. സംസ്കൃതത്തെക്കാളേറെ ഷാരോടിമാസ്സർ പാലുരിനെ പരിപ്പിച്ചത് ജീവിതമാണ്. വാല്മീകിരാമായണം, വ്യാസലാരതം, കാളിഭാസക്കുതികൾ എന്നിങ്ങനെയുള്ള ക്ഷാസിക്കുകളുടെ അശാഖയതകളിലേയ്ക്കിറങ്ങിച്ചെല്ലാവാനും ജീവിതം എന്താണെന്നും എന്നെന്നും എന്താവണമെന്നും

അനിയുവാനും ഈ കാലാധ്യത്തിൽ പാലുരിനു കഴിഞ്ഞു. ഈ അവബോധമാർജിച്ചതിനു ശേഷമുള്ള കവിതകളേ പാലുർ പുസ്തകരുപത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ളു.

എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ തന്റെ അടുത്ത ബന്ധുവായ രാമവാരിയർക്ക് പാലുരിനെ പതിചയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഇങ്ങനെന്നയാണെഴുതുന്നത്: ആളെരു നല്ല മനുഷ്യനാണ്. പക്ഷേ, അൽപ്പും അസാധാരണമടുകാരനാണ്. കുടുംബത്തിൽ ഏതാണ്ടു പാരമ്പര്യമായിത്തന്നെ ഭ്രാന്തി ണ്ട്. അതിന്റെ നേരിയ ചരായ പാലുരിലുമുണ്ട്. എല്ലാ കഷ്ടപ്പാടുകളോടും വലിയ അനുകസ്യയാണ്. അതുനിമിത്തം അവയിൽനിന്നെല്ലാം ഒഴിഞ്ഞുചാടുവാനുള്ള ആഗ്രഹം കലശലും. ഇത്രയും സംഗതികൾ ഉള്ളിൽ വെച്ചുവേണം അദ്ദേഹത്താട്ട് പെരുമാറാൻ . (തന്ത്രജ്ഞനുടെ കുണ്ണേ ടൻ - എൻവി. രാമവാരിയർ. പേജ് 185.) പാലുരിനെപ്പോലെ തരളപ്പുറയനായാരാളെ അധികമൊന്നും കണ്ണഡത്താനാവില്ല. സുഹൃത്തുകളും ദേയും ബന്ധുകളും ദേവന്യിൽ അവരെക്കാളേറെ അദ്ദേഹം വേദനിക്കും. അതിനാൽത്തന്നെനെ രോഗികളുടെക്കാണാൻ ആശുപ്രതിയിലെ നും അദ്ദേഹം പോകാറില്ല. പോയാൽ രോഗിയെക്കാളേറെ താൻ വികാരാധിനന്നായിത്തീരുമെന്നതുതന്നെ കാണും. ആസന്നമരണനായ കക്കാടിന്റെ വേദനകൾ പാലുർ തീപിടിച്ച ക്ഷത്രം എന്നൊരു കവിതയെ ആതിയിട്ടുണ്ട്. ആർത്തത്രാണപരായണനായ ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാനോട് കക്കാടിന്റെ വേദന ഉടൻ മാറ്റിക്കൊടുക്കാൻ കവി ഇങ്ങനെന്നാപേക്ഷിക്കുന്നത്:

എന്റെ ചങ്ങാതിയാം കക്കാടിന്റെ കാര്യം പറഞ്ഞിടാൻ
തിരുത്തു താൻ വലഞ്ഞു, ക-
ണ്ണത്തിയില്ലാരു കാട്ടിലും
നിവേദ്യമായെന്നൊവെച്ചു
പുജിക്കും താൻ നിന്നുക്കേടു
അല്ലെങ്കിലും സുഹൃത്തിന്റെ
നോവുടൻതന്നെ മാറ്റണം.

ഈയശരനെപ്പോലും കളിക്കുട്ടുകാരനായി കാണാൻ കഴിയുന്ന ശുദ്ധതയാണ് ഈ കവിയുടെ ഒരു പ്രത്യേകത. കക്കാടിന്റെ വേദന അവസാനിപ്പിക്കാൻ അപേക്ഷിച്ചതുപോലെ തന്റെ ജീവിതമാകുന്ന വേദന അവസാനിപ്പിക്കാൻ കവി ശ്രദ്ധാനോട് ഇങ്ങനെന്നായാണ് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്.

എനിക്കു നിൻ തിരുനടയിൽ കെട്ടി-
തന്മുഖാംഗമിപ്പോൾ ശ്രദ്ധാനേ!
എന്നുക്കുടിരെക്കൊള്ളാൻ കനി-
യില്ലേ വേഗം ശ്രദ്ധാനേ!
കണ്ണം, കളിക്കണ്ണം, കണ്ണു തു-
റക്കു താനും പോരുട... (തിരുമുന്പിൽ)

അങ്ങനെയറുത്ത മമതയോടൊപ്പംതന്നെ അങ്ങനെയറുത്ത നിർമ്മമതയും പാലുരിനുണ്ട്. മനുഷ്യജീവിതം എന്നത് മറ്റേതാരു ജീവിയും ദേയും ജീവിതംപോലെ പ്രപഞ്ചത്തിലെ ഒരു പ്രതിഭാസം മാത്രമാണും അതിന് പ്രത്യേകിച്ചാരു മഹത്ത്വമോ ഒന്നന്തുമോ ഇല്ലാനും പാലുർ വിശ്രസിക്കുന്നു. സന്തോഷിക്കുകയും സകടപ്പെടുകയും അഹികരിക്കുകയും ദേഖിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന എല്ലാ ജീവാത്മകളും ഒരേയൊരു പരമാത്മാവിന്റെ അംഗാവതാരങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നും പാലുർ

നന്നിയാം. അതിനാൽ ഒരു കർമ്മവും ഉൾകുഷ്ഠമോ നികുഷ്ഠമോ ആ ല്ലെ. ചതുരപോയ് വൈലോപ്പിള്ളിശ്രീയരമേന്നൊൻ എന്നുതുടങ്ങുന്ന, വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ ചിരി എന്ന കവിതയിൽ പാല്യർ പറയുന്നു:

അഞ്ചനും ചതുരു പ്രദിപ്പണ്ണേ പേരെ കേട്ടിട്ടില്ല
അവനും ചതുരു ശാന്തം ശന്തനുപോലും ചതുരു
കവികൾക്കെല്ലാം കവിയായ മനവരല്ല
കവിതേ! എന്നോ വന്നുപോയ മേൽച്ചുംനോരല്ലോ
കവിയാൻ പാടിക്കല്ലാനും രണ്ടുപുതൽ കൃഷിചെയ്ത
കവി കൈകൊട്ടിച്ചീരിക്കുന്നതു കേൾക്കുന്നു എന്നേ.

ചുരുക്കത്തിൽ, വേദാങ്ഗൾ, സംസ്കൃതഭാഷ, മഹാഖാരതം, ദഗ്ധ വത്ശഗിത, ശക്രക്കുറുപ്പ്, നാരാധാരപ്പോഷാരോട്, നിയോക്താസിക്കൽ കവിത, സ്നേഹം, ഭക്തി, നിർമ്മമതം, എന്നിവയെല്ലാം പലചേരുവക ത്തിലും അളവുകളിലും സ്വാധീനിക്കുകയും പരിണാമവിയെയമാക്കുകയും ചെയ്ത കാവുവ്യക്തിത്വമാണ് എംഎൻ. പാല്യർ. പാഴുർക്കവിതയുടെ അടിവേരുകൾ എന്നൊക്കെയാണെന്നാരെന്നു ചെല്ലുണ്ടാൻ ആ വസാനം നാം എത്തിച്ചേരുന്നത് അഭേദതത്തിലധിഷ്ഠിതമായ ഭാരതിയ ദർശനത്തിലും പുരുഷാർത്ഥങ്ങളിലധിഷ്ഠിതമായ ഭാരതത്തിന്റെ സന്നദ്ധനയർമ്മത്തിലുമായിരിക്കും.

പാല്പദ്രി ഇവിടെയുണ്ട്

പി പി ശ്രീധരനുണ്ണി

സം ഹിത്യാസബന്ധത്തിന്റെ പഴയ അളവുകോലുകൾക്കൊന്നും വഴഞ്ഞു നിലപാതയിൽ പാല്പദ്രിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാവണം ആ കവി തകർക്ക് ഏറെ പടംങ്ങാളാനും ഇല്ലാതെ പോയത്. ഈ ഒരു യാനെ തളയ്ക്കാൻ പറ്റിയ ചങ്ങല തങ്ങളുടെ പക്കലില്ലെന്ന് കാവുന്നി രൂപകൾ മഹമായി സമ്മതിച്ചതാവുമോ? അതിലും, വഴിതെറ്റിപ്പോയ മല യാളകവിതാ നിരുപണത്തിന്റെ ഉത്തമനിദർശനമോ?

പതിറ്റാണ്ടുകളായി പാല്പദ്രി കാവുരുംഗത്തുണ്ട്. ഏറെ വേഷങ്ങൾ ആട്ടിയിട്ടുമുണ്ട്. കണ്ണോച്ചുവട്ടാ പിശച്ചതായി എറ്റു ആസ്യാദകനും പറ എന്തിട്ടുമില്ല. അപ്പോൾ തെറ്റ് ആരുടെ പക്ഷത്താണ്? സഹ്യദയർ ചിന്തി കേണ്ട വിഷയമല്ലോ ഇത്? ചിന്തിക്കാത്തപക്ഷം അത് നാം ശ്രദ്ധകവിത യോടുചെയ്യുന്ന അപരാധമാവില്ലോ? ഏതായാലും ഇതെയധികം മനോ യർമ്മമാടിയ ഒരു കവിയെ ആത്രവേഗം മറന്നുകൂടാ. പച്ചമനുഷ്യരെ ചിതകളേയും ജീവിതസംഘർഷങ്ങളേയും അറിയണമെങ്കിൽ അനേകം പ്രക്രിയയും പച്ചമനുഷ്യരെ ജീവിതം നയിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഈന്ന് പക്ഷേ, പലരും ചെയ്യുന്നതതല്ലല്ലോ. അവർ ദന്തഗോപുരങ്ങളിലോ ആനപ്പുറതോ ഇരുന്ന് ജീവിതം നിരീക്ഷിക്കുന്നു. യമാർത്ഥമിംബം ദ്യുഷ്ടിയിൽ പതിക്കാതിരിക്കാൻ കരുത്തകളുടെ ധരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

തീവ്രമായ ജീവിതാനുഭവങ്ങളിലൂടെ യാത്രചെയ്ത കവിയാണ് ശ്രീ. എം. എൻ. പാല്പദ്രി. ഇല്ലായ്മയും വല്ലായ്മയും അലട്ടിയ ബാല്യം. ആത്മകമധ്യായ കമയില്ലാത്തവരെ കമയിൽ ആ ചിത്രം വരച്ചുകാട്ടി നുണ്ട്. കാവുസഹവാസത്തിന് ഒരും പറ്റാത്ത മന്ത്രായിരുന്നു അത്. എ നിഓം അവിടെ കവിത വേരുപിടിച്ചു. പച്ചപിടിച്ചു, കായ്ച്ചു. പക്ഷേ, ആ കൊയ്ത്തിന്റെ മേരി ആരും കണക്കെടുത്തില്ല. അബ്ദുക്കിൽ,

ഉഷ്ണദ്ദേ മനുഷ്യരെ
സാന്ദര്ഭസങ്കല്പ-
മാകൈക്കുച്ചാരു
നിർമ്മിച്ചു നിന്നെ..

എന്നുതുടങ്ങുന്ന ഉഷ്ണവേദ എന കവിത വായിച്ചുനോക്കു. വഴി കൊക്കെ ഓരോ മൺപിരാതൈകിലും വെച്ചുപോകണമെന്നത് കവിയു എ അദമ്പ്രധാന ആഗ്രഹമായിരുന്നു. നിറുത്തട ഞാനേൻ മഹാമേ ഹദംഗസ്വരം എന്നത് കവിയുടെ തത്ത്വശാസ്ത്രം. പല മുൻകാലകവി കളും പാടിയതെ മോഹംഗത്തിൽനിന്ന് മാത്രം തത്ത്വശാസ്ത്രമായിരുന്നു. ഈ ടപ്പള്ളിയും ചങ്ങമ്പുഴയുമൊക്കെ ഈ പാത പിന്തുടർന്നുവരാണ്. ജീവി തപാരുഷ്യം ആദ്യകാലത്ത് എന്നെ നിരാശപ്പെടുത്തിയിട്ടും, അത്തരത്തിൽ നേരാഗവാദത്തിൽനിന്ന് കവിതരചിക്കാൻ പാലും കുട്ടാക്കിയില്ല. പാലും ജീവിതത്തെ വെല്ലുവിളിച്ചു. ജീവിതത്തോട് അകമെബട്ടി; ജയിച്ചു. കാലം പനിക്കത്തയുമായി അകനുന്നിൽക്കാൻ അതാവാം കാരണം. ആധുനിക മനുഷ്യൻ നാട്യങ്ങളുടെയിൽപ്പെട്ട പുഷ്ടം ധനിക്കുന്ന കവിതയാണാല്ലോ പ ശംപുരാണങ്ങൾ. അന്തല്ലൂരവിഹിന്നരായ പുതിയതലമുറയുടെ മാനി പെറ്റേണ്ടു ആയി കവി ആ രചനയെ കാണുന്നു. ഭാതികസംസ്കാരം എന്ന കാട്ടുപനി മനുഷ്യമനസ്സിനെ കാർന്നുതിനുന്നത് എങ്ങനെന സ ഹിക്കും! അതിന് വിസ്താരം പോരാ അക്ഷേപഹാസ്യത്തിൽനിശ്ചിതമാ യ അസ്യവേണം. ആ അസ്യകൊള്ളാത്തവർ ആരുമില്ലെന്നതാണ് നമ്മു എ ദൃംഖം. ഒരു വെറും കവി വിമാനത്താവള്ളത്തിൽ എത്തിപ്പുട്ടാൽ എ അനേന്തിരിക്കും? അവിടത്തെ നാട്യംകണ്ഠ് തരിച്ചുനിൽക്കുന്ന കവിയെ മുഴുപ്പിരിയരെന്ന് എങ്ങനെന അപഹരിക്കും? തലവേദനമാത്രമല്ലോ അ വന്നിടാകു ശിഷ്ടം.

അവനിരുപതാം ശതകത്തിലിപ്പോൾ
അനാസിനാക്കുന്നു പ്രധാനക്കഷണം

എന ഇരുടക്കിൽ വലിയെരായു ജീവിതസ്ഥൃത്യമുണ്ട്. മനുഷ്യന്റെ എന്നും തലവേദനയാണ്. പലതരത്തിലുള്ള തലവേദനകൾ. സ്വയംകൂ തങ്ങൾ, വിധിവിഹിതങ്ങൾ, എന്നൊക്കെ അവയെ പലതായി തിരിക്കാം. എക്കിലും സഹിക്കേണ്ടത് മനുഷ്യനായ കവിതനെ. അമവാ കവിയായ മനുഷ്യന്തനെ. അതുകൊണ്ടാണ് കവി അനാസിനുംകാണ്ടു നടക്കു നന്ന്: അനാസിൻ പ്രധാനക്കഷണമാക്കുന്നത്. ആരും ജയിക്കാത്ത ഒരു മത്സരത്തെക്കുംപ്പേരും വേവലാതിക്കൊള്ളുന്ന ഒരു കവിയെ അനാപ്പാദനം ചെയ്യുന്ന രചനയാണ് പാലുംനിന്ന് പാട്. കവിയുടെ ജീവിതത്തരശാ സ്വത്തിൽനിന്ന് ആക്കത്തുകയാണ് അത്. ഭാതികപുരോഗതി ഉൽലൂതമാ ക്കുന്ന കൃതിമത്രതെ പിച്ചിച്ചീന്തുന്ന ഇരുടികൾ വായനക്കാരെ ഞേ ടിക്കും.

പുത്രനുടപ്പുകളോരോന്നായി
വലിച്ചുറിയുന്നു പുതുപുത്രനൊയ്യ്
മർത്തപുരോഗതിയെന്നുപറഞ്ഞു
ഞെളിഞ്ഞെന്നിവർന്നു നടന്നിട്ടുന്നു

എന്നത് വെറുമൊരു പ്രസ്താവനയല്ല. കാടുകയറുന്ന ഇടുപാടു കൾ എന്നെന്ന് അതെഴുതിയ കാലത്തേക്കാൾ സുവ്യക്തമായി ഇന്നു നമുക്കറിയാം. കാരണം, ഭരണകൂടങ്ങളും സാമൂഹികവ്യവസ്ഥയും ന മെ അത് അറിയിച്ചുകൊണ്ടെങ്കിലുണ്ടുണ്ട്. പാരസ്യരൂപത്തിൽനിന്ന് സംശൂദ്ധി യിൽനിന്ന് അപചയത്തിൽനിന്ന് കളക്കത്തിലേയ്ക്കുള്ള പരിണാമപ്രക്രിയ യക്ക് എന്നൊരു വേഗമാണ്!. ഉരുണ്ട ഭൂമിയുടെ പ്രതലം വക്രമാകാന ദ്രോ തരമുള്ളു. അതിനാൽ, ഒന്ന് നിവർന്നുകിടന്നു മരിക്കണം എന്ന മോ ഹിംപോലും വൃത്തമുണ്ടാണ് കവി ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ഒന്നും ക ണ്ടില്ലെന്നുനടന്നിച്ചു നടക്കാൻ കഴിയാത്ത മനുഷ്യൻ നിസ്സഹായതയുടെ ദൃംഖം ഇതിലും ഭംഗിയായി പകർത്തുന്നതെങ്ങനെ? ഇരു കെട്ടകാലത്ത്

എങ്ങനെ ജീവിച്ചതിർക്കണം എന്ന് കവി അകമെടുത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. തിനമാത്രം കണ്ണുമട്ടത്തിലുള്ള നിരാശയാണ്. ഉള്ളിശ്ശേയുള്ളിൽ കവി ശുഭാപ്തിവിശാസിയാണ്, മറ്റൊരു അഭിനയം. ചെറുപ്പകാലംതോട് നാം പണിയെടുക്കുന്നത് മനുഷ്യനാഭാനാണ്ടോള്ളേം. എത്രപേരും മനുഷ്യരായി? വീടിനുചുറ്റും മനുഷ്യരെക്കാണാതുംലുന്ന കവി അവസാനം വീടിലെത്തി ഭാര്യയോട് കാര്യങ്ങളൊക്കെ വിസ്തരിക്കേണ്ടും, അവരുടെ മൊഴി അതീവവിച്ചിത്രമായിതേതാണ്.

മരിച്ചുപോകുന്ന മനുഷ്യരാണുന്നാം
മനസ്സിലാക്കണമതാദ്യമായ്, പിന്നെ
മനുഷ്യരെപോലെ കഴിയണം, അതി-
നോരിത്തിരീയോക്കെ നടികയുംവേണം. (അഭിനയം)

അനേരമാണ് കവിക്ക് നാട്യംകാണുള്ള നേട്ടം മനസ്സിലായത്. എന്തൊരു വിരോധാഭാസം! ഇത് ഏതുതരം ദുഃഖമാണ്? അതാണ് അഭിനവ അസ്തിത്വദ്വാദം. നാം ജീവിച്ചതിർക്കുന്ന ഈ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചാണ് കവിയുടെ പരിഹാസം. ചെറിയപറിയ കാര്യങ്ങളെ മഹത്വത്തെ കുറിക്കുന്ന പുതിയ സംസ്കാരം. ആ സംസ്കാരം സംസ്കാരാഭാസമാണ്. അവിടെ ബന്ധങ്ങൾക്ക് ഭാർവ്യമില്ല. ഉത്തരവാദിത്തത്തിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്ന പുതിയ തലമുറ. അതിനുമുണ്ട് അവർക്കു ന്യായങ്ങൾ.

അച്ചനാവശ്യമില്ലാത്ത
വസ്തുവായിത്തുടങ്ങേണ്ട
അമ്മയ്ക്കച്ചേരേയാവശ്യം
അനാവശ്യങ്ങളാക്കേ... (പിതൃപുജ)

എന്ന കവിത വായിക്കുക. അവിടെ ഈ അപചയത്തെ രൂക്ഷമായി പരിഹരിക്കുന്നു. ഈ പരിഹാസംതന്നെന്നയാണ് കമയ്ക്കായ്മ എന്ന കവിതയിൽ പാലുർ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്. ഭാതികജീവിതമാകുന്ന മായയിൽ മുണ്ണുഡോൾ ശാശ്വതസത്യങ്ങൾ പലതും നാം മരക്കും. അതുമിതും വാങ്ങിക്കുട്ടി, എല്ലാം നഷ്ടമാകുമോൾ ആർത്ഥരലച്ചുകരയുന്ന പുതിയ തലമുറ. അഞ്ചുപ്പാനയിൽ പുന്നാനും പാടിയതിരേ ഇങ്ങനെയറ്റം. അജഞ്ചാനപ്പാന എന്നും പറയാം. അതുകൊണ്ടാണെല്ലോ,

പെണ്ണിനുള്ള തലയും മുലയുമേ
കണ്ണുകൊണ്ടിരുന്നേരവും കണ്ണുള്ളു-
എന്ന കവിക്ക് പശ്ചാത്പിക്കേണ്ടിവരുന്നത്.

ആക്ഷേപപരാസ്യത്തിൽ കാര്യത്തിൽ പാലുർ കുമ്മാൻനും രൂടു ഇളയ സഹോദരൻതനെ. നശരതയെക്കുറിച്ചുള്ള ഭാഷ്യം പാലുരിന്റെ ഭാഷയിൽത്തനെ പറയാം.

അമേരികക്കാരിയായ
മർലിൻ മൺറോ പുക്കഷ്ണവശ
കൊഴിഞ്ഞുവീണു പെട്ടുന്ന്
കാഞ്ഞിരപ്പുംമെന്നപോത്. (ദീർഘരാത്രം)
മർലിൻ മൺറോപോലും ചതുരപോകുമെങ്കിൽപ്പിനെ നമ്മുടെ
യോക്കെ കാര്യമോ? ഇത്രയുംനേരം അനാച്ചാദനംചെയ്തത് പാലുരി
ന്റെ ജനകീയമുഖം.

ഭാരതീയ ദർശനങ്ങളെ അഭിനവകാഴ്ചപ്പാടോടെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന വേറിട്ടാരു പാലുരുണ്ട്. പുരാണക്രമാപാത്രങ്ങളേയും ക്രമാസന്ദാനങ്ങളേയും പുതിയ ലോകത്തിലേയക്ക് ഇറക്കിക്കൊണ്ടുവരാനും മുളകവി ഉദ്ദേശിച്ചതെന്ത് എന്ന് നിർഭ്യാരണം ചെയ്യാനും പാലുരിനുള്ള

കഴിവ് എന്നുവേറെത്തെന്ന. ഈ ആർഷപദ്ധതി പാലുർക്കവിതയുടെ രണ്ടാം മുദ്രയാണ്. പാലുർത്തിന്റെ കുപ്പായാമാത്രമേ ഇവിടെ മാറിയിട്ടുള്ളൂ.

അനുഭവങ്ങളിൽനിന്ന് ആർജജിച്ച ജീവിതദർശനങ്ങളുടെ അംഗം മുഴുവൻ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ശക്തമായ ഒരു രചനയാണ് തീർത്ഥയാത്ര....

ആരുംകാണാ,തൊലിക്കും ശവങ്ങളെപ്പിടിച്ച് കഴുത്തിലും കാ തിലും ധരിച്ചവ,യറുക്കുന്ന തലമുറയെപ്പറ്റി പാലുർ രോഷംകൊള്ളുന്നു. ഭൗതികതയോടുള്ള ആസക്തി ഏതെന്തിരുവരെ പോകും എന്ന് ഈ തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ. പുരാണമായാലും ഇതിഹാസമായാലും കവി അനേകിക്കുന്നത് പച്ചയായ ജീവിതയാമാർത്ഥങ്ങളാണ്. അവ ആവിഷ്കർക്കാനുതകുന്ന സുന്ദരമായ കാവുശേഖലി സരുപിച്ചടക്കുവാൻ കവി പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധക്കുന്നു. ആ ഭാഷയ്ക്ക് വളച്ചുകൈടില്ല. അ ലക്ഷാരങ്ങൾ കാവുശാത്രവുമായി ഇണങ്ങിനിൽക്കുന്നു. ലാളിത്യം അവ യെ മധുരതരമാക്കുന്നു.

ദാർശനികമുല്യം സർവ്വത്ര വിളയാട്ടുന്ന ഒരു കവിതയെക്കുറിച്ച് ഇവിടെ പരാമർശിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതാണ് തിരുപ്പരവ . ഹരിനാമ കീർത്തനത്തിന്റെ ആശം നാം അനുഭവിച്ചതാണല്ലോ. ആ ഗംഭീരരചനയ്ക്ക് കൂട്ടിന് ഇതാ ഒരു കവിത എന്ന് തിരുപ്പരവ യെ ചുണ്ടിക്കാണിക്കാം.

തെക്കെന്നു ചൊൽവതു,
വടക്കെന്നു ചൊൽവതു,
കിഴക്കെന്നു ചൊൽവതൊരു
ദിക്കെന്നു ചൊല്ലുവതു-
മൊക്കുന്ന നേരമൊരു
മകാറുതെന്ന ഹരി
നാരാധാരായ നമ

എന്നു കേൾക്കുവോശിത്തെന്ന തോന്തുനില്ലെ ഇത്തിൽ ശൃംഗാരത്തും? പാരസ്യത്തുതത്തചിന്തയുടെ ആക്രതുകയാണ് ഈ മനോ ഹരകവിത. സത്യത്തിൽ പാലുർ കുറേ കാലമായി മഹാഭാരതത്തിൽ ആണ്ഡുമുണ്ടിയിരിക്കുകയാണ്. വ്യാസവിശിഷ്ടമായ മഹാഭാരതത്തിൽ ഇല്ലാത്തതായി എന്നുമില്ല എന്ന് അദ്ദേഹം കരുതുന്നു. നമ്മുടെ ക്ഷാസി കണ്ണൽ പാരമ്പര്യവുമായി ഇത്രമാത്രം ടട്ടിനിൽക്കുന്ന ഒരു കവി, മറുരെക്കൊണ്ട് മർത്ത്യജീവിതത്തിലെ കപടനാട്ടത്തെക്കുറിച്ചുള്ളേബാൾ, വായനക്കാർക്ക് ആശ്വര്യംതോന്നാം. പക്ഷേ അതിൽ കാര്യമില്ല. രണ്ടും എന്നുതന്നെയെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രതിവച്ചിക്കുന്നു. മുല്യങ്ങൾ ശാശ്വതമാണ്. മുല്യങ്ങളെ നിരസിക്കുവോൾ വിഞ്ഞുന്നത് മനസ്സാക്ഷിയാണ്. മനസ്സാക്ഷിയുടെ ആ തപനം വിശപ്പ് എന്ന കവിത വായിക്കുവോൾ നമ്മുക്കുവെപ്പുട്ടോ.

ശ്രീ. എം. എൻ. പാലുർത്തിന്റെ ഓരോ കവിതയും പ്രത്യേകംപെ തെയ്യക്കം പാഠക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിൽ സാമൂഹികജീവിതമുണ്ട്. ദാർശനികജീവിതമുണ്ട്. ആചാരവൈക്കുതങ്ങളേയും വിശ്വാസാഭാസങ്ങളേയും അത് നിരാകരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ നിറവീപംപോലെ ശ്രീ. പാലുർ ന മെ അതിശയിപ്പിക്കുന്നു.

പാലുരിലേയുള്ള യാത്രകൾ

എം.എം. സചീനൻ

പ ലതരം യാത്രകളാണ് പാലുരിക്കവിതകൾ. ദേശകാലങ്ങളിലൂടെ കു തന്നെന്നും വിലങ്ങനെന്നുമുള്ള യാത്രകൾ മാത്രമല്ല, ആത്മീയത തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ഭൗതികതയിലേയുള്ള, വ്യക്തിയിൽനിന്നു സമഷ്ടിയി ലേയ്ക്കും തിരിച്ചുമൊക്കെ തലങ്ങും വിലങ്ങും നടത്തുന്ന യാത്രകൾ എന്ന് പാലുരിന്റെ കവിതകളിൽ മിക്കവയേയും നിർപ്പിക്കാം എന്നു തോന്ത്രിന്നു. സാധാരണലോകങ്ങളിൽനിന്നു തുടങ്ങി അതിസാധാരണ തയിലേയ്ക്കും അനിർവ്വചനിയമായ വികാരലോകങ്ങളിലേയ്ക്കും (പ്ര യാണം ചെയ്യുന്നവയാണ് പല കവിതകളും. തീർത്ഥയാത്ര, ദീർഘയാ ത്ര തുടങ്ങിയ കവിതകൾ, യാത്രയെക്കുറിച്ചെന്ന് നേരിട്ട് പ്രവൃംഗിക്കു നവയാണ്. പാലുരിന്റെ പാടിലും പരാമർശവിധേയമാകുന്നത് യാത്രത നെ. ഭൗതികതയിൽനിന്ന് ആത്മീയതയിലേയ്ക്കു സബ്രിച്ചു രൂ കവി മനസ്സിന്റെ സഖാപദമങ്ങളെക്കൂടി സ്വപ്നശിക്കുന്നവയാണ് പുജാപൂശ് പം. നേരവരയിലൂടെ സബ്രിക്കുന്നവയല്ല, പാലുരിന്റെ കവിതയിലെ ധർത്ഥകളെന്നും. നടന്നുനടന്നുപോകുന്നതിനിടയ്ക്ക് ചിലപ്പോൾ കാ ല്ലം കൈയുമൊക്കെ കൊഴിഞ്ഞുവീണ്ടന്നിരിക്കും. അപ്പോഴും യാത്ര തുടരുകയും ചെയ്യും.

എട്ട് വണ്ണങ്ങളായി വികസിക്കുന്നതാണ് തീർത്ഥയാത്ര. ഞാ നും താനും ഔദിച്ചു ചെങ്ങാടത്തിൽ എന്നാണ് ഒന്നാം ഭാഗം അവസാ നിക്കുന്നത്. ഞാൻ, കവിതയിലെ വക്താവുതനെ, അമ്ഭവാ കവി ത നെ. താൻ ആരാൻ എന്നു വിശദീകരിക്കാൻവേണ്ടിയാണ് ഒന്നാംഭാഗ ഒന്ത ബാക്കിവരുന്ന വരികളെല്ലാം.

ആയിരം പെരുസ്വാന്വു
കൊണ്ടാരോ പിരിച്ചൊരു
നീളുമേരിയ കസ-
കയറാം പെരിയാറ്റിൽ
ആലിലക്കുഷ്ഠാൻ കണ-

ക്രത്രമേൽ ലാളിത്യമാ-
ർന്നായാസമന്മേഖ സൃഷ്ടി
സംഹാരസ്ഥിതികളിൽ
നിസ്പന്നായ നിരാലംബ-
ലോലനായ പെരുവിര-
ലുതാവം കണക്കീവി-
ക്കുടിച്ചും.

അമ്മിന്തപ്പാലിന്റെ രൂചി നിനച്ചപ്പോൾ ഉറിയ പുണ്ണിൽ ചുണ്ടിൽ വിത്രഞ്ഞും, കുഞ്ഞിക്കല്ലിൽ കളിംഗം തുളുവുന്ന കുസൃതിക്കിളുത്തു കൾ വിളഞ്ഞും, പൊന്നേലധന്യു തെളിഞ്ഞും, പുലിനവമൺിഞ്ഞും, മ ഞ്ഞപ്പട്ടിൻ കീറിനാലുടപ്പിച്ച കോണകം അൽപ്പം ചെതിഞ്ഞ, മുൻഭാഗം തെള്ളു കിഴിഞ്ഞും, ശോപസ്ത്രീകൾ മുലചുരുന്നുന്നതു മാറിൽ ചേർത്ത അദ്ദുത്തം എന്നാണ് കവിതയിലെ അപരനുള്ള വിശ്രഷണം. ഇതു കണ്ണൻതന്നെ സംശയമില്ല. ആ കണ്ണനിൽപ്പുകേശ, സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസം ഹാരങ്ങാളെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന വൈഷ്ണവവഭാവംകുടി ലയിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു പാലുർ. തെള്ളു ഇഷ്ടദേവനോടൊപ്പം ഒലിച്ചുപോകുന്നതിക്കുറി ചൂണ ലോ എന്നാം ഭാഗം. രണ്ടാം വണ്ണത്തിലെത്തുനോൾ കവി അവിടത്തെ നന്നയുണ്ട്. പക്ഷേ, കുടെ ഒലി ചീരിഞ്ഞിയ അപരനെ അമവാ കണ്ണനെ കാണാനില്ല. രണ്ടാം ഭാഗത്തിലും പക്ഷേ, ഒലിക്കുക എന്ന പ്രക്രിയ നടക്കുന്നുമുണ്ട്.

കവിതെ എന്നും താനും
പുണ്യിലോധുകിലേ-
യ്ക്കിരിഞ്ഞി ചെരഞ്ഞാടത്തിൽ.

എന്നാണ് കവിത തുടരുന്നത്. പോയ കർക്കിടകത്തിൽ, ആനക ലക്കിയപോലെ കലങ്ങിമരിഞ്ഞ പെരിയാറ്റിൽ കുലവെട്ടിക്കഴിഞ്ഞ വാഴ പീണിയാൽ ചെങ്ങാടംതീർത്ത മിയക്കത്തും പഴകിയ വീടിനോട് ഒരു ന നിവാക്കു പോലും പറയാൻ നിൽക്കാതെ കണ്ണുംപുട്ടി ഇരങ്ങിപ്പോവുക യാണ് കവിതയോടൊപ്പം താൻ. ഇവിടെ പെട്ടെന്ന് എങ്ങനെന്നയാണ് കുടെ ഒലിച്ചിരിഞ്ഞിയ ആൾക്കവിതയായത്? അമവാ അതുവരെ കുടെയു സഭായിരുന്ന ആലിലക്കണ്ണൻ എവിടെപ്പോയി മരിഞ്ഞു? പാലുരിന് ഇവ രണ്ടും തമിൽ ഒരു ഭേദവുമില്ല എന്നതാകുന്നു വന്നതുതെ. യാത്രയിലെ കുട്ടാളി മാറിയിരിക്കുന്നു എന്ന കാര്യുപോലും വായനക്കാർ ശ്രദ്ധിച്ച തുപോലെ പാലുർ ശ്രദ്ധിച്ചുകാണുകയുമില്ല. കാരണം, പാലുരിന് രണ്ടും എന്നുതന്നെന്നയാണലോ.

ഇത്രയും എത്തുനോശാണ് ഒരു കാര്യുക്കുടി ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുക. തീർത്ഥമയാത്ര എന്നാണലോ കവിത യുടെ തലവാചകം. മോക്ഷത്തിനായുള്ള യാത്ര എന്നു തീർത്ഥമയാത്രയെ അർത്ഥപ്പെടുത്താം എന്നു തോന്നുന്നു. ഈ യാത്രയ്ക്ക് വേരെ ഒരു പ്രത്യേകതകുടിയുണ്ട്; ഇതു ജലമാർഗ്ഗമുള്ള ഒരു യാത്രയാണ്. കുടെ പ്ലാകൂന്നതാകട്ട, ആലിലക്ക ലുംനും. അങ്ങനെന്നയാകുനോൾ പാലുർ ആഗ്രഹിക്കുന്ന മോക്ഷം എന്നാവാം? സാധാരണ അർത്ഥത്തിലുള്ള ഒരു ഇഷ്ടശ്രദ്ധസാക്ഷാത്കാരമാണെങ്കിൽ, കണ്ണൻ കുടെയുള്ളപ്പോൾ അതിനിന്നി വേരെ ഒരു യാത്രയു ദേ ആവശ്യംതന്നെന്നയില്ലലോ. പാലുരിന്റെ തീർത്ഥമയാത്രയിലാകട്ട, ത രണ്ടു ഇഷ്ടദേവത യാണ് കുട്ടകാരൻ. തിരയുന്ന മോക്ഷം കാവുസാ

കഷാത്കാരംതന്നെന്നയാവാം. അതുകൊണ്ടു കുടിയാവണം, താൻപോലും അറിയാതെ, അമ്പവാ വേണ്ടതെ അടയാളപ്പെടാതെ എന്നാം വണ്യത്തിൽ കുടെ യുണ്ടായിരുന്ന ആലിലക്കണ്ണൻ രണ്ടാം വണ്യത്തിലെത്തിയപ്പോൾ കവിതയായി മാറിയത്. ഉണ്ടിരിക്കുമേശ്, വിളി തോന്തിയ നായർക്കൊ സ്റ്റം മുണ്ടശിച്ചാരു തലേക്കട്ടുമായ് പുവൻകോഴിക്കണക്കു കുകിക്കൊ ണ്ട് കവിതെ ഞാനും താനും പുഴയിലൊഴുകിലേയ്ക്കിരിങ്ങൈ ചെങ്ങാട തിൽ. എന്നാൻ കവിവാക്കും. സർഗ്ഗസംഖ്യാരത്തിനിരിങ്ങുന്ന ആരെക്കു റിച്ചും ഇങ്ങനെ മാത്രമേ പരിയാൻ കഴിയു എന്നതാണ് സത്യം.

മുന്നാം വണ്യത്തിൽ, ഒരു മുന്നറിയിപ്പാണ് പ്രധാന വിഷയം. പോയ പത്രരൂപത്രു കൊല്ലുത്തെ മലവെള്ളും നേരിടാൻ കഴിഞ്ഞ തന്റേടവും ഡിക്കാരവും കലർന്ന രാഗത്തിൽ ഒരു വൃഥനാൻ, ഈ ധാത്ര മുണ്ടിച്ചാകാനുള്ളതാണ് എന്ന മുന്നറിയിപ്പുനല്കുന്നത്. ആ വൃഥൻ ഇൻകുന്ന താകട്ട്, ആലിന്കൊന്ന തുംബുള്ളുൾച്ചാണ് വൃഥൻ മുന്നറിയിപ്പ്. വൻവുക്ക്ഷങ്ങളെല്ലാപുപോലെ പരിപ്പുടക്കാൻ കരുതതുള്ളവരാണ് ഈ ജലഹസ്തങ്ങൾ. മാത്രമല്ല, വെള്ളപ്പുക്കത്തിൽ കുടുന്നപ്പട്ടപ്പേര് പ്രാണനും കയ്യിലെടുത്ത് പാണത്തെനു വിഷജാതികളാണ് എറ്റവും അപകടകാരികൾ. വിഷജാതികളെ ഒരുക്കാനും വിഷം തീരുമായി ഇറക്കാനും കഴിവും ദേഹവുമുള്ള വെദ്യത്താരുടെ കുലം വേററുപോയിരിക്കുന്നു എന്ന വേവലാതിയാണ് നാലാം വണ്യത്തിൽ.

വൃഥൻ ഭീഷണിയിൽ ഭയന് ധാരി വേണ്ടുന്നുവെയ്ക്കുന്നില്ല കവി. മാത്രമല്ല, വൃഥൻ ഭീഷണമായി അവതരിപ്പിച്ച ഉരുൾപ്പെടുത്തിനു ആശോഷമാക്കിമാറ്റാൻ കവിമനസ്സ് ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നാണ്, അബ്ദം വണ്യത്തിൽ. പ്രളയംവന്ന് ദിക്കൊക്കെയും മുണ്ടിപ്പായുന്ന മലവെള്ളുത്തിൽ അകപ്പെട്ടാൽ, എല്ലാം മറക്കാം. ആ പ്രളയജലത്തിൽ ഒരു തോണിയിരിക്കാൻ ബഹുരസമാണ്. മാത്രമല്ല, പ്രളയജലത്തിൽ ഒരിച്ചുതുന്ന ശവങ്ങളെ അടുപ്പിച്ച്, ആരും കാണാതെ അവയുടെ കൈയ്ക്കാനും കാതിലും കഴുതിലുമെല്ലാക്കെയുള്ള ആഭരണങ്ങൾ അറുതെട്ടടുക്കാം. വെരകല്ലുപതിച്ച മുകുത്തികളും തടിന്പുറത്തിൽക്കുന്ന അമുല്യമായ ശ്രദ്ധാനുമാക്കുന്ന ഇങ്ങനെ സംരക്ഷണം. ചിലപ്പോൾ ആനക്കൊന്നുവരെ നേടാൻ പട്ടിയെന്നുവരാം. ഇത് തന്ത്രമാത്രം അഭിപ്രായമല്ല:

എത്രയോ പുതുക്കുഷി-
കാരു നമ്മുടെ നാട്ടിൽ
ഇന്തരം വെള്ളപ്പുക-
മോർത്തു പ്രാർത്ഥനചൊല്ലി
പുതനാമൊരു ഹെലി-
ക്കോപ്പറും വാങ്ങാൻ കാത്തു-
കാത്തിരിക്കുകയാണ്_

എന്നും കവിത സുക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതിലെന്നുമല്ല, ഈ തിമിനലിൻ തിളക്കത്തിലാണ് തനിക്ക് കമ്പം എന്നതുകൊണ്ട് കവിതെന്നാനും താനും പിന്നെയും ഒരിക്കുകയാണ്.

ചരിത്രാതിതകാലംമുതൽ ഇന്നോളം, കലവുതാണ്ടി ഇതരം സാഹസികയാത്രകൾ നടത്തിയ ധീരെ അനുസ്മർക്കുന്നുണ്ട്, ആറാം

വണ്ണം. കരിവിട്ടിയുടെയും ഇരുമുള്ളിരുത്തും വെന്നേക്കിണ്ടിയും ചെറുതപ്പെട്ടിരുത്തിരുത്തുമാകുക കാതലുകാണ്ട് ചെങ്ങാടം നിർമ്മിച്ച്, കൊടുക്കാറ്റിരുന്ന കുട്ടാക്കാരെ യാത്രചെയ്ത് പുർഖിപ്പിതാമഹർ അവർ നേരൽ നദിതീരവരെ ചെന്ന് പിരമിസിരു മുസിൽ അരയുതംപുണ്ടതിരുത്തും പഞ്ചതന്ത്രത്തിരുത്ത് കമകൾ അനാട്ടുകാർക്കു പറഞ്ഞുകൊടുത്തതിരുത്തും യുമൊകെ ഓർമ്മപ്പുട്ടതലുകളാണ് ആരംബം വണ്ണം. താരുണ്ണത്തിരുത്ത് അവതാരമായ കൂയോ പാടചെയ്യുന്ന കാമിച്ചും അവളെക്കുറിച്ചു നുറായിരുന്ന സ്വപ്നങ്ങൾ നെയ്തും ചെലവഴിച്ചു ആ യാത്ര നമ്മുടെ നാട്ടിലേയ്ക്കു കൈശ്രദ്ധിയും എഴുശവരുവും നേടിതന്നു എന്നുതന്നെന്നയാണ് കവി കരുതുന്നത്. നമ്മുടെ നാട്തിൽ ശരിക്കു കരിപിടിച്ചുമുക്കുത് വിതച്ചു കൊയ്തെടുത്ത് ദാരിദ്ര്യത്തെ തുടച്ചുമാറിയ ചരിത്രംകുടി കുടത്തിൽ ഓർക്കുന്നു.

എഴാം വണ്ണാത്തിലെത്തുവോൾ യാത്രയുടെ ലോകം വിണ്ണും മാറിപ്പോകുന്നുണ്ട്. തിരനോക്കു തീരുന്ന തിനു മുസായി, വളരെ ശ്രൂ ഐവരായ ഒരായിരും യാത്രകാർ കണ്ണും നട്ടു നോക്കിയിരിക്കു, മുക്കി ലെ ചുട്ടി പ്ലിവുവിണ്ണുവോയ കമകളിനടന്നയാണ് ഈ വണ്ണാത്തിൽ നാം പരിപ്രയപ്പെടുക. പദം വളരെ പതിനേന്താണ് താൻ ആടിയതെങ്കി ലും പരിഹാസ്യനായിത്തിരാൻ മാത്രമാണ് യോഗമുണ്ടായത്. താളുമൊ കുകയും മാറിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. രാശം നിലംബനരിയാണെന്ന് ആരോ പറഞ്ഞുകേട്ടു. ഇന്നി എന്തുവേണം എന്ന ചിന്തയ്ക്കാടുവിലാണ്, നാ ചായ നാടുകളെല്ലാം തെണ്ണിനടന്ന് താനും കവിതയുംകുടി നേടിയ ധന മെല്ലാം ചേർത്തുവെച്ച് അതുകൊണ്ട് ദിനത്തിരി നിലം വാങ്ങണം, പു തതനായ ഒരു ട്രാക്കറുവാണെനം. അൽപ്പം നവധാനും വിതച്ചു ഇത്തിരി ഹാക്കും ചേർത്ത്, വിളവെടുപ്പിനു കാത്തിരിക്കാം എന്ന ചിന്ത വരുന്നത്. കുടെയുള്ളത് ആലിലക്കെല്ലാൻകുടിയായ കവിതയാണ് എന്ന് ഓർക്കുവോഴാണ്, വിതയ്ക്കുന്നത് നവധാനുമാണ് എന്നതിരുത്തും, ആ വാ ക്ക് പാലുറ കോട്ടേഷനിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു എന്നതിരുത്തും പ്രസക്തിവോധ്യപ്പെടുക.

പ്രളയം കഴിഞ്ഞു. കൈതേതാടുകളെല്ലാം തിരിച്ചുവന്നു, പെരി യാറ്റിലെ വെള്ളംപോലും മുത്തിരി താണു കുന്നുകൾ വെടിഞ്ഞ്, കൂ ഷിക്കാർ വീണ്ണും പാടത്തിനിങ്ങി. അവർ വെള്ളം കോരി നനച്ചും, ചട്ടം വെച്ചു തിരിച്ചും പുഞ്ചപ്പാടം വിതച്ചും നെല്ലിരുത്ത് കതിരി പൊടിച്ചു ജീവി ചുപ്പോരുന്നത് നീരെല്ല കാണാൻ സാധിച്ചു. വീണ്ണും സാധാരണജീവിത തിരിലേയ്ക്കും നുറായിരം പ്രാരാബ്യങ്ങളിലേയ്ക്കും തിരിച്ചേത്തി എ നർത്ഥം. എന്നാൽ കവിതയിലെ വക്താവും കവിതയുമാക്കട്ട, പായ കെട്ടിയ കപ്പലവന്നോണു ഇപ്പോഴും കായലും കടന്ന് ഒഴുകിക്കൊണ്ട തിരിക്കുകയാണ്. മാത്രമല്ല, നടുക്കണ്ണലിൽ എത്തിയപ്പോൾ മുഞ്ഞിച്ചാകാൻ തങ്ങളുത്തനെന പരസ്പരം പിടിക്കുടുകയാണ്. എങ്ങും ഉപ്പുവെള്ളമാണ്. ഉഗ്രമായ ഫൺം വിടർത്തി കടൽ അവർക്കുചുറ്റും ആടുകയാണ്. യാത്ര ഇങ്ങനെ നടുക്കണ്ണലിൽ മുഞ്ഞിച്ചാകാൻ മാത്രമായിരുന്നോ എന്ന ഇരു ഘട്ടത്തിൽ സന്ദേഹം ഉഭിക്കുന്നു. ആ വൃദ്ധരു മുന്നാറിയിപ്പു സത്യ മായിരുന്നോ എന്നതിനെക്കുറിച്ചും.

കവിതയുമൊത്ത് കവിതയിലും കവിതയിലേയ്ക്കുള്ള യാത്ര യാണ് തീർത്ഥയാത്ര എന്നു പറയാം. കവിതയെഴുതിയാൽ എന്നു ശ്രം

ണം എന്നത് ഒരു വലിയ ചോദ്യമാണല്ലോ, ഇക്കാലത്ത് പ്രത്യേകിച്ചും. എനിട്ടും നിരവധിപേര് നിർത്താതെ എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കവിതയിൽ മുങ്ങി ജീവിക്കാനും കവിതയിൽത്തന്നെന്ന മുങ്ങി മരിക്കാനും കഴിയുക എന്നതാൽ, കാവ്യജീവിതത്തിൽന്റെ പുണ്യം അമവാസായും. അതുകൊണ്ടാണ് ഇഷ്യർൻ കുടെയുണ്ടനിന്നിട്ടും അതിൽ തൃപ്തിപ്പെടാതെ, തന്റെ ഇഷ്യര നേയും തുണയ്ക്കുകൂട്ടി കവിതാ മമന്ത്തിനു പുറപ്പെടുന്നത്. മമന്ത്തിനായി പുറപ്പെടുന്നവർക്ക് ലക്ഷ്മിയും അമൃതുമൊക്കെ ലഭിക്കും എന്നാണ് കരയിൽനിൽക്കുന്നവരുടെ കണക്കുകൂട്ടൽ. ആ കണക്കുകൂട്ടലും മനസ്സിൽവെച്ചാവും ഇയാളും ഇരഞ്ഞിപ്പുറപ്പെട്ടിരിക്കുക എന്ന ദേനാവാം ഒരുപക്ഷേ, ആലിൻകൊന്ധത്തിൽ കുന്ന വ്യഖ്യാനം മുന്നറിയിപ്പു നല്കിക്കാണുക. എന്നാൽ, യാത്രതന്നെന്നയാണ് ലക്ഷ്യം എന്നതാണല്ലോ കവിത യുടെ, അമവാസി തന്നെ സർബ്ബാത്മകയാത്രയുടേയും നേർ. ആ നേരിലേയ്ക്ക് എത്തുനു എന്നതാണ് തീർത്ഥയാത്ര യുടെ സാഹചര്യം: പാലുർ എന്ന കവിയുടേയും.

അമ്യതമമനം

(മഹാകവി ഇടപ്പേരിയുടെ പാർക്കടൽ
കടയുമ്പോൾ എന്ന കവിതയിൽ ഒരു ഘ്യാനം)

ആർ. മനോജ്‌വർമ്മ

ലോ കമാന്ത്രിലകൻ, മഹാത്മാഗാന്ധി, ആചാര്യ വിനോദബാഭാവവും എന്നി മുവരും താന്താങ്ങളുടെ ശീതാവ്യാവ്യാനങ്ങൾ എഴുതിയെത്ത് ജയിലിൽവെച്ചായിരുന്നു. സാഹിത്യം മുഖ്യവ്യത്തിയായി സ്വീകരിക്കാത്ത ഈ മുന്നു മഹാപുരുഷന്റെയും അനവർപ്പമായ സാഹിത്യസംബന്ധകളിൽ അഗ്രിമധനമാം തത്തത് വ്യാവ്യാനങ്ങൾക്കുണ്ടനു പറയാം. ഇവരിൽ തിലകനും വിനോദബാഭാവയും മഹാപണ്ഡിതരാം ഷപ്പന്റെജാപ്പവീണരുമായിരുന്നു. സാമാന്യാർത്ഥത്തിൽ ഈ രണ്ടു വ്യപദേശങ്ങളും നാം ഗാസിജിക്കു ചാർത്തിക്കാറില്ല. ഏകില്ലും അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സർവ്വാതിശായിയായ കർമ്മയോഗത്തെ ഏറ്റ് പ്രഭാവത്താൽ നമുക്കേരിപ്പട്ടന പ്രമാദംപോലുമാവാം. തിലകരെയും വിനോദബാജിയുടെയും ജീവിതങ്ങൾ ഗാസിജിയുടേതെന്നപോലെതന്നെ അവരുടെ പുസ്തകങ്ങളുടൊപ്പം സമർത്ഥങ്ങളായ ശീതാവ്യാവ്യാനങ്ങളുമാണാല്ലോ. എഴുതാനിരുന്നത് ഇടപ്പേരിയപ്പറ്റിയാണ്. അപ്പോൾ ഇവർ മുവരേയും പറ്റി ഇതു ചിന്തിച്ചുപോയതിനൊരു മുലതുണ്ട്.

സാമാന്യാർത്ഥത്തിൽ ഇടപ്പേരി ജയിൽവാസം അനുഭവിച്ചിട്ടില്ല. തിലകൻ, ഗാസിജി, വിനോദബാജിവരുടേയും കമ വ്യത്യസ്തമില്ല. അവരുടേതും സാമാന്യമായ ജയിൽവാസമല്ലായിരുന്നുവാല്ലോ. അവർ കാരാഗാരങ്ങളെ ആത്മമമനത്തിനും അണാന്തപല്ലിനും കർമ്മകുശലതാ യോഗാനുഷ്ഠാനത്തിനും ഉതകുന്ന തപോവനങ്ങളായി മാറ്റുകയായിരുന്നു. ഈ അർത്ഥത്തിൽ, സാഹിത്യം മുഖ്യവ്യത്തിയാക്കിയ ഇടപ്പേരിയുടെ ജീവിതത്തെ തിരിച്ചെന്നമാക്കിത്തൈർക്കുന്ന യജ്ഞമായിത്തന്നെ കാണാവുന്നതാണ്. പാർക്കടൽ കടയുമ്പോൾ എന്ന വിശിഷ്ട കവിത, യാഞ്ഞശിഷ്ടവും.

മോക്ഷസ്വാക്കാണ്ക്ഷയും വിഭവവാൺചരയും ഇടംവലം നിന്നു പുറ്റിത്തിരിക്കുന്ന എൻ്റെ തുച്ഛചരജീവിതത്തിൽ മുഴ കവിത നിർത്താ

തെ കടഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നു സാക്ഷ്യപ്പെട്ടുത്താൻ വെവ്പി ഈ തെഴുതാനിരിക്കേ മറ്റാരു സമാനരവും ഉള്ളിൽ ഇല്ലാതെയില്ല. ഏതൊരു പണ്ഡിതനേയും അതുതന്ത്രബ്യന്ധനാക്കുന്ന പ്രജന്താനമഹാശ്വം ഗമാണ് തിലകംഎഴു ഗീതാരഹസ്യം. അതാകെ ഒരുപട്ടം റഹിർണ്ണഗ്രന്ഥ വും കയ്യിലിപ്പാരെതു എഴുതിയതാണെന്നു സകലപ്പിക്കാൻപോലും പ്രയാസമാണ്. വിനോദാഖ്യാനങ്ങൾ ഗീതാപ്രഭാഷണങ്ങളാവെടു അലകളടങ്ങിയ ഒരു മഹാസമുദ്രം. എന്നാൽ ഗാന്ധിജി ചിലേടത്ത് (VIII.24,25) തനിക്കി തു വേണ്ടവെള്ളും തിരിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നു നീംകളുകൂട്ടുമായി സമ്മതിച്ചുകൊണ്ടാണ് തന്റെ അനാസക്തിയോഗം എഴുതിയത്. സമീകരിക്കുന്നു, എ കിലും ഇടയ്ക്കുന്നു മുഴുവൻ കോതിയെടുത്തു എന്ന തിമിർപ്പുല്ലു ഇനിയുമിനിയും ബാക്കിയുണ്ടെന്ന മതിർപ്പാണ് എന്നെന്നും എഴുതിക്കുന്നത്.

ഇടയ്ക്കുന്നു അനുമാ പ്രകീർത്തിതങ്ങളായ ശക്തിപാരുഷ്യ നർമ്മാദികളിലേക്കോ കൂറ്റോപാസനയുടെ പ്രകാരഭേദങ്ങളിലേക്കോ (ബൃഥനും ഞാനും നാരിയും, മാപ്പിളും, ബിംബിസാരഭർജ്ജും ഇടയൻ, മുള്ളൻ ചീരി, ത്രിവിക്രമഭർജ്ജും മുനിൽ, കാവിലെപ്പാട്ട്,) ചുരുങ്ങാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തി, വേദാന്തസന്തപ്പിത്തമായ ആത്മവത്തിലേക്ക് ഇറങ്ങിച്ചേണ്ടിപ്പെട്ടു പ്രേരിപ്പിച്ചത്, വർഷങ്ങൾക്കുമുൻപ് കൈപി. ശക്രരാഷ്ട്രിന്റെ ഒരു ലേവനമാണ്. (കവനക്കാമും - ലക്ഷം 25) കാശാവുപുത്തു എന്ന കൃതിയെ മുൻനിർത്തി ഇടയ്ക്കുന്നു ഭക്തിഭാവത്തെ ഹൃദയമായി വിശകലനം ചെയ്യുന്ന ആ ലേവനത്തിൽ ഇടയ്ക്കുന്നു താഴുശമായ മറുപ്പാല രചനകളും പറന്നവിഷയമാക്കുന്നുണ്ട്. അതിൽ സവിശേഷഗ്രഹം ലഭിക്കാതെപോയെന്നാരു കവിതയാണ് പാൽക്കടൽ കടയുന്നോൾ.

പാലാഴി കടയുന്നോൾ മനമായ, മതായ മനസ്രവപ്പുത്തതിന്റെ ആത്മഭാഷണരൂപത്തിലാണ് കവിത വികസിക്കുന്നത്. തലക്കട്ടുമുതൽക്കേ കവിത സ്വയം സംസാരിച്ചുതുടങ്ങുന്നുണ്ട്. പാലാഴി എന്ന പേരിനാണ് മലയാളത്തിൽ പ്രചാരം കൂടുതൽ എന്നു തോന്നുന്നു. പാൽക്കടൽ കടയുന്നോൾ എന്ന ശബ്ദംതന്നെ അർത്ഥദേശാതനക്ഷമമാകുന്നുണ്ട്. (onomatopoeia) അനുപ്രാസം എന്നു വെറുതെ പരിഞ്ഞാൽ പോരാത്തരെ ഒച്ചപിത്തും ഇരു വാക്കുകളുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിലുണ്ട്. കട, കട എന്നു രണ്ടാവർത്തി. രണ്ടു ലക്കാരവും ഒരു ഇകാരവും. വേഗം പരിഞ്ഞുനോക്കു - പാൽക്കടൽ കടയുന്നോൾ, പാൽക്കടൽ കടയുന്നോൾ - കടയുന്ന ശബ്ദം നമുക്കു കേൾക്കാം.

ഈ ഇത്ര ശ്രദ്ധിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചത് കവിത തന്നെയാണ്. അനുപാദം അനുപാദം ജീവിതരിർഘമായ കാവ്യതപ്പുണ്ടിന്റെ മുദ്രകൾ പേരുന്നു ഇരു കൃതി. ഒപ്പു ആത്മജാനാനത്തിന്റെ അനുഭവസാക്ഷ്യങ്ങളും! പുരാണകമാപാത്രങ്ങളെയും കമാസന്ദർഭങ്ങളെയും ആത്മപ്രതിമാനങ്ങളോ ആശയപ്രതിരൂപങ്ങളോ ആക്കിയെഴുതിയ ഒരു പിടി ഞന്നാനും കവിതകൾ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ബാലാമൻിയമയുടെ മഴുവിന്റെ കമ, സുഗതകുമാരിയുടെ കാളിയമർദ്ദം, ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം, വിഷണുനാരാധരാണിൻ നബ്യതിരിയുടെ ദിലീപൻ, ഉർവ്വശീനൃത്തം, അക്കിത്തത്തിന്റെ ബലിരശ്നം, ഇടയ്ക്കുന്നു അതുവാതമായ വസ്തുവേം വൻ - പക്ഷേ ദർശന ശത്രുമായാൽ, ആവിഷ്കാരവെശിഷ്ട്യത്താൽ, പദബിംബസംഖിയാനത്താൽ, ഭാവാധാനക്ഷമതയാൽ ഒരു അനന്തരമാ

യ പാൽക്കടൽ കടക്കുമ്പോൾ, ഉട(ത്) നൈം ആത്മമന്ത്രിന്റെയും ആസന്നമായ ആത്മവോദയാദയത്രിന്റെയും ചുട്ടുചോര ഓടുന ഒന്നായെ.

മന്ത്രത്യാലോ മന്ത്രമെന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടേൻ താനോ കേൾവും, നിൻ തിരുവ്വുള്ളാൽ പ്രേരിതനായതൊരുഖ്യവമനമം ചമയാൻ

എന്നാണ് എഴു വൻവാങ്ങളുള്ള ഈ കൃതി ആരംഭിക്കുന്നത്. നാരായണിയം വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണു എന്നിപ്പോൾ. അതിനാൽ തോന്നുന്നതുമാകാം-എങ്കിലും ഗവർപ്പാദങ്ങളിൽ പ്രപന്നനായിരിക്കുന്ന ഒരു ക്ഷതരണ്ട് സ്വരം ഇതിന് നിറുക്കമായി മുഴങ്ങുന്നാണ്. കർണ്ണികൾ, യോഗിക്ക് വിപരിതൻ എന്നല്ല ക്ഷതരൻ എന്നതുകൊണ്ട് ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നത്. കർമ്മത്തെ അനുസരിക്കുന്നോഴും അതാന്തരെ അനുഭവിക്കുന്നോഴും ഉള്ള അന്തർഭാവവുംകൂടിയാണ് കേതി. സമിത്രപ്രജന്ത ലക്ഷ്യാന്തരിന്നും നിഷ്കാമകർമ്മാനുഷ്ഠാനപദ്ധതിക്കും അവിരോധം മാത്രമല്ലോ, സമാനവുമാണ് ശീത പ്രതിബാധം അഭ്യായത്തിലെ ക്ഷതല ക്ഷണം. സ്വരം ഇടയ്ക്കിയുടേതാകുന്നോൾ ഈ പ്രപത്തിയിൽ കർമ്മ വിമുഖത തെള്ളിം സംശയിക്കേണ്ടതില്ല. ഓന്നാണ്. ചെറുയേറിയുടെ മാറ്റാലിയായ വ്രജത്തിലെ വിരുതൻ തുടങ്ങിയ ക്രമാരംചനകൾ വിടാം. തനിക്കു മുപ്പതാബേഡത്തുമുമ്പ് കേതികർമ്മ സമന്വയത്തിന്റെ ശക്തി സരൂപമായ ഹനുമാനായി പകർന്നാടിയ ഇക്കവി വിശുദ്ധിയ കേതിയു ദു പള്ളിച്ചുണ്ടാവിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം വിടുതി നേടിയതെയില്ല. കുതരിനോ ക്കിയിട്ടില്ലന്നല്ല. പക്ഷേ പൊട്ടിച്ചുറിഞ്ഞ പുണ്ണാൽ അക്കിത്തത്തിലെ നപോലെ ഇക്കവിയിൽ കേതി മുക്കിക്കാടുക്കാതെ ഉടക്കിക്കിടന്നിരുന്നു- അധികമാരും അറിയാതെ.

നമുക്കു കവിതയിലേക്കു വരാം. ചില പദവാകൂവിചാരങ്ങൾ നടത്താതെ തുറക്കാൻ വയ്ക്കുന്നതാണ്. തലക്കെട്ടിലെ വാഗ്രംത്മപ്രതിപത്തി സുചിപ്പിച്ചുവരുമോ. ഇനി നോക്കു-

മന്ത്രയാലോ മന്ത്രരമന്നു—

വിജിക്കെപ്പട്ടം താനോ കേശവ-

നീൻ തിരുവുള്ളാൽ കല്പിതനായതോ—

രഭണവമന്മം ചമയാൻ.

രണ്ടു കർമ്മണിപ്രയോഗങ്ങൾ- വിളിക്കപ്പെട്ടേൻ, കല്പിതൻ; മനസ്തയാലോ, ഞാനോ എന്നിടങ്ങളിലെ സന്നിദ്ധവതാദ്യോതകമായ നിപാതങ്ങൾ; തിരുവുള്ളാൽ എന്ന ആചാരവാക്ക്; ചമയാൻ (മേരി നടിക്കാൻ, വേഷക്കെട്ടാൻ) എന്നിടത്തെയും കല്പിതൻ (ആജണാപിക്ക പ്ലൂടവൻ, സകല്പിക്കപ്ലൂടവൻ) എന്നിടത്തെയും ശ്രേഷ്ഠങ്ങൾ ഒക്കെക്കുടി സൃഷ്ടിക്കുന്ന അന്തരീക്ഷം യന്ത്രയന്ത്രീഭാവ സംപൂർണ്ണമായ ഭക്തിയുടെത്തേരെ. പകേശ ഇതിനെന്നാക്കെ പ്രസക്തിയുണ്ടാവുന്നത് കവിതയുടെ ഒരു ഘടനാസാകല്യത്തിലാണുതാനും.

വലം ഒരു ബിംബമായി ജീവനോടുങ്ങിപ്പോകുന്നില്ല.

രണ്ടാം വണ്ണം തിൽ, മുറുക്കുന്നതെക്കിലും, ഇടംവലം ചുറ്റി തതിരിക്കുന്നതെങ്കിലും ഈ കർമ്മംതന്നെന്നാണ് തനിക്കു ജീവിതമുള്ളന്ത് എന്ന് മന്ദം തിരിച്ചറയുന്നുണ്ട്. മഹിയുരപ്പൻ എന്ന മനോഹരമായ കവിതയിൽ അക്കിത്തം പറയുന്നത് സമാനരമായി ഉദിക്കുന്നു:

ഈന്നതെത്തുദശർമ്മവിഭേദത്യക്കിൽ

മദ്രാരിടത്താണു നാഭേദശർമ്മം

തീരുമെന്നിത്തിരുമാലപോലെ

ചീറുന്ന ധർമ്മമെന്നാരിഞ്ഞു! എന്നാൽ ജീവിതം നല്കുന്ന, ഈ ചോദക്കി കുരുക്കാൻ ഇടയാക്കുന്ന, നിയാമക ശക്തിയാണ് ഇടഴ്രേഖ യുടെ മന്ദത്തിന് കർമ്മം. നിമിത്തമാത്രമായ ഈ കർമ്മം അമൃതോദയപരമാവധിയാണെന്നും അതു തിരിച്ചറയുന്നു. അമൃതോദയപരമാവധിയാമിത്താണ്ഡബവയപ്പെടുത്തിൻ പതിപാടിയിൽ... തന്റെ സ്ഥിരയി ജാഗ്രത നിലനിർത്തിപ്പോരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അമൃതോദയം എന്ന പാര്യത്തിനും സമഷ്ടുക്കുവുമായ ലക്ഷ്യം നേടാൻ തന്റെ കർമ്മം-അന്നിച്ചുരൂതുകവും നിമിത്തമാത്രവുമായ കർമ്മം-വിനിയുക്തമാകയാണ്. പദഞ്ചശ നോക്കു-താണ്ഡബവയപ്പെടുത്തിൻ പതിപാടി. താണ്ഡബവ ശബ്ദത്താൽ ഭക്തിഭാവവും യജത ശബ്ദത്താൽ അഞ്ചാനദ്യഷ്ഠിയും പരിപാടി എന്ന വിവിധാർത്ഥമേദ്യാതക മായ നാടൻശബ്ദത്താൽ ലീലാക്കേവലതവും സല്ലയിച്ചിരിക്കുന്നത് കാണാതെ പോകാമോ? മാത്രവുമല്ലാ ഈ കർമ്മക്കടച്ചിലിൽ മുഴുകാതെ(!) തന്റെ സ്ഥിരയി-സ്ഥിതപ്രജന്ത- ജാഗ്രതത്തായി തുടരുകയാൽ ഈ ഉന്നമിത മഹാർഘ്ഗവസന്പത്തി ഞേരിലാഭിജ്ഞിൽ താൻ നിസ്പച്ചപ്പെന്നുമാണ്.

അമൃതോദയപുർവ്വമായ ഉപലഭ്യികൾ പലതും യജതരുപമായ കർമ്മത്തിന്റെ സ്വാഭാവികപരിണാമതികളായി ഉയർന്നുവരും-എന്നാൽ അവയിൽ ഉടക്കിക്കിടക്കരുത് എന്ന് പതഞ്ജലി മഹർഷി മുതൽ ശ്രീരാമകുഷ്ഠണാദേവൻവരെയുള്ളവർ സാധകർക്ക് മുന്നറയിപ്പു നൽകുന്നുണ്ട്. കവിയുടെ കയറ്റക്കം, കുശലത വെളിവാക്കുന്നതാണ് പുരാണപ്രസിദ്ധമായ കല്പകവുകൾ, ഏറ്റവും ഉച്ചേഴ്ശ്ശവള്ളു, കൗസ്തവഭരംഗം, ലക്ഷ്മിദേവി എന്നീ ലാഭങ്ങളെ അനുപ്രാസചട്ടംമായി സംശയിച്ചിരിക്കുന്ന വിധം- കല്പകപ, കർവ്വര, കളഹയ, കൗസ്തവഭരംഗം സാംഗികൾ. (ഇതിൽ മദ്രാരു കാര്യം കുടിയുണ്ട്. ഒരു dismissive tone നിരാസഭാവമെന്നോ മറ്റൊ പറയാം എന്നു തോനുന്നു.) തന്റെ നിസ്പൂഹത്താം ധന്യം ധനിപ്പിക്കാൻ, അനുഭൂതമാക്കാൻ ഈ വണ്ഡബയപ്പെടുകയിലും* ഉപാന്തവണ്ഡബയത്തിൽ മദ്രാരു കാവ്യലക്ഷ്യത്തിനായി ഇവത്തന്നെ വിസ്തരം നേടുന്നുണ്ട്. അതു വഴിയേ.

മുന്നാം വണ്ഡബയത്തിൽ വിസ്മയകരമായ ഒരു സാരുപ്യവർഘ്ഗനും അതിനെന്നും ഉത്ക്രമിക്കുന്ന ഒരു സർപ്പസന്തുസ്തഭാവവും വിരിണ്ടുവരുന്നു. കാർമ്മുക്കിൽ മാലകളും മശവില്ലും ചേരുന്ന് എൻ്റെ വന്നരാജി പീലിത്തിരുമുടിപ്പോലെ ലണിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ നിർത്താത്തകരക്കെത്തിൽ അവരെല്ലാം ചിതറിച്ചിതറി കടലഭമാലയിലേയക്ക് എറിയപ്പെടുകയാണ്. എന്നാലു താന്ത്രം അവശ്യം ഭാവികമെന്നെ കരുതുന്നുള്ളു. ഇവിടെ ആത്മവാചിയായി ഉപയോഗിക്കുന്ന ശബ്ദം മുണ്ഡബയത്തിൽ എന്നാണ്. ഒരു പർവ്വതം തെക്കും വടക്കും വട്ടംകരണിയാൽ എന്തു സംഭവിക്കും? ഒടിനിന്നിരുന്നതെല്ലാം പറിഞ്ഞുപോകും. (ഈ സന്ദർഭത്തിൽ

ശൈമദ്ഭാഗവതം മുലം എന്തു പറയുന്നു എന്നറിയില്ല. എങ്കിലും ഉപമാ നന്നാപമേയങ്ങളിൽപ്പോലും നിർബ്ബന്ധമില്ലാത്ത സാംഗോപംഗപ്പോരു തന്റെ പ്രഖ്യാതിയായി, ദർശനത്തിക്കവോടെ സാധിച്ചിരിക്കുന്നതു കാണിക്കേ ഉള്ളം നിരത്തുപോവുന്നു) അങ്ങനെ ഒക്കെയും പറിഞ്ഞു പോകേ പൾവുതം മുണ്ടായിത്തിരിസ്കന്ധകുന്നു. അലസവായനയ്ക്കു പോലും നഷ്ടമാക്കാതെ സന്ധാസമുംഡി! സാലോക്യവും സാരുപ്പവും വഴിത്താവളങ്ങളാവുകയും സായുജ്യം-അമൃതപുരുഷനുമായുള്ള സാ ത്യും- മാത്രം പരമലക്ഷ്യവുമാകുന്ന അഞ്ചാനപുരിജ്ഞതയിലെ കർമ്മയോ ശയുടെ ക്രതിഭാവം, കവിയിരിഡ താളാത്മകമായി, ബിംബസംയുക്ത മായി അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. തുടർന്നു പറയുന്നു: നിരീജ് ബലോഭത മുഖ്യക്രിയിലെ ആയുധമാണു ശാരി എന്നതു തുപ്തിതരുന്നുവെങ്കിലും മായുന്നിലോരു കോൺപ്പോഴും ഞാനെന്നൊരു ഭാവം.

അടുത്ത വണ്ണയത്തിൽ, ഒരു തെരഞ്ഞെല്ലാമായി മാറിയ ക്ഷീരാം നോനിയിയിലെ വിക്ഷുഭിത്തമായ തിരമാലകൾ പതയായ് നുരത്യായ് മാറി സുരബേദത്യുരൈയും മുട്ടുവിധി കുമിഞ്ഞുയരുകയാണ്. എന്നാണീ നു രയും പതയും? അവദാതാത്ഭുതസിഖികൾ തന്നെ. ഇന്ത്യിയമധ്യപ്രീതി കൾ പിശുതെരിയാൻ എളുപ്പമാണ്. ഈ നര-സിഖിസബയം-ഒരു തൻ പോലും തുകാൻ കൈകൾ ചലിക്കുന്നില്ലെന്തെന്നു! സാധകന്റെ വഴിയിലെ പതിക്കുചിക്കളുപ്പറി മുൻപു സുചിപ്പിച്ചു. ഇവിടെ, വിണ്ണും പറയട്ടു, സ ഓർഭാനുസാരം, ബിംബകല്പനയ്ക്കുചിത്വവും വിശസനീയവുമായി ആ തത്ത്വത്തെത്തെ, അനുഭവത്തെ പ്രത്യുക്ഷിക്കിക്കുന്നു എന്നതിലാണ് ഒപ്പി കവിയുമാകുന്നത്.

അടുത്ത, ഉപാന്ത്യ, വണ്ണയത്തിൽ മുൻ പറഞ്ഞ കല്പ കർവ്വരാ ദികൾ ഒരു എഴുന്നളളത്തിന്റെ ആലാറങ്ങളോടെ, വാദ്യമേളങ്ങളോടെ കടന്നുവരികയാണ്. ഹാലാഹലമയിയായ രാത്രി പറിന്നു. അമൃതമമന തതിൽ സർവ്വമാരകമായ കാളകുടവിഷമാകാം ആദ്യം ഉയർന്നുവരിക. അതിനെ അടക്കാനുള്ള യോഗിശ്വരത്വം സിഖമായാലേ അടുത്ത നില യായ അമൃതത്തവത്തിലേക്ക് എത്തു. അതൊന്നു തൊടുവിട്ടു, കവി ആ എഴുന്നളളത്തു വർണ്ണിക്കയാണ്. കൗസ്തുഭരതനും കുത്തുവിലക്കു പി ടിച്ചു, ലക്ഷ്മി താമരമലരാൽ താലമെടുത്തു, ദിവ്യഗജം താരാധിപനെ കൊണ്ട് തിടവണിഞ്ഞ് വന്നു, അബവ്യികൾ പരകൊട്ടി,-ഈ പരാവർ തന്നെ എത്ര ശുംഭകം. കുത്തുവിലക്കുപിടിച്ചു, തിടവുപാർത്തി, പറ കൊടുന്നു ഇങ്ങനെ ദിർഘസ്വരാരങ്ങളാൽ, പാദപുർത്തികാക്കാതെയുള്ള ചട്ടലമായ ബിംബവാതര സംക്രമത്താൽ, ആസന്നമായ ആ മഹാലാം തനിന്ന് ഉദ്ഗ്രഹകരമായ അരങ്ങ് ഒരുക്കിയിരിക്കുന്നു.

പീയുഷാദയമത്യാസനാം, ദേവാസുരസകല്പം പീതാംബര, മു രുകുന്നു ചരാചര ഗ്രാദയന്പ്പനന്തരാളം . സാധന അതിന്റെ പാരുന്നി കലക്ഷ്യത്തോട് അടുക്കുകയാണ്. ഒരു ജനത്തിയുടെ, പോരാ നുറുനു റു തലമുറകളുടെ, ഉള്ളത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചു ഒരു പുരാണ കമാസ ഔർഭം ഇവിടെ ആത്മാനുഭവത്തിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തമാകയാണ്. വായിച്ചുവ രുംപോൾ നമുക്കുമുന്നിൽ നിസന്നായ, നിരീഹനായ ഒരു സാധാരണമ നുശ്ചുൻ നമ്മുടെ ഇടയ്ക്കു, അസാധാരണമായ ഒരു ആത്മപ്രകാശനം നടത്തുന്നതു നാം കേൾക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെതന്നെ വാക്കുകൾ കടമെടുത്താൽ ഒരു കൊച്ചുമനുഷ്യനി മഹാപ്രപഞ്ചത്വാളവും വള രുമോ? വളർന്നതീ കണ്ണാലേ കണ്ണു! മന്ത്രങ്ങൾക്കു മുൻപ് ഒപ്പി, ചരം

യീ, ദേവത എന്നിവ സ്ഥാക്കണം. കാരണം, മന്ത്രം ഈ ത്രിതയത്തി ശ്രദ്ധ ശരിരമാണ്.

ചരവും അചരവുമായ സർവ്വലൈറ്റജൂഡെയും ഹൃദയസ്പദന്താ ഇം മുറുകിക്കുന്ന ആ മുഹൂർത്തം അണ്ണയാറായിരിക്കുന്നു. മിക്കവർക്കും മുതിയും അമൃതത്വവും അഭിജ്ഞാനുഭവമാകും. ഭിവംഗതനായ എൻ്റെ വലിയമ്മാവൻ പണ്ണിത്തരത്തം, പ്രോഹി: ആർ. രാമവർമ്മതന്നുരാനോട് പണ്ണേ താൻ ചോദിച്ചു: മരണത്തിനും മോക്ഷത്തിനും തമിൽ എ താൻ വൃത്യാസം? ദേഹാത്മബുദ്ധി നശിക്കലാണല്ലോ മോക്ഷം. ദേഹം നശിച്ചാൽ പിന്നെ ഈ മോഹത്തിൽനിന്ന് വിടുതി നേടിയല്ലോ ആകു ആത്മവത്തയ്ക്ക് എന്നായിരുന്നു എൻ്റെ വ്യംഗം. അദ്ദേഹം, സുക്ഷ്മ, കാരണ ശരീരങ്ങൾ ബാക്കിനിൽക്കുന്നതിനാൽ മോക്ഷം, മുതി എന്നിവ സമാനമാകാൻ വയ്ക്കേണ്ട മറ്റൊ സമാധാനം പറഞ്ഞു. എന്നിക്കു തുപ്പതിയായില്ല. സ്ഥൂലശരീരത്തയാണല്ലോ ബഹുമാർത്താനെന്നിനിയുന്നത്. പിന്നെയും പതിറ്റാണ്കു കഴിഞ്ഞ് എക്കാർട്ട് ഫോളിയുടെ പവർ ഓഫ് നൈ എന്ന ആധുനിക ഉപനിഷത്തിൽ മുക്തിയുടെ പ്രവേശനവാട അബ്ലിൽ (portals) ഒന്നാണു മരണം എന്നു മുൻപൊന്നും ഈ വിടുതി സാധിച്ചിട്ടില്ലാത്തവർക്ക് മരണം എന്ന സംക്രമണബിന്ദു തെളിച്ചതിനു ഇള സാധ്യത ഒരിക്കൽക്കുടി തുറന്നിട്ടുന്നു എന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു കണ്ണു. ഒരു ജയിലിൽനിന്നിരക്കി മറ്റാന്നിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകു ബോൾ ചില തടവുപൂളികൾ രക്ഷപ്പെടുന്നത് ഈ സത്യത്തിന്റെ ഒരു ഹാസ്യവിധിംബനമാവാം!

ആ നർമ്മമിരിക്കെട. വിഷയം മുതിയും അമൃതത്വവും തമിലും ബന്ധമാണല്ലോ. നമ്മുടെ ഔഷ്ഠികവി പീത്യേഷാദയം അത്യുസന്നം എന്നെന്നാശ്വത്യബോൾ മലയാളാഷയുടെ സൗന്ദര്യവും ആത്മജഞ്ഞാനത്തി ശ്രേഷ്ഠ സത്യവും മേളിക്കുന്നതു നമുക്കു കാണാം. ആസന്നാർഖവും (imminent) എത്രോ അപായത്തിന്റെ കാലിക്കസാന്നിദ്ധ്യമാണല്ലോ. ധനിപ്പിക്കുക- ആസന്നമരണം ഇത്യാദി. അതിനെ അവശ്യം ഭാവിയായ പീത്യേഷാദയവുമായി ഉള്ളിണക്കുന്നേബാൾ** അതിന്റെ പ്രതീക്ഷയിൽ ഹൃദയതാളം മുറുക്കുന്നത് നമുക്കും കൂടിയാണ്. സത്യത്തിന്റെ വളരെ സുക്ഷ്മമായ മറ്റാരു മുഖംകുടി നാമിവിടെ കാണാണം. കർമ്മപാർത്താൽ ചുറ്റിയ ജീവനെ ദൈവിഭാവവും ആസൃതിഭാവവും ഇടംവലം നിന്നു ചുറ്റി തത്തിരിക്കാൻ - അങ്ങനെ അമൃതോദയ പരമാവധിയായ സാഹല്യത്തെ അണ്ണയ്ക്കാൻ- യത്തനിക്കയാണല്ലോ. അപ്പോൾ മന്ത്രത്തിന്നല്ലോ- കേവലം വ്യംഗ്കിജിവനല്ലോ- ഹൃദയദ്വാതി ചട്ടുലമാകുന്നത്, സർവ്വചരാചരത്തിനുമാണ്.

ഒരു ജീവൻ മുക്തിപ്രാപിക്കുന്നേബാൾ വിശം അത്രയ്ക്കു തന്നെ താനറിയുന്നു. ആ ജീവൻ ചരവും ക്ഷരവുമായ ലോകം അസ്ത്രമിക്കുന്നു. ഒരു രാമകൃഷ്ണഭാവവന് ആത്മജഞ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നേബാൾ പ്രപബ്രതിനിന്ന് എന്നു സംഭവിക്കുന്നു എന്നെന്നിരുന്നു. ഓരോ പോളയായി പൊട്ടി കടൽ കടലാകുന്നു എന്ന് എക്കാർട്ട് ഫോളിയിൽനിന്ന് ഞാനറിയുന്നു.

അങ്ങനെ എല്ലാം സജജമായിരിക്കെ, പ്രസാദം കൈകയെത്തും ദ്വിത്തുനിൽക്കെ, സാദം. അമൃതലഭ്യഭിക്ക് തൊടുമുൻപായി മന്ത്രപരിപ്പ് തം താണു പോകുന്നതായും ഭഗവാൻ കൂർമ്മാവതാരമെടുത്ത് അതിനെ ഉദ്ധരിച്ചതായും പുരാണം പറയുന്നുണ്ടോ. പുരുഷാത്മരണ്ട് പ്രാ

வெமாள் அவிரத வற்றியு. ஏனால் அடுபமமாய ஹு கவிதயுடைய அன்றுவஸ்யத்தில் ஹு ரங் மந்திரவற்றுத்தத்தின்றி கணிலுடை நாம் காளுங். பெவன், என்ன தழுக்கயாள். கிரவபேஸ்கஸீ களாக்க என்னி கடலுக்கு அடிசூடிக்கூபோயர், வீளூங் வீளூங் துறத்துபோயர், தழுஞ்சு ஏனை தீளூங். அஉசுகாளுக்குள்ளுக்கதையை வலிபூ. ஏன்றி பிரதிரோயம் அஷனத்துக்களிடது. அநுத்துவருளையாரு கு ப்புக் அஸ்மிதயுடைய அத்தமமுடியைள். பகர்ந்தாடுபோஷும் நகள் நடந்தன. காதரமிப்பளிவோக்கத்தின்மேல் ஒரு படுகிழவிக்கேலூ/காதின்வத்தியிலையதோக்களகே துண்ணு என்ன. தஞ்சீரையும் ஒரு ஸுபிபிக்கான் உபயோகித்து ஹு ஶாம்பிளவத்திலுடை நாம் மந்திரத்துபோயிக்குடானத் கவியுடைய ஸங் ஸ்பங்க்கமாயி கேசி கூங். தஞ்சீரையதோக்கத்தும், நிமித்தமாத்துபோயத்தில் ஸமர்த்தமாயி வழாபதிச்சிரிக்கூபோஷும், கர்த்துத்துவை, மலாக்ஞக்கூ உடுபிபிப்பிக்கான் அதிலேய்க்கு கெட்டியிடான் கர்மமென்ன பாத்திரிகூத்து கஷி வ, அப்பதிரோயமாக்க. முன்பின்ற ஸமிரியையுடை ஜாஸ்ர ஒரு னி மிச்சு பாஜியால் தான் ஹவுமலூபோதாவாளையான் நின்சூபோகா. அதிரிக்கெட்ட, கவித ஹு ஸங்கிர்஭ு ஸங்கியிதில் ஸுங்கமாயி பருவ ஸாநிக்குக்கயாள்.

ଓରୁ ମୋକଳଗ୍ନୁଙ୍କ ଯଜମାନମଲତର
କାଣୀତିରୁଛିଲିତତାଶୁ-
ନୀବଗେତତାଣିଟୁକେକଗ୍ନୁଙ୍କଯୋଗେ
ପାରେନାରୁ କମିଂହୋଲେ.

ഈ നീറ്റുഹായതെന്നും പരാഭവം തന്നെയാണ് ശാധിമാം തുപ്പ പ്രസം എന്ന് അർപ്പജുനനിൽ നാം മുൻപു കേട്ടത്. ഇതൊരു കവിതയാണ്. ഒരുപക്ഷേ നമ്മുടെ ഏറ്റും വലിയ കവിയുടെ സർവ്വമുൻഡമന്മാം. അതിനാൽ ഓരോവാക്കും ഉള്ളിൽ കൊതിവലിക്കുന്നത് തന്നെനുണ്ടു പകരാൻ ശ്രമിച്ചോടെ. ഒരു നോക്ക്, ജീവൻ കെങ്ങുകയാണ്. അതിൽ അധികാരഭാവം അർഹതാബോധം ഉന്നുമില്ല. എന്നുടെ യജ്ഞപരമലാത്ത,- ഗ്രവംഗിതയിൽ സ്വപ്നക്കുതമായ, തന്നെതുക്കേതന ഭൂതജീമാ, ഏ വകർഷംാണി കൂർദ്ദുമുള്ള ജീജീവിശേഷത് എന്ന് ശ്രദ്ധിതമായ, യജ്ഞതം തന്നെയാണ് കർമ്മം/ജീവിതം, എന്നറിയാതെയല്ലോ. പക്ഷേ വ്യപ്തിജീവനിൽ അഹം-കാര സ്വരൂപത്തിലാണ് മഹാശ്രദ്ധയുടെ, സമാശ്രദ്ധയുടെ മഹാശ്രദ്ധ വർത്തമാനമാകുന്നത്. സസ്യർഥ്ഥലയം സാധിക്കും വരെ അത് ഒരു തരയായി പേരകോർജ്ജമായി ജീവനിൽ നിലനിൽക്കുന്നതും ബഹുസ്വാമം എന്നിച്ചിപ്പിച്ച ഏകസവാസ്ത്വവിശ്രീ ഭാവംതന്നെ. അങ്ങനെ എന്നുംതെല്ലാനിയുമൊഴു എന്നുംതെന്നുംബാതെ അറിയാനാകാതെ ഈ യജ്ഞത്തിശ്രീ ഫലം- അതെന്നേതല്ലതെന്നും- ഒന്നു കാണാനുമാകാതെ എന്നാൻ ഇരുളിൽ താഴുമൊശ്രീ ഒരു കമ്മംഡോലെ വന്നും, എന്നേന്നും ഉടയോനെ, താങ്ങുകില്ലോ? കമ്മം എന്ന അപ്രചൃതപദം, കൂർഖ്മം വുത്തത്തിന് അനുസരിക്കുമായിരുന്നിട്ടും ഉപയോഗിച്ചതെന്തെന്തേ? ഇതു പ്രകരണത്തിൽ ഭട്ടതിരിപ്പുടാം നാരാധാരിയത്തിൽ കമം ശബ്ദമാണും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. ശ്രീമർഭാഗവതത്തിലും അങ്ങനെയാവണം. പക്ഷേ അതിൽക്കവിഞ്ഞത് എന്നാണുള്ളത്? കൈവി. രാമകൃഷ്ണൻ മാഷാണ് പഠിത്തുതന്നെ: കൂർമ്മം മറഗതിയെയും കമ്മം ജലജീവിതതെന്തെന്നും അർത്ഥമാക്കുന്നുവെന്ന്. ഗ്രവം ഇംഗ്ലീഷുവന്നാൽപ്പോരാ. നാരാധാരാ, വേഗം, വേഗം. എന്നാണെന്തെന്ന്.

ഇക്കവിത സാക്ഷാത്കാരവർണ്ണനയല്ല. സർവ്വസാധകമാർക്കും, സഹന്യദിദ്യുകഷുകൾക്കും, കാവ്യപിപറിഷുകൾക്കും അനുഭവവേദ്യമായ അന്തർലോകത്തിലെ ഒരു കടച്ചിലിഞ്ചി, യജത്തതിഞ്ചി, സാക്ഷാത് കാരാന്യവമായ കർമ്മപ്രശ്നങ്ങളിലെ കേവല യന്ത്രഭാവത്തിഞ്ചി, കാവ്യാവിഷ്കാരമാകുന്നു. എന്നാൽ ഈതാരു വേദാന്തകൃതിയല്ല. മറ്റൊന്നിന്നെയും പകർപ്പല്ല. ഈത് ഇടയ്ക്കുരി എന്ന നമ്മുടെ കാലത്തിലെ ഇഷ്ടികവിയുടെ ആത്മമുദ്ദേശ്യാന്തരിക്ഷത്തിലെ ഒരു ഭാഗം ആവർത്തിച്ച് വിരമിക്കുന്നു.

വാസുകിയെന്ന ബലോത്തര കർമ്മ
മഹാപാശത്താൽച്ചുറ്റപ്പെട്ടി-
ട്ടാസുര ദൈവിക ശക്തിക്കലേനിൽ
പ്രബലിതമാകും പോലെ
ഞാൻ തിരിയുന്നു—

ഞാനതിൽ ആ സാധുവായ പൊന്നാലിക്കാരരഞ്ചി തിരിച്ചില്ലും
കാണുന്നു. നമസ്കരിക്കുന്നു.

* സേഖ്യ, ചീഖ്യ, കണ്ണാടി ഫോനാക്കെപ്പറയുന്നൊഞ്ചൻ അതിൽ ഓഡാനിഞ്ചും ഒവയക്കിടക്കുന്ന മികവു വിഷയമല്ലപ്പോലെ. ഒരു രാശിയിൽപ്പെട്ട ഒരുക്കുട്ടം. അതുതനെ. ഇവിടെ അന്നന്യലഭ്യമായ സമാനത കകാരാരംഭത്തിലും സംബന്ധിതിക്കുന്നു.

** മമ (പ്രാണപ്രയാണോത്സവ) എന്ന ഗംഗാപഞ്ചകത്തിൽ ശക്രദശവൽപ്പാദം.

കർഷക രാജാവും കാട്ടിലെ സുന്ദരിയും

ഡോ. അനീൽ ചേലേസൈ

(ഒ) കെ വരണ്ണകിടക്കുന്ന ഭൂമി. പഞ്ചായത്തിന്റെ കുടിവെള്ളലോറി ക്കായി കൃടങ്ങൾ നിരത്തി വെച്ചുകൊണ്ടുള്ള വീടുകാരുടെ കാത്തുനിൽപ്പ്. രണ്ടുപേര് പരസ്പരം കണ്ണാൻ, കിണറ്റിൽ വെള്ളമുണ്ടാ എന്ന് ചോദിച്ചുകൊണ്ടുമാത്രം ആരംഭിക്കുന്ന സംഭാഷണം, ഉണ്ണണിക്കരിഞ്ഞ കൃഷിയിടങ്ങൾ. നിരാഗധയുടെയും ഭീതിയുടെയും ഒരു വേനൽക്കാലമാണ് കഴിഞ്ഞതുപോയത്. ഇക്കാലത്താണ് എൻ്റെ അഭിവര്യഗുരുനാമൻ പ്രോഫ.കെ.പി.ശക്രൻ വെലോപ്പീളിയുടെ -ജലസേചനം - എന്ന കവിതയെക്കുറിച്ച് ഒരു കുറിപ്പുണ്ടുതാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടത്. അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിച്ച സമയം മുതൽ ഈ കുറിപ്പുണ്ടുതുന്നതുവരെ ആ കവിത പല തവണ വായിച്ചു. ആ വായനാനുഭവം പക്ഷുവെക്കുക മാത്രമാണിവിടെ ചെയ്യുന്നത്. മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ കുറിച്ച് ഈ കവിത നൽകുന്ന ഉർക്കാച്ചപ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണെന്ന് മാത്രം ആമുഖമായി പറയണ്ട്.

മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ രണ്ടുതരത്തിൽ വ്യാപ്പാനിക്കുന്നതായി കണ്ണുവരുന്നു. (1) മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിയുടെ ഭാഗമാണ്. പ്രകൃതിയിൽ മനുഷ്യൻ നടത്തുന്ന ഏത് ഇടപെടലും പ്രകൃതിയുടെ സന്തുലിതാവസ്ഥയെ തകർക്കും. അതുകൊണ്ട്, മനുഷ്യൻ മറ്റൊരു ജീവിയെയും പോലെ പ്രകൃതിയെ അനുസരിച്ച്, അതിന്റെ നിയമങ്ങൾക്കെതിന് ഒരുണ്ടിനിന്ന്, അതിജീവിക്കാൻ പറിക്കണം. ഇതുവരെ മനുഷ്യൻ ഉണ്ടാക്കിയെതന്ന് പറയുന്ന -പുരോഗതി- പ്രകൃതിയെ ചുംബിക്കും ചെയ്തും നശിപ്പിച്ചും നേടിയതാണ്. പുരോഗതി, ശാസ്ത്രം, സാങ്കേതികവിദ്യ, ആധുനികത എല്ലാം ശർഹണീയമാണ്. അതുകൊണ്ട് ആധുനികതയുടെ യുക്തിയിൽ നിന്ന് പുർണ്ണമായി പുറത്തുകടന്നാൽ മാത്രമേ പ്രകൃതിയോട് നീതി പുലർത്താനാവു. ഇങ്ങനെ തീർത്തും - പ്രകൃതി-യെ കേന്ദ്രമാക്കിക്കൊണ്ട് എല്ലാറിന്റെയും ആധാരം, പ്രകൃതിയുടെ -സത്ത-യാണണ് വാദിച്ചുകൊണ്ട് ‘പ്രകൃതിമാത്രവാദം’ (Ecological Determinism) അവതരിപ്പിക്കുന്നവരുണ്ട്. ആധുനിക വെദ്യശാസ്ത്രം

ത്രഞ്ഞ പുർണ്ണമായി മാറ്റിനിർത്തി ‘പ്രകൃതിചീകരിൽ’, ‘ആദിവാസി ചീകരിൽ’ എന്നിവയെ കേവലമായി സ്വീകരിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നവരെ നയിക്കുന്നത് ഈ ‘പ്രകൃതിമാത്രവാദ’മാണ്. ‘പ്രകൃതിമാത്രവാദ’ ചില സ്നേഹശക്തിലും ‘ആത്മിയവാദ’-തോടും മറ്റൊക്കും സസ്യി ചെയ്ത പുതിയ ചില ജീവിതമാതൃകൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നതും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതും ഈ പതിവായിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഇതരം കേവലവാദങ്ങൾക്ക് പുനരുത്ഥാനരുപങ്ങളായി മാറാൻ അധികസമയം വേണ്ടി വരില്ല. നമ്മുടെ പരിസ്ഥിതി സംരക്ഷണത്തിന്റെ മികച്ച മാതൃകകളായി പഴയ ‘തിവാട്ട് കാവുകളെ’ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുകയും അവയെ ‘ശാസ്ത്രീയ’മായി വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ കാവുകളെ നിലനിർത്തിയിരുന്ന ജാതി-ജനി-നാടുവാഴി രൂപങ്ങളെ കാണാതെ പോകുന്നു, (2) ‘പ്രകൃതി’ മനുഷ്യർന്നു ഉപജീവനത്തിനുള്ള ഉപാധി മാത്രമാണ് എന്ന് കരുതുന്നവരുണ്ട്. ഇതാണ് രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗം. ‘വികസന’-ത്തിൽനിന്ന് മാറിനിൽക്കാൻ മനുഷ്യനാവില്ല. അത് രേഖായമായ ഒരു പ്രക്രിയയാണ്. ‘പ്രകൃതി’ ദ്രവ്യത്താൽ നിർമ്മിതമാണ്. ‘മനുഷ്യപ്രകൃതി’ ‘ബാഹ്യപ്രകൃതി’യിൽ നിന്ന് വേറിട്ട് നിൽക്കുന്നു. ‘ബാഹ്യപ്രകൃതി’യെ വസ്തുക്കിഷ്ഠമായി മനസ്സിലാക്കാനുള്ള വഴിയാണ് ശാസ്ത്രം. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വികാസത്തെ സമൂഹത്തിന്റെ വികാസവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കാനാവില്ല. ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സാങ്കേതികവിദ്യയുടെയും നേട്ടങ്ങളെല്ലാം സാമാന്യജനത്തിന്റെ ‘ക്ഷേമ’-ത്തിനായി പ്രയോജനപ്പെടുത്തുകയാണ് വേണ്ടത്. മനുഷ്യസമൂഹം, ശാസ്ത്രം, സാങ്കേതികവിദ്യ എന്നിവയുടെ വികാസം ‘സത്രന്ത’മായിരിക്കണം. മനുഷ്യരുടെ ഇടപെടൽ വഴി പ്രകൃതിയിലുണ്ടാകുന്ന ‘മാറ്റങ്ങൾ’ താൽക്കാലികമായ ചില പ്രതിസന്ധികളാണ്. ആ പ്രതിസന്ധികളെ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങൾക്കാണുള്ളതെന്നയാണ് മറികടക്കേണ്ടത്. മുതലാളിത്ത സമവർദ്ധനയിലെ പ്രതിസന്ധികളെ അതത് ഘട്ടത്തിൽ മുതലാളിത്തം മറികടക്കുന്നതിന് സമാനമാണിൽ. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ യുക്തിക്കപ്പെറ്റി പ്രകൃതിപ്രതിഭാസങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കാൻ നടത്തുന്ന തത്ത്വങ്ങൾ അർത്ഥശ്രദ്ധയുമാണ്. തീർത്ഥം ‘മനുഷ്യക്രൈത’മായ ഈ ‘ശാസ്ത്രമാത്രവാദ’ പ്രകൃതിയെ മനുഷ്യനു കീഴടക്കാനുള്ള ഒരു വിഭവമായി കാണുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഇതിൽ രണ്ടിലും കീഴടക്കലിന്റെയും കീഴശാത്രങ്ങളിന്റെയും യുക്തിയാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ‘പ്രകൃതിമാത്രവാദ’-ത്തിൽ പ്രകൃതി യജമാനനാണകിൽ ‘ശാസ്ത്രമാത്രവാദ’-ത്തിൽ അത് മനുഷ്യർന്നു ഭാസിയാണ്. ഇവ രണ്ടിൽ നിന്നും വിഭിന്നമായി മനുഷ്യ-പ്രകൃതി ബന്ധത്തിലെ സംബന്ധങ്ങൾക്കുമായ ഇടങ്ങളെ സത്യസാമ്പത്തികമായി അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് വൈലോപ്പിള്ളി ചെയ്യുന്നത്. ചില തീർപ്പുകളിലെത്താൻ മനുഷ്യർ അവരുടെ ചർത്രാല്പദാളിൽ നടത്തിയ സംബന്ധപൂർത്തമായ ഇടപെടലും സത്യസാമ്പത്തികമായി ആവിഷ്കർത്തിക്കുന്നോണ്ട് കവിത മഹത്തരമാകുന്നത്. ഉത്തരങ്ങൾക്ക് അടിവര ചാർത്തുണ്ടാണ്, പ്രതിസന്ധിയുടെ ആശം വ്യക്തമാക്കുന്നോണ്ട് കവിത സുക്ഷ്മവും സുന്ദരവുമാകുന്നത്. സുക്ഷ്മമസ്തകരുത്തിന്റെയും മനുഷ്യരുന്നുഭിച്ച ഭാർശനികസമസ്യകളുടെ ആശന്തിന്റെയും ഗതിമയുള്ള കവിതയാണ് ‘ജലസേചനം’. കവിതയിലേക്ക് കടക്കുന്നതിന് മുമ്പ് മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും തമ്മിലുള്ള വൈരുധ്യാത്മക ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് ഭാർശനികതലത്തിൽ നടന്ന ചില ആലോചനകളെ സംഗ്രഹിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു.

രണ്ട്

മനുഷ്യർ, മറ്റൊരു ജീവിയെയുമെന്നപോലെ, അഞ്ജേവ പ്ര

കൃതി (Inorganic Nature) ആശയിച്ചാണ് നിലനിൽക്കുന്നത്. ചെടികൾ, ജീവക്രമം, കല്പ, വായു, വെളിച്ചം തുടങ്ങിയവയെല്ലാം മനുഷ്യരെ ബോധത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. മനുഷ്യരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതെല്ലാം അവരുടെ പ്രകൃതി ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും കലയുടെയും ഭാഗമാണ്. അതായത് മനുഷ്യരെ ഭൗതികവും ആത്മീയവുമായ ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമാണ് പ്രകൃതി. കേഷണം, വസ്ത്രം, ചുട്, തന്മുപ്പ്, പാർപ്പിടം എന്നീ രൂപത്തിലെല്ലാം പ്രകൃതി, മനുഷ്യരെ ഭൗതികജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമാകുന്നു. സാർവ്വലാക്ഷിക മനുഷ്യൻ സാർവ്വലാക്ഷികമായ അഭ്യർഥപ്രക്രൂതിയെ ആശയിച്ചാണ് ജീവിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് പ്രകൃതിയെ, മനുഷ്യരെ അഭ്യർഥ ശരീരമായി മാർക്കന് പരിഗണിക്കുന്നത്. പ്രകൃതി, മനുഷ്യരെ ശരീരമാണെങ്കിൽ മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം എന്നത് പ്രകൃതിയും പ്രകൃതിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമായി രിക്കും.

മനുഷ്യർ പ്രകൃതിയിലെ മറ്റേതാരു ജീവിയെയും പോലെ ഒരു ജീവിയാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പ്രകൃതിസഹജമായ ചില ശൈഖ്യങ്ങൾ മനുഷ്യനെ അതിജീവിക്കാൻ വിനുണ്ടെന്നുണ്ട്. ഈ ശൈഖ്യകളും പ്രവണതകളും ചോദനകളുടെ രൂപത്തിലാണ് നിലനിൽക്കുന്നത്. അതേ സമയം പ്രകൃതിസഹജമായ ശാരിരിക നൃനന്തരകളും മനുഷ്യനുണ്ട്. മനുഷ്യർക്ക് അവശ്യം വേണ്ട വസ്തുക്കളെല്ലാം അവരുടെ ശരീരത്തിന് പൂരിതതാണ്. ഈ വസ്തുക്കളെല്ലാം ശരീരത്തിന് പൂരിത സ്വത്വത്തോടു യാണ് നിലനിൽക്കുന്നത്. എന്നാൽ തന്റെ സത്താപരമായ ശൈഖ്യകളും ദു അവിഷ്കാരം ഉറപ്പുവരുത്താൻ മനുഷ്യന് ഈ വസ്തുക്കളെ ആശയിക്കാതെ ശത്രിയില്ല. മനുഷ്യന് ജീവത്തായ ഒരു ശരീരമുണ്ട്. ഈതിന് പ്രകൃതിദത്തമായ ശൈഖ്യകളുമുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ ശൈഖ്യകളുടെ അവിഷ്കാരം പ്രകൃതിയിലുള്ളതും ഇന്ത്യൻഞഞ്ചകാണ്ട് ഗ്രഹിക്കാവുന്ന തുമായ വസ്തുപ്രവണതയെ ആശയിച്ചിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യനിലെ എല്ലാ ചോദനകളും പ്രകൃതിയും ഒരു ചോദനയാണ്. മനുഷ്യപ്രകൃതിയും ബാഹ്യപ്രകൃതിയും തമ്മിലുള്ള ഉദ്ഘമനമാണ് ഈ ചോദനയിലും ദു സാക്ഷാൽക്കരിക്കപ്പെടുന്നത്. അത് മനുഷ്യരെ ഉണ്ടയുടെ പ്രകാശനമായി മാറ്റുന്നു. മനുഷ്യന് വിശക്കുണ്ടോ കാമവികാരമുണ്ടാകുണ്ടോ ശും യഥാർത്ഥത്തിൽ മനുഷ്യസത്തയുടെ അവിഷ്കാരത്തിനുള്ള ഒരു സംരം പ്രകൃതി ഒരുക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഈത് മനുഷ്യരെ കാരൂത്തിൽ മാത്രമല്ല, മറ്റ് ജനുജാലങ്ങളുടെ കാരൂത്തിലും പ്രസക്തമായ ഒരു നിരീക്ഷണമാണ്. തന്റെ ജീവൻ നിലനിർത്താനായി ഒരു ചെടിക്ക് സുരൂനെ ആശയിക്കേണ്ടിവരുന്നു. സുരൂൻ പ്രകൃതിയിലെ ഒരു വസ്തുവാണ്. അതേസമയം സുരൂന് തന്നിലുള്ള ജീവനെ ഉണ്ടത്താനുള്ള ശൈഖ്യയുടെ പ്രകാശനത്തിന് ചെടി എന്ന വസ്തുവിനെ ആശയിക്കേണ്ടി വരുന്നു. മറ്റ് ജീവികളിൽ നിന്ന് വിഭിന്നമായി മനുഷ്യർ അധ്യാത്മിലും പ്രകൃതിക്കുമേൽ അവരുടെ മുട്ട പതിപ്പിക്കുന്നു. അധ്യാത്മി തനിന്റെ രണ്ട് മാനങ്ങളുണ്ട്. അതിലോന്ന് തങ്ങൾനുണ്ടുമായ ഭൗതികസാഹചര്യങ്ങളുടെ പുനരുത്ഥപ്പാദനമെന്നതാണ്. മറ്റാണ് തങ്ങളെത്തന്നെ അവിഷ്കർത്തിക്കുക എന്നതും. അതായത് മനുഷ്യർ അവരുടെ ഭൗതികപ്രവണതയെ നിർമ്മിക്കുന്നതോടൊപ്പം സ്വയം നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യാസ്ത്രിതവും ബാഹ്യപ്രകൃതിയും തമ്മിലുള്ള ഈ ബൈരുധ്യാത്മകബന്ധം ഒരു ചയാപചയ പ്രക്രിയയിലെന്നപോലെ പ്രാചീന സമൂഹങ്ങളിൽ എറിക്കുരുതു സത്തുലിതമായ നിന്നും എന്നാൽ ഈ സന്തുലനം അടിമറിക്കപ്പെടുന്നത് മുതലാളിത്ത യുഗത്തിലാണ്.

മുതലാളിത്തം തൊഴിലാളിക്കെൽ ചുപ്പണം ചെയ്യുന്നതുപോലെ തന്നെ പ്രകൃതിയെയും ചുപ്പണം ചെയ്യുന്നു. മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥി തിയിൽ പ്രകൃതിവിവേണ്ടശ ചെലവില്ലാതെ ലഭിക്കുന്ന അസംസ്കൃത വസ്തുക്കളായിട്ടാണ് പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നത്. ആധുനിക മുതലാളിത്തം കൂഷിപ്പുണിയെ കുലിപ്പുണിയാകി അധിപതിപ്പിച്ചു. മനുഷ്യനും പ്രകൃതിക്കുമിച്ചില്ലെങ്കിലും ചംക്രമണത്തെ മുതലാളിത്ത ഉൽപ്പാദന സ്വന്ധായം തടയുന്നു. അതായത് മനുഷ്യൻ തന്റെ ഭാതികാവശ്യങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി പ്രകൃതിയിൽ നിന്ന് വലതും സ്വീകർക്കുന്നു. എന്നാൽ അത്പുകാലത്തിന് ശ്രേഷ്ഠ ഈ വസ്തുക്കൾ പ്രകൃതിയിൽ തിരിച്ചേണ്ടം തന്നെത്തുണ്ട്. ഇതിനെയാണ് ചംക്രമണം എന്ന് പറയുന്നത്. ഇതിനെ തടയുന്ന എന്നതാണ് മുതലാളിത്ത ഉൽപ്പാദന സ്വന്ധായത്തിന്റെ പരിമിതി.

ആധുനിക കാർഷികവൃത്തിയിൽ നഗരത്തിലെ വ്യവസായങ്ങളിൽ എന്നതുപോലെ, അമിതോൽപ്പാദനം നടക്കുന്നത് വലിയ അളവിൽ മാലിന്യത്തെ ഉൽപ്പാദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ്. അമിതോൽപ്പാദനമാണ് മാലിന്യത്തിന് ഹേതു. മുതലാളിത്തം ‘അധ്യാനശക്തി’യെയും ‘ഉൽപ്പന്ന’ത്തെയും അമിതമായി ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്നു. അതോടെ അധ്യാനശക്തിയും മുതലാളിത്ത ഉൽപ്പാദന സ്വന്ധായത്തിൽ മാലിന്യമായിത്തീരുന്നു. ഈ ‘മാലിന്യ’ത്തെയാണ് മുതലാളിത്തം കുറഞ്ഞ വലയക്ക് ലേഡം ചെയ്യുന്നതിൽ മുതലാളിത്തം ‘മൺസി’നെയും ‘മനുഷ്യ’നെയും തുരക്കുന്നു. അമിത ചുപ്പണാത്തിലൂടെ മുതലാളിത്തം മൺസിന്റെ വളക്കുറ നശിപ്പിക്കുന്നു. അമിത ചുപ്പണാത്തിലൂടെ അത് തൊഴിലാളിയെ ‘ചണ്ട്’യാക്കി മാറ്റുന്നു.

ശാസ്ത്രം പ്രകൃതിക്ക് വിരുദ്ധമായ നന്ദി. അത് മനുഷ്യന്റെ ആവിഷ്കാരത്തിന്റെ മികച്ച രൂപങ്ങളിലോനാണ്. പ്രകൃതിയുടെ നിയമങ്ങളെ തുടർന്നുടരുന്ന അനാവരണം ചെയ്യാനും അതിനുസരിച്ച് വിവേചനബന്ധിയോടെ പ്രകൃതിയിൽ ഇടപെടാനും ശാസ്ത്രം മനുഷ്യനെ സഹയിക്കും. ഇതിൽ നിന്ന് വിഭിന്നമായി ആത്മാവ് : ശരീരം, മനുഷ്യൻ : പ്രകൃതി, വികാരം : വിചാരം, മനസ്സ് : പദാർത്ഥം എന്നിങ്ങനെ ഏല്ലാറ്റിനെയും ദ്രവ്യ വൈരുധ്യമായി കാണാൻ നാമ്മെ പ്രേതിപ്പിച്ചത് മുതലാളിത്തയുടക്കികളും അതിനെ പിന്തുണക്കുന്ന ദർശനങ്ങളുണ്ട്. (പ്രകൃതിയെ അടുത്തിരിയാൻ ശ്രമിച്ചാൽ) “മനസ്സും പദാർത്ഥവും തമിൽ, മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും തമിൽ, ആത്മാവും ശരീരവും തമിൽ വേർത്തി തിച്ചു കാണാമെന്ന അർത്ഥശൂന്യവും അസു വാക്കവുമായ ആശയം കൂടുതൽ അസാധ്യമായിത്തീരും”.

മുന്ന്

മേൽപ്പറഞ്ഞ കാഴ്ചപ്പുണിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ‘ജലസേചനം’ എന്ന കവിത ഇവിടെ വായിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. വിശദാംശങ്ങളിലേക്ക് കടക്കുന്നതിന് മുന്ന് കവിതയുടെ സാരാംശം സംഗ്രഹിക്കുന്നു.

ദ്വാരകയിൽ നിന്ന് അസ്വാദിയിലെത്തിയ ബലരാമനോർ ഗ്രാവർ തങ്ങളുടെ സങ്കടമുണ്ടാർത്തി. ഇന്നേനെ പുജിക്കുന്നതിന് പകരം ഗ്രാവർ ധനത്തെ പുജിക്കാനാരംഭിച്ചതോടെ കുപിതനായ ഇന്നൻ അസ്വാദിയിൽ മഴ പെയ്യിക്കേണ്ടതില്ല എന്ന് തിരുമാനിച്ചു. അതോടെ അസ്വാദിയിലെ ജനങ്ങൾ വലഞ്ഞു. ഭൂമി വരഞ്ഞുണ്ടെങ്കിൽ കണ്ണിരല്ലാതെ മരുപ്പാം വറ്റിപ്പോയി. ഇന്നൻ ഞങ്ങളോർ പക വീട്ടുകയാണ്. വെള്ളത്തിനായി ഭൂമി ഇരുന്നുനിൽക്കുകയാണ്. ചുടിൽ മരങ്ങൾ പോലും കരിഞ്ഞെതുപോയിരി

ക്കുന്നു. പിനെ പുള്ളിന്റെ കാര്യം പറയാനുണ്ടോ? ശോവർധനത്തിന്റെ താഴ്വര പോലും ഗോകളുടെ ദൈനന്ദിനപ്രവർത്തനമായി മാറി. കുറുവിയു ദെ പാരവശ്യമാണ് ഉച്ചകൾ പാടത്ത് മാറ്റുംക്കൊള്ളുന്നത്. കുട്ടികൾ കൊടുക്കാൻ പോലും തന്റെ അകിടിൽ പാലില്ലെല്ലാം എന്ന് പരുക്കശ ആവശ്യമനായി. അദ്ദേഹം ചിന്തയിലാണെങ്കും. ഒരു മാർഗ്ഗവും മനസ്സിലുഭിച്ചില്ല. പതിവുപോലെ കുമ്പിളിൽ തുള്ളുവുന്ന കള്ളിൽ ഹൃദയം മുങ്ങാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ അംഗർ മനസ്സിലോരാശയമുന്നന്നത്. ഉടനെ ‘ഉഷകതിരേറ്റ് പകൽ’പോലെ ബലരാമൻ നിവർന്ന് എഴുന്നേറ്റ് നിന്നു. നേരെ നടന്നത് കാളിപ്പിയു ദെ അടുത്തേക്കാണ്. അവഞ്ഞാട് ബലരാമൻ പറഞ്ഞു. “ചോരയും നീരും വലിഞ്ഞു പോയ ഈ ഗോകുലത്തെ നീ കാണുന്നില്ലോ? സങ്കടം കുണ്ടിട്ടും കാണാതെ പോകാൻ നിന്നെങ്കണ്ണെനെ കഴിയുന്നു? നീയെരും സ്വന്തീയല്ലോ? നീ ഭൂലോകത്തെ സേവിക്കുന്നവളും കാരുണ്യശാലിയു മാണഞ്ഞോ അങ്ങിനെന്നുള്ള നീ ഇരു ഭൂമിയിലേക്ക് വെള്ളമെഴുകി അവശ്യമാണെ ഇള ഉജ്ജീവപ്പിക്കുക! നിന്റെ തുമരും കൊണ്ട് അസ്വാടിയെ ആശസ്ത്രിപ്പിക്കുക!! അതുവഴി എല്ലാ കുഷിക്കാർക്കും നെല്ലായും പരുക്കശകൾ പുല്ലായും നിന്റെ കാരുണ്യം കിളിർക്കുന്നു്” എന്നാൽ ബലരാമൻ ഇരു അദ്ദേഹത്തെന്നെന്നും കാളിപ്പി കേട്ടില്ല. അതൊക്കെ ‘കള്ളു കുട്ടിച്ചു എ നെതാക്കെയോ പറയുന്നതല്ലോ?’ എന്ന ഭാവമായിരുന്നു അവർക്ക്. കാറ്റിപ്പാറുന്ന മുടിയിഴക്കളുമായി കാട്ടിലെ സുന്ദരി പാഞ്ഞുപോയി. തന്റെ അദ്ദേഹത്തെ തതിന്പുപോലും വില കൽപ്പിക്കാത്ത കാളിപ്പിയുടെ ധിക്കാരത്തെ പൊറുപ്പിക്കാൻ ബലരാമനായില്ല. അദ്ദേഹം തന്റെ ആയു ധമായ കരി തോളുത്തെടുത്തു. കണ്ണുകൾ ദേക്കാധി കൊണ്ട് ചെന്നുരുത്തിപ്പുവുപോലെ ചുവന്നു. “പട്ടിഞ്ഞി പാരിനെ തിനുമേഖല നീ പട്ടുകിടക്കു വിടിക്കല്ലേനോ? നീരുന്ന ഭൂമിക്ക് ജീവനായിത്തീരേണ്ട് നിന്റെ വെള്ളം വെവും ഉള്ളിൽ (കടലിൽ) കൊണ്ടുപോയി കലക്കിക്കളയുമെന്നോ? ഇത് ധിക്കാരമാണ്. കരികളുമായ നിനെ ഞാൻ കരിക്കാണ്ട് വലിച്ചിടക്കാൻ പോകുകയാണ്. ഉള്ളാസവത്തിയായി എങ്ങോടുന്നില്ലാതെ ഒഴുകുന്ന നീ ചെറിയ കൈത്തോട്ടിലും ‘ഞങ്ങിഞ്ഞെന്നും’പോകുന്ന തുകാണ്ട് കാശപ്പുല്ലുകൾ കളിയാകിച്ചിരിക്കും. പക്ഷേ അത് നീ അനുഭവിക്കണം. കാരണം സുരുന്ന് വേണ്ടി ആവിയായിപ്പോകുന്നതിനേക്കാൾ ഭൂമിയിൽ ചളിയായിത്തീരുന്നതാണ് പുണ്യം”. പിന്നീട് ബലരാമൻ ഒരും വെകിയില്ല. തന്റെ കയ്യിലെ കരി കൊണ്ട് അദ്ദേഹം കാളിപ്പിയുടെ കരകളെ ഭേദിച്ചു. കാളിപ്പി അസ്വാടിയിലെത്തിയതോടെ ശോപർ സന്തോഷത്തിലാറാടി. അവരുടെ ‘ഭജത്രകോലംഹലങ്ങൾ’ ആകാശങ്ങളെള്ളപ്പോലും വിറപ്പിച്ചു. അവേറു മാനിന്റെ അവസ്ഥയിലായിരുന്നു കാളിപ്പി. ഗോവർഡനം തന്റെ ‘മുടികൾ’ ഉയർത്തിന്നോക്കി. കടൽ അസ്വാനും ബലരാമൻ എൻപിപ്പിച്ചു മുറിവുകൾ ഭൂമി സഹിച്ചു. കാരണം എറെ വെക്കാതെ ഇത് തനിക്കുതന്നെ സർപ്പലഘൂണ്ടകുമെന്ന് അവർക്കരിയാമായിരുന്നു. പാതിലുടനീളം ‘നീലപക്കെ’ തീർത്ത് ബലരാമൻ ഭൂമിയുടെ ദാഹം ശമിപ്പിച്ചു. ശുരതം നടപ്പി, ‘കാളിപ്പി’യാവുന്ന പശുവിനെ ബലരാമൻ തന്റെ ‘തൊഴുത്തിൽക്കട്ട്’ കരിന്നെടുത്തു. എന്നെതാക്കെയായാലും ഇത് നിർദ്ദേശത്തം തന്നെ. പക്ഷേ, ഭൂതദയയിൽനിന്ന് നിർദ്ദേശത്താമുണ്ടാവുക എന്നത് അങ്ങേയറ്റം മഹാനാരാധവരുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രം സംബന്ധിക്കുന്നതാണ്. രാമനെ അനുസരിച്ചു, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേർപ്പിച്ചുവീണ ചാലുകളിലും കാളിപ്പി അനുസരണയോടെ അനുഗമിച്ചു. അവർ പോയ വഴിയിലെ മൺകട്ടകൾ ദാഹം തീർക്കുവാനുള്ള മോഹത്തോടെ അ

വളിൽ വീണ്ടു് കുതിർന്നു. അവരുടെ ആശാസമന്നോണം അവയിൽ നിന്ന് നീർക്കുമിളകൾ പൊന്തി. കാണുന്നവരുടെ മനസ്സുമുഴുവൻ ആന ദത്തിൽന്നേ പുരണ്ണകൂദങ്ങളായിത്തിർന്നു. ആ യമുനാനദിക്കാണ്ട് ഭൂമി ലക്ഷ്മീദേവിയുടെ കളിത്താട്ടിലായി മാറി.

കാളിപ്പി ഒഴുകിയ ഓരോ ചാലിന്റെ കരയിലും പുഞ്ചകൾ പച്ചപി ടിച്ചു തഴച്ചു. പുൽചെട്ടികളും പുവനങ്ങളും നിരഞ്ഞു. ചെടിയിൽ തളി രായും പുവിൽ കുശവായും കായിൽ കഷവായും ആ നടിജലം മാറി. ഭൂമിയുടെ ദാസിയായ കാളിപ്പി എത്ര വലിയ ഉയർച്ചയാണ് നേടിയത്! പശുകളുടെ അകിടുകൾ നിരഞ്ഞു വീർത്തു. ആശാസന്നേതാടെ അവ കാളിപ്പിയെ നോക്കി തണ്ണലിൽ അയവെട്ടി. ആറുകൾ പാടത്ത് ആർത്തു തിമർത്തു. പശുക്കിടാങ്ങൾ കൂത്താടി. അമാടിയിലെ തെഹാടിപ്പിശ്ചേര് പഴങ്ങൾ കൊണ്ട് അമാനമാടി. അമാടിയിൽ സംഗീതവും നൃത്തവും കൊണ്ട് സാന്ദ്രമായി. അങ്ങനെ ഭൂമിയിലെ ആദ്യത്തെ കർഷകരാജാ വായി ബലരാമൻ ശ്രോഡിച്ചു.

നാല്

മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും തമിലുള്ള ബന്ധത്തക്കുറിച്ച് ഏകപ ക്ഷീയവും നിർബ്ലായനവാദപരവുമായ ഒരു സമീപനം സൈക്രിക്കുന്നതിന് പകരം രണ്ടാമത്തെ വണ്ണയത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ച പ്രകാരം വൈദ്യവും തമകമായ സമീപനമാണ് കവി ഈ കവിതയിൽ സൈക്രിക്കുന്നത്.

ബലരാമൻ കാളിപ്പിയോട് അപേക്ഷിക്കുന്നിടത്താണ് കവിതയിലെ നാടകയിരംബങ്ങൾക്ക് തുടക്കം. മാനവസമുഹത്തിന്റെ പ്രാരംഭവും പ്രാർത്ഥനയിൽ നിന്നാണ്. പ്രകൃതിക്കുമുമ്പിൽ കൈകുപ്പി, പ്രകൃതിയെ അനുകരിച്ചും പ്രകൃതിശക്തികളെ പ്രീതിപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചുമാണ് ആ ദിമമനുഷ്യൻ തനിക്ക് മുമ്പിലുള്ള പ്രതിസന്ധികളെ മറികടക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്. ഈ പ്രാർത്ഥനകളും അനുഷ്ഠാനങ്ങളുമാണ് പിന്നീട് മതഞ്ഞളായി വികസിച്ചത്. എന്നാൽ മനുഷ്യൻ ഉപകരണവും വസ്തി വികസിപ്പിച്ച ടുത്തതോടെ പ്രകൃതിയുമായുള്ള ബന്ധം കൂടുതൽ വന്നതുനിഷ്ഠമായിത്തിരന്നു. പ്രകൃതിയുടെ ഗതിവിഗതികളെ മനസ്സിലാക്കാനും അതിനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കാനും കഴിയുന്ന എന്നതാണ് ഈ ലഘുത്തിലെ മനുഷ്യൻ സവിശേഷത. അലങ്കുത്തിരിഞ്ഞുനടന്ന മനുഷ്യർ സ്ഥിരവാസമുറപ്പിക്കാനും കൂഷിയിലും അതിജീവിക്കാനും ശ്രമിച്ചപ്പോഴാണ് മനുഷ്യപ്രകൃതം അതിന്റെ ആവിഷ്കാരത്തിന് ബാഹ്യപ്രകൃതിയെ കുടുതലായി ആശ്രയിക്കാൻ തുടങ്ങിയത്.

“പച്ചിലക്കുവിളിത്തതുള്ളുമിളും കളളിൽ

മജ്ജനം ചെയ്കയായ്ത്തന്നെ ഹൃദയം.

അപ്പോഴുതാ മധ്യപുരത്തിൽ നിന്നാവാം

ബുദ്ധബുദ്ധം പോലൊരു ചിന്ത പൊങ്ങി!

ബലരാമൻ മനസ്സിലുണ്ടായ അന്തർജ്ജനാന(Intuition)മാണ് കവിതകാഡായമായ സം വഗ്രതികളിലേക്ക് നയിച്ചത്. ബുദ്ധബുദ്ധം പോലെ പൊങ്ങുന്ന ചിന്തകാഡാരം മനുഷ്യൻ്റെ ‘ഉപകരണയുക്തി’യല്ല മറിച്ച് ‘സാന്ദര്ഭാത്മകയുക്തി’യാണ്. ‘സാന്ദര്ഭാത്മകയുക്തി’ മനുഷ്യപ്രകൃതത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. അതായത് മനുഷ്യസത്തയുടെ തന്നെ ആവിഷ്കാരമാണ് ബലരാമൻ പ്രവൃത്തിയിലും സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നത്. ഈ ആവിഷ്കാരം നടക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ പ്രപഞ്ചസത്തയുടെ സാക്ഷാത്കാരം പുർണ്ണമാകു. അതായത് മനുഷ്യനെ പ്രകൃതിയുമായി ഉംഗമിക്കുന്നതിൽ സംബന്ധിപ്പിക്കാനും നിർബ്ലായകമായ

വിയത്തിൽ ഇടനില തീർക്കുന്നു. സൗദര്യബോധത്തിൽന്ന് വികാസത്തി നന്ന് രണ്ട് ഘട്ടങ്ങളാണ് മതവും ശാസ്ത്രവുമെന്ന് കവിത തെളിയിക്കുന്നു. ബലരാമൻ കാണുന്നത് മനുഷ്യത്വം പ്രയാസങ്ങൾ മാത്രമല്ല, കിളികളുടെയും ചെടികളുടെയും മുഗങ്ങളുടെയും ദൃശ്യമിൽ അയാളെ ആകുലനാക്കുന്നു. അതായത് പ്രകൃതിയുടെ നിറപ്പകരണം കൊണ്ട് വലയുന്നത് മനുഷ്യത്വശപുട്ടെ പ്രകൃതിയിലുള്ള സർവ്വചരം ചരണങ്ങളുമാണ്. ഈ ദൃശ്യമിൽ മറികടക്കാനാണ് മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിയിലിടപെടുന്നത്. മനുഷ്യൻ ഇടപെടലിലുടെ മനുഷ്യൻ വികാസമല്ല, പ്രകൃതിയുടെ വികാസം തന്നെയാണ് സംഭവിക്കുന്നത്.

“വെട്ടിയ വെട്ടിനാൽ കാളിനിയാറിന്
പൊട്ടിയ ശാഖോപശാവ തോറും
പച്ചപിടിച്ചു തശ്ച്ചിതു പുഞ്ചകൾ
പുൽചെട്ടിമേടുകൾ, പുവനങ്ങൾ
വാച്ചും വൃദ്ധാവനങ്ങളിലാജജലം
പാൽചുറമായിത്തുടിച്ചു പോന്തി,
ആയുന്ന കുസ്ഥായി, പുവിൻ കുഫ്റ്റായി-
ക്കായിൻ കഴുപായിക്കാണുമാറായ!”

വരണ്യംഞാജിയ ഭൂമിയെ ഉർവ്വരമാക്കാനാണ് ബലരാമൻ പ്രവൃത്തി സഹായിച്ചത്. മനുഷ്യൻ്റെ സൗദര്യബോധത്തിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ശാസ്ത്രം പ്രകൃതിസ്വന്തരയുടെ തന്നെ ഭാഗമാണെന്ന് പറയുന്നതതുകൊണ്ടാണ്. പ്രകൃതിയിലെ സസ്യജാലങ്ങളും മുഗങ്ങളും പക്ഷികളും മണ്ണും വായുവുമല്ലാം മനുഷ്യനിൽനിന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത് ഇത്തരം ഇടപെടലാണ്. ആ അർത്ഥത്തിൽ അവയെല്ലാം മനുഷ്യപ്രകൃതിയെ ആശയിച്ചിരിക്കുന്നു. കേഷണം കിട്ടാത്തതുകൊണ്ട്, വംശനാശം സംഭവിച്ച ജീവികളെക്കുറിച്ച് നാം പറിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യൻ ആവിർഭവിക്കുന്നതോടെ ഇത്തരമൊരവസ്ഥ ഇല്ലാതാക്കാണെന്ന് പ്രക്ഷ്ടി ആഗ്രഹിക്കുന്നു. കാരണം വംശനാശം സംഭവിക്കുന്ന ഒരു ജനുവിന് അനുയോജ്യമായ ‘പ്രകൃതിയെ സൃഷ്ടിക്കാൻ’ മനുഷ്യൻ കഴിഞ്ഞ ക്കും. അതുകൊണ്ടാണ് മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിയിലിടപെടുമ്പോൾ പ്രക്ഷ്ടി ആവിർഭവിക്കുന്നത് എന്ന് പറഞ്ഞത്.

പ്രത്യുക്ഷത്തിൽ ‘നിർദ്ദയം’ എന്ന തോന്തിയാലും അതിനകിൽ ആ പ്രവൃത്തികൾ പ്രേരണയായിത്തീർന്ന ‘ഭൂതദയ’യുണ്ട്. ‘ഭൂതദയ’യും പകരം ‘ലാഭക്കാതി’ മനുഷ്യനെ പ്രവർത്തിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നോൾ മാത്രമേ അത് തീർത്തും ‘നിർദ്ദയമായ’ കൈയേറ്റമായിത്തീരുന്നുള്ളൂ. ‘ഭൂതദയ’ എന്നത് മനുഷ്യനെ നയിക്കുന്ന ‘ബന്ധനക്കത്’യാണ്. ശാസ്ത്രബോധവും നിതിബോധവും തമിൽ പുലർത്തേണ്ട ഉർജ്ജമി തമായ ബന്ധത്തിലാണ് കവിത ഉണ്ടാക്കുന്നത്.

ഹലായുധൻ കരി ‘പുരുഷലിംഗത്തെ സുചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ഫ്രോഡിയിൽ പ്രതീകമാണെന്നും കാളിനിയുടെ മേലുള്ള കടനാടകമണം പുരുഷൻ പ്രകൃതിയുടെ മേലും സ്ത്രീയുടെ മേലും നടത്തുന്ന കടനാടകമാണെന്നും പ്രകൃതിന്റെ മേലും നടത്തുന്ന കടനാടകമാണും. ഇതെല്ലാം കവിയുടെ ഭാവുകത്വത്തിൽ സംഘർഷം സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് ‘അർത്ഥാന്തരന്യാസ’ത്തിലുടെ കവി തന്നെ നിലപാടുകളെ ഇടക്കിടെ സാധ്യകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്.

“പട്ടണി പാരിനെ തിന്നുവേ, നീ വെള്ള
പ്ലട്ടുകിടക്കെ വിടില്ലയെന്നോ?” എന്നും

“അതു മഹാമാർക്കേ, ഭൂതദയയിൽനി-
നിത്തരമുണ്ടാവു നിർദ്ദേശത്വം”

എന്നും മറ്റും കവി ബലരാമൻ ചെയ്തിക്കെള്ളു സാധുകരിക്കാനു
ഈ യുക്തി നിരത്തുന്നത്. തന്റെ തന്നെ സംഘാർഷങ്ങളെ അതിലോലി
ക്കാനുള്ള ശ്രമമാണിവ.

മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിക്കുമേൽ നടത്തുന്ന നിർദ്ദേശത്വം വൈലോപ്പി
ളിയുടെ മറ്റ് ചില കവിതകൾക്കും വിഷയമായിട്ടുണ്ട്.

“എക്കിലും പുഴുവില, ലേതു ജീവിയിലുമി-
നന്നർക്കരു പരുഷമായ് പതിയാൻ വാവിക്കുകിൽ
‘അപ്പു നീ ഭ്രാഹ്മിക്കരു’തമ ചൊല്ലുന്നു. “ചിറ്റു-
രപ്പനാടുവാനെന്നുകൊണ്ടുപോം പുഴുവല്ലോ”

എന്ന വർക്കളിലെ ‘പരുഷത്വം’ മുൻപ് പറഞ്ഞ ‘നിർദ്ദേശത്വം’ തന്നെ. എന്നുപുഴുക്കളിൽ കവി ‘പശയ വിശ്വാസ്’ത്തിലേക്ക് മടങ്ങി, തന്റെ
നിർദ്ദേശത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടാനാണ് ശ്രമിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ‘സർ-
പ്പകാട്ടി’ൽ ‘മനുഷ്യപുരോഗതി’യുടെ പേരിൽ ഈ നിർദ്ദേശത്വം സാധു
കരിക്കപ്പെടുന്നു. ‘എന്നുപുഴുക്കളി’ലും ‘സർപ്പകാട്ടിലും’ വേർപ്പിരിഞ്ഞു
നിൽക്കുന്ന ദർശനങ്ങൾ ഒരു തരത്തിൽ എറ്റവുമുട്ടുന്ന കാഴ്ചയാണ് ജല
സേചനത്തിൽ നാം അനുഭവിക്കുന്നത്. ജലസേചനത്തിലെ ‘അർത്ഥാ-
ന്തരന്യാസം’ അതുകൊണ്ടുതന്നെ കവിതകൾ ചാരുതയേക്കുന്ന ഒരലക്ഷ
രം മാത്രമല്ല. അത് സാന്ദര്ഭാനുഭൂതിക്കാഡായാരമായ സംഘാർഷത്തിന്റെ
അടിപ്പടവാണ്. പ്രസ്തുത അലക്കാരത്തിനിടയിൽ കാവുചേതനയുടെ
രുചി വിടച്ചിൽ നാം കാണുന്നു. സർപ്പകാട്ടിലുമുണ്ട് ഈ ‘നിർദ്ദേശത്വം’തി
ന്റെ സുചന.

“കരളിൽ ചിറകു കുടഞ്ഞു കഴുകൻ,
ബോധകണ്ണിമിച്ചി വെണ്ണഴു വിശി”

കരളിൽ ചിറകു കുടഞ്ഞുന്നരുന്ന കഴുകൻ ഹിംസയുടെ അട
യാളമാണ്. എന്നാൽ അതേസമയം കഴുകനും സർപ്പവും തമിലുള്ള
ബന്ധം ‘ഖ്രോസിസ്റ്റ്’ത്തിനകത്ത് സാധുകരിക്കപ്പെടുന്നുമുണ്ട്. മനുഷ്യ
ന്റെ ‘ബോധകണ്ണിച്ചി’യെ ഇതെ ഇക്കോസിസ്റ്റുത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കുകയാ
ണ് കവി. ജലസേചനം ഒരു ‘ഖ്രോസാസിസ്റ്റ്’ കവിതയാണെന്ന് ഒരു
സുപ്പൂത്ത് ഒരു വേദിയിൽ ഉന്നത്യിച്ചത് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ അനുസ്മർ-
ക്കേട്. കവിത ദ്രോവാക്കിൽ എല്ലാറ്റിനും ഉത്തരം തരും എന്ന് കരുതുന്ന
വർ, അതിന്റെ സാന്ദര്ഭത്തെ വിശ്വകളിയുന്നവരാണ്. മനുഷ്യാസ്തിത്വ
ത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണതകളിലും സംഘാർഷങ്ങളിലും മുട്ടിനിൽക്കുന്നേബോധാ
ണ് കവിത ഒരു സാന്ദര്ഭാനുഭവമാക്കുന്നത്. ഇതിന് കഴിയുന്ന എന്നതു
കൊണ്ടാണ് വൈലോപ്പിള്ളി മലയാളത്തിലെ ഏകാലത്തേയും മികച്ച
കവിയാകുന്നതും. ‘എന്നുപുഴുക്കളും’ ‘ജലസേചനം’വും ‘സർപ്പകാട്ടി’
വായിക്കുന്നേബാൾ മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും തമിലും മനുഷ്യൻ ഉണ്ട
യും അസ്തിത്വവും തമിലും നിലനിൽക്കുന്ന സങ്കീർണ്ണബന്ധങ്ങളും
ഒരു വിവിധ വശങ്ങളെ നാം കണ്ണുമുട്ടുന്നു.

“ആദ്യത്തെ കർഷകരാജാവായ് ദ്രോഡിച്ചാൻ
പാർത്തടിൻ നമക്കായ് സീരിമാർന്നോൻ”

എന്നിടത്തെക്കെത്തുവേബാൾ കവി തന്റെ മദ്ദരു സുകർപ്പം കു
ടി അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെയും അധാരത്തിന്റെ
യും ഉടമ തന്നെ ‘അധികാരം’ കയ്യാളുന്നേബാൾ മാത്രമേ മനുഷ്യനും പ്ര

കൃതിയും തമിലുള്ള ബന്ധത്തിൻ്റെ ജേവിക്കത തിരിച്ചുപിടിക്കാൻ കഴിയു എന്ന സുചനയാണ്. ഇത്തരമാരു ചരിത്രപ്രകിയയിൽ ‘വൈ ഒളപ്പട്ടകിടക്കയിൽ ശയിക്കുന്ന’ കാട്ടിലെ സുന്ദരി ‘ചേറിലെ ഭാസി’യാ കുന്നു. പ്രകൃതിയുടെ പരിണാമവും സാമൂഹികപരിണാമവും വ്യക്തിയുടെ പരിണാമവും ഒരുമിച്ചു സംബന്ധിക്കുന്ന വിസ്തൃവകരമായ ഒരു ഘട്ട തെതയാണ് ഇത് കുറിക്കുന്നത്. ചുരുക്കത്തിൽ മനുഷ്യവംശത്തിൻ്റെ ചർത്രം, സ്വന്നരൂപോധനയ്ക്കു ഉറവിടം എന്നിങ്ങനെ മാലികമായ ആലോചനകളിലേക്ക് നമ്മുടെ ഭാവുക്കത്തെത്തു നയിക്കുന്നു എന്നതാണ് ‘ജലസേചനത്തിൻ്റെ പ്രസക്തി’.

എൻ വി ക്യൂഷ്ണവാരിയരുടെ ഗദ്യരശലി

ചൈപ്പാഹം: മേലത്ത് ചന്ദ്രഗോപൻ

പ്രി കതിത്രന്നന്നയാണ് ശൈലി (Style is man) എന്നു പറഞ്ഞത് വിവ്യാത നിരുപകനായ ബഫി (Buffon)നാണ്. സാഹിത്യസ്ക്രികളിലാണ് ഈ ചൊല്ല് എററ സംശയമാകുന്നത്. ഒരു സാഹിത്യകൃതി ആശയങ്ങൾ കൊണ്ടെന്നതിനേക്കാൾ രചനാഗുണംകൊണ്ടാണ് സ്വത്രഭേദം യാത്രിക്കേ സൃഷ്ടിയായി മാറുന്നത്. കാവ്യശില്പപങ്ഞാളുപ്പറിയുള്ള പഠനങ്ങൾ ഭാഷയിൽ എററ നടന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഗദ്യശില്പപങ്ഞാളുപ്പറി നമ്മുടെ നിരുപകൾ മഹനം ഭേദിക്കാറാണ് എററെയും പതിവ്. വള്ളത്രേതാളിക്കേ കാവ്യശില്പത്രതക്കുറിച്ച് എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ ഉദാത്തമായ ഒരു കൃതി രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആ കൃതി എങ്ങന്നയാണ് ഉദാത്തമായ ഒരു ഗദ്യശില്പമാകുന്നതെന്ന് ആരും ചിന്തിക്കാറില്ല. കുഴലിൻ നാദമ, മ്ലേച്ചേരാ നാദത്തിൻ കുഴലാണു നീ (പി) എന്ന കവിവാക്യം നിരുപകർക്കും ചാർത്തിക്കാടുക്കാവുന്നതാണ്. വള്ളത്രേതാളിക്കേ കാവ്യനാഡം എൻവി കൃഷ്ണവാരിയരുടെ കുഴലിലുടെ കേൾക്കുന്നേം അത് ആശയങ്ങളുടെ അർത്ഥത്തലങ്ങളെ ഉല്ലംഖിച്ച് സഹനരൂത്തിക്കേ ഭാവതലതിലെത്തുന്നത് നിർമ്മാണക്ഷമതയിൽ നിരുപകൻ പുലർത്തിയ ശ്രദ്ധകാണ്ഡാണ്. ശൈലിയുടെ പ്രത്യേകതകൾ കാണിച്ച പല നിരുപകരുമുണ്ട് നമുക്ക്. മുണ്ടേഴുറിക്കും എറം.പി. പോളിനും കേസരിക്കുമെല്ലാ മുണ്ടേഴ്ചു അവരുടെ തന്ത്രശൈലിയുടെ പ്രത്യേകതകൾ. എന്നാൽ ശൈലിയുടെ നിത്യനർത്തനംകാണ്ട് കാലാതിവർത്തികളാകുന്ന ഗദ്യശില്പപങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച നിരുപകർ വിരളമാണ്. ഒരു കുട്ടികൃഷ്ണനമാരാർ, ഒരു സിജേ. തോമൻ, ഒരു എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ ഇങ്ങനെ അപൂർവ്വ പ്രതിഭാധനയാർ അവരുടെ രചനകളിലെല്ലാം അനന്നത്വവുമതിത്താൻ കേൾ ആത്മമുദ്രപാർത്തി വ്യതിരിക്കരായിത്തെന്ന നിൽക്കുന്നു. എൻവി കൃഷ്ണവാരിയരുടെ രചനാരിതിയുടെ മാലികങ്ങളായ പ്രത്യേകതകൾ നിരീക്ഷിക്കുകയാണ് ഇവിടെ ഉദ്ദേശ്യം.

കൃഷ്ണവാരിയരുടെ മാതൃകാഗ്രന്ഥമായ വള്ളത്രേതാളിക്കേ കം

വ്യശില്പം തന്നെ നോക്കുക. വള്ളത്രേതാളിരെ കാവ്യശില്പത്തെ ആ സ്വപദമാക്കി നടത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു ചർച്ചയാണത്. ആദ്യം വള്ളത്രേതാൾ സാഹിത്യത്രേതയും പദ്ധാതലത്രേതയും സാമാന്യമായി നിരീക്ഷിക്കുന്നു. ഈ ഭ്രിക കഴിഞ്ഞ് ആധുനിക ശൈലിവിജ്ഞാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വള്ളത്രേതാളിരെ കാവ്യശില്പത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അപഗ്രഡാനമകപാനമാണ് നടത്തുന്നത്. തുടർന്ന് വള്ളത്രേതാൾക്കവിതയിലെ ബിംബങ്ങളെജനയെപ്പറ്റി അസാമാന്യമായ ഉൾക്കാഴ്ചയോടെ നിരീക്ഷിക്കുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ഇത്താരു പ്രഭാഷണപരമരായാണ്. വായനക്ഷമതയ്ക്കപ്പെറ്റി ഇതിനൊരു കാഴ്ചപ്പുറംകൂടിയുണ്ടെന്നതുമാണ്. കവിതയിൽ വസ്തുനിഷ്ഠമായ സ്വാഹ്യതയാമാർത്ഥ്യത്തിൽനിന്ന് കവിയുടെ വ്യക്തിനിഷ്ഠംഞ്ഞളായ വികാരങ്ങളുടേയും അനുഭവത്തിലുടേയും ആരു ദയാലൂർത്ഥ്യത്തിലേയ്ക്ക് ഉള്ളന്തിരം മാറിയതാണെല്ലാ കാല്പനികപ്രസ്താവനത്തിന്റെ ഉദയത്തിന്ന് കാരണമായത്. എന്ന് തുടങ്ങുന്ന ഭൂമിക അതിഗഹനമായ സങ്കേതസമസ്യകളിലൂടെ കടന്നുപോയി സ്വദൃഢർശനങ്ങളെ അനാവരണംചെയ്ത് ശില്പംഗംഗിക്കുമ്പൂരിത്തുള്ള കാലികപ്രസക്തിയിലേയ്ക്കാണെത്തിച്ചേരുന്നത്. എൻവി എഴുതുന്നു: താൻ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തിന്റെ പദ്ധാതലത്തിനെന്തിരെ വെച്ചു പരിശോധിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ എൽ എഴുതുകാരന്റെയും മുല്യം പ്രയോജനകരമായി നിർണ്ണയിക്കുവാൻ കഴിയു. വായനക്കാരൻ അനവാധനത ടെക്നീളൂതെയാണ് കർത്താവിന്റെ കുടുംബവുമായി ഒരു നിരുപകൾ നിർവ്വഹിക്കുന്ന കർമ്മദാത്യത്തിന്റെ മർമ്മസ്ഥാനത്തെത്തുബോഞ്ചേയ്ക്കും അയാൾ എന്തോ ഒരു നവലോകനത്തിലെപ്പറ്റി അനുഭവമായിരിക്കും ഉണ്ടാവുക. ഇത് എൻവിയുടെ അനാധാരമായ ശൈലിയിലൂടെ അനവദ്യം ലാഭാന്വയനക്കാരന്നും പരിയേണ്ടതിലുണ്ടോ.

എൻവി പറയുന്നു: കവിയും സഹ്യദയനും തയ്യാറാണ് എക്കാന്തയിൽനടക്കുന്ന ഹൃദയംതുറന്ന സംഖാദമദ്രെത കവിത. അപ്പോൾ വിമർശനമോ? ആസ്വാദനത്തെ, സാഹിത്യത്രേതാളുള്ള പ്രതിസ്വന്ധത്തെ വിശാലതരവും അഗാധതരവും ഉദ്ദിഷ്ടവുമാക്കുകയാണ് വിമർശനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. എന്നാൽ സഹ്യദയത്തിന്റെ അപര്യാപ്തതയോ റാഗദേശാഭികളുടെ അഭിഭവമേ ഉള്ള ആളുംണ് വിമർശകനെങ്കിൽ ഇള തിതിയിലുള്ള പ്രത്യീതിപ്രധാനവിമർശനം വായനക്കാരൻ്റെ സാഹിത്യാസാദനങ്കൾക്കിയെ വികസിപ്പിക്കുന്നതിനുപകരം സങ്കോച്ചിപ്പിക്കില്ലോ എന്ന ആശങ്ക, നിലനിൽക്കുന്നു. ഇതിനുമുണ്ട് പോംവശി. കാവ്യശില്പത്തെ സാധിക്കുന്നതെ വസ്തുനിഷ്ഠതയോടെ അപഗ്രാമിച്ച് നിഗമനങ്ങളിലെത്തുകയാണ് ഈ ആപത്തേരാഴിവാക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗം! കാവ്യശില്പപചർച്ചയെപ്പറ്റിയുള്ള ഈ നിഗമനം എത്ര ലഭിതമായിട്ടോണ്, എന്നാൽ വേണ്ടിട്ടത് വേണ്ടതെ ഉള്ളന്തരകൊടുത്തുകൊണ്ട് ശക്തിസ്വീകരമായിട്ടാണ് എൻവിശൈലി അക്കിഷ്ടമായൊഴുകിപ്പോകുന്ന തെന്ന് വള്ളത്രേതാളിന്റെ കാവ്യശില്പം സാകലേപ്പന അനുഭവിപ്പിക്കും. എടുത്തുപറയേണ്ട കാര്യം എൻവിയുടെ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ അഗാധതയും ഉള്ളന്തുവുമാണ്. അതുന്നതങ്ങളായ ആശയങ്ങളുടെ ശിരിശൃംഖലിന്തന്നുണ്ടാണ് എൻവിയുടെ ചിന്ത ഉറവപൊടുന്നത്. അത് നിമ്മനോന്നതത്തെങ്ങളിലൂടെ കുതിച്ചുംകുമ്പോഴും വായനക്കാരൻ തെല്ലും കേൾഡിക്കുന്നതെയില്ല. സഹചാരിയാകുന്നുണ്ടതാനും.

ആശയങ്ങളുടെ രൂപം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ പദങ്ഗൾക്കുള്ള നിർ-

ബുധായകമായ പക്കിനെപ്പറ്റി പ്രസിദ്ധഭാഷാശാസ്ത്രങ്ങളായ എഡ്യോർ ഡി സാപിർ പറഞ്ഞ ചീല കാരുംഞൾ എൻവി തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉള്ള രിച്ചുചേർത്തിയിട്ടുണ്ട്. തങ്ങളുടെ സമുദായത്തിന്റെ ആശയാവിഷ്കരണമായുമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ഭാഷയ്ക്ക് വളരെയെറു അടിമകളാണ് മനുഷ്യർ. സമുദായത്തിന്റെ ഭാഷണാസ്വഭാവങ്ങളിനേലാണ് അബോധപുർവ്വമായി അവരുടെ യമാർത്ഥലോകം വളരെ വലിയ ഒരുവോളം നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. വാക്കുകൾ എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന സാമുഹ്യപ്രസ്തുത അഭേദ നാമുദേശിക്കുന്നതിലേരു ആശ്രയിച്ചാണ് താരതമ്യേന ലഭിതായ എല്ലാം പ്രസിദ്ധീയപ്രത്യക്ഷങ്ങൾപോലും ഉണ്ടാകുന്നത്. ബാഹ്യപ്രസ്തുതിഭാസങ്ങളെപ്പറ്റി ഇന്ദ്രിയങ്ങൾവഴി ലഭിക്കുന്ന ബോധത്തിന്റെ രൂപം തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ഓരോരുത്തശ്രേണിയും മാത്രംഭാഷ നിർബന്ധായകമായ പക്കുവഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് എൻവി കൃഷ്ണവാരിയരും പറയുന്നു. കവിതയിലെ മാനസികലോകത്തിന്റെ രൂപം ശബ്ദങ്ങളെ ആശ്രയിക്കുന്നതുപോലെ ഗദ്യകാരരെന്ന് മാനസികലോകരുപബ്യും ശബ്ദങ്ങളാശയനിബന്ധിതമാണ്. ഈത് അർത്ഥംഞ്ഞെളിയും ഭാവങ്ങളെല്ലാം പുണ്ണരുന്ന ആശയരുപവത്കരണത്തിലെത്തുബോൾ നിരുപകൾ പുലർത്തേണ്ട് പദാചിത്രനിർബ്ബന്ധം പുർണ്ണഭോധയാബന്നായി കൃഷ്ണവാരിയർ. ആശയങ്ങളോ ചിന്തകളോ വ്യതിക്രിക്തങ്ങളായി തോന്നാതെ ഘടനപ്രാഖ്യം പന്നായേന എക്കാലനമായ ഒരു പ്രതിതിയാണ് കാവ്യാനുഭൂതിയെങ്കിൽ സമാനതരമായ മറ്റാരു പ്രതിതിയാണ് ഗദ്യാനുഭൂതിയെന്ന് കൃഷ്ണവാരിയരുടെ നിരുപണരചനകൾ വെച്ച് നമുക്ക് നിറ്റിംശയം പറയാം.

എന്താണ് ഗദ്യശൈലി? എങ്ങനെന്നയാണ് നല്ല ഗദ്യശൈലിയെ വേർത്തിതിച്ചുറിയുന്നത്? സാഹിത്യകൃതികളുടെ മഹത്ത്വം ഉരച്ചുനോക്കുന്നതിൽ ശൈലിയുടെ ഉറക്കല്ലിന് എത്രതേതാളം സ്ഥാനമുണ്ട്? ഇതുവക്കാരുണ്ണൾ ചർച്ചചെയ്യുന്ന ഒരു ഉത്തമഗ്രന്ഥം എന്ന്. എൽ. ലൂക്കാസ് എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. Style എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ അഭ്യാസത്തിൽ ശൈലിയുടെ മുല്യം നിർബന്ധയിക്കുന്നു. പദന്യാസത്തിലെ ശ്രദ്ധയാണ് ല്ലോ ശൈലിയെ മുല്യവത്താക്കുന്നത്. പ്ലാറ്റോയുടെ മരണാനന്തരം കണ്ണടക്കത്തെ ഒരു സംവാദക്കുറിപ്പിൽ ആദ്യത്തെ വണിക എഴുപതുവരെ നിരുത്തിയതായിക്കാണുന്നുണ്ടെന്ന് ലൂക്കാസ് പറയുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശൈലിഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവസാനത്തെ അഭ്യാസത്തിൽ ശൈലിയുടെ ഭിന്നശില്പങ്ങളുണ്ടായാണ് ചർച്ചചെയ്യുന്നത്. ഇരുന്നെഴുതുന്നവർ, നടന്നെഴുതുന്നവർ, കീടന്നെഴുതുന്നവർ ഇങ്ങനെന്നയുമുണ്ട് എഴുതുന്നകാരുണ്ണുടെ വർഗ്ഗങ്ങൾ. എന്തുമാവെട്ട്, എഴുതിക്കഴിഞ്ഞ ഗ്രന്ഥം വായനക്കാരന്നെന്നതായിമാറിയാൽ നാമനേപ്പിക്കുന്നത് എഴുതുകാരരെന്ന് ആന്തരവ്യക്തിത്വത്തിന്റെ അന്തർച്ഛാദാനകൾ വാർന്നുവിണ്ട ശൈലിയുള്ളുപോൾ എഴുതുന്നതിന്റെ അടംരുകൾ. ഇവയിൽ ഏതുരാണ് എൻവിയുടെ സാഹിത്യകൃതികളെ അംഗയാളുപ്പറ്റുതുന്നത്? തീർച്ചയായും വ്യക്ത്യനുസാരിയായും വിഷയാനുസാരിയായും ശൈലിഭേദങ്ങളുണ്ടാകാം. അനന്തവിഷയങ്ങളെടുത്തതിൽ തിയിട്ടും തളരാതെ നിൽക്കുന്നതാണ് എൻവിയുടെ മനീഷ. മാനുഷികമായ സത്രബോധത്തിന്റെ ജാഗ്രതപുലർത്തുന്ന എൻവിയുടെ സാഹിത്യരചനകളിലെല്ലാമുണ്ട് കാലാതിജിവന്കുംകാളിയുന്ന ഒരു മാനുഷ്യക്കശൈലിയുടെ കരുതൽ. വൈശദ്യതയും ലാളിത്യവുമാണ് എൻവിശൈ

എൻവിയുടെ ലളിതമായ ശൈലിക്ക് ഒരു ഉദാഹരണം നോക്കുക: പഴയവിളക്കുകൾ കൊടുത്തു പുതിയ വിളക്കുകൾ വാങ്ങുക എന്ന തർപ്പിനാമിയേയുമായ പ്രപഞ്ചത്തിൽ മനുഷ്യരെൽ ഒരു ശാശ്വതാവശ്യമാക്കുന്നു. (സാഹിത്യത്തിലെ പരിപ്രേക്ഷ്യം) എന്നാൽ ലളിതമായി പറയുകമാത്രമല്ല ധനിസംസ്ഥായിപ്പെട്ടുകൂടിയാണ് എൻവി ശൈലി. മറ്റാരു ഉദാഹരണം നോക്കുക: അതിനാൽ എഴുതിനെന്നാൽ ആശയിച്ചുജീവിക്കുന്നവർ ഈന്ന് കേരളത്തിൽ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. സാഹിത്യം ഇന്നും നമ്മകൾ വാക്കിംഗ്സ്‌റൂട്ടിക്ക് മാത്രമാണ് കെച്ച് (ഉന്നുവടി) അല്ല. എന്നാൽ ചെറിയചെറിയ വാചകങ്ങളിൽ ലാഖവായിപ്പെട്ടുനന്നാണ് എൻവിയുടെ ശൈലിയെന്ന് ധരിച്ചുവോ? തെറ്റി. കുലംകുത്തിയോ ആകുന്ന വാക്കുകളുടെ നിർത്ത്യരിക്കുടിയാകുന്നുണ്ട് എൻവിശൈലി ചില മുഹൂർത്തങ്ങളിൽ. ഷഷ്ഠിപ്പിയറുടെ കുടെ ഒരു ദിവസം കഴിഞ്ഞ തിരെൽ സ്മർത്തിലഹരി ഇങ്ങനെന്നയാണോശുകുന്നത്: ഈ ദിവസത്തെ വിചിത്രാനുഭവങ്ങളിലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ, പണ്ഡങ്ങാണ് ഒരു പക്ഷേ എന്തോ മുൻജയങ്ങളിൽ, കണ്ണുമറിന, നാലുകെട്ടിനകത്തെ ഒരു വശത്ത് മറച്ചുകെട്ടാതെ തുറന്ന രംഗമണ്ണമുള്ള ഗ്രോബ്സ്തിയററും, കുടിപ്പുകളും, തെരുവുസമരങ്ങളും മുഖമുടി ധരിച്ച രാത്രിവിരുന്നുകളും നിലാവിൽ ഉദ്യാനത്തിലുള്ള നിഗുഡപ്രസാധ സന്ദർശനങ്ങളും എല്ലാം അപൂർവ്വമല്ലാതിരുന്ന മധ്യകാലയുറോപ്പിലെ ഒരു മനോഹരംഗതവും, സ്വന്തം ഭാവനക്കാണ് ഈ സമലങ്ങൾക്കു അവയിൽ പെരുമാറിവന്ന ആളുകൾക്കും അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിലാളിക്കേൽക്കെടുപ്പോയ വികാരപരമ്പരകൾക്കും ശാശ്വതത്വം നല്കിയ, അവിതീയ കല്പനാധനനെ കിലും തികച്ചും ലോകവ്യവഹാരകുശലനായ ഒരു നാടകക്കാരൻക്കവിയും, പ്രായംചെന്ന ഒരു വിദഗ്ധഭഗവത്തായികയായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്തനിയും, അഞ്ചെന്ന കുഴഞ്ഞുമറിഞ്ഞ ഏന്നൊരുജുതിസക്കിർണ്ണതയാണ് ഹൃദയത്തിൽ നൂറ്റുന്നത്! ഇതെല്ലാം വായിച്ചുകഴിയുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന തള്ളച്ചയിൽനിന്നൊന്നുണ്ടനുകീറ്റിയാൽ മരി എത്തോരു വായനക്കാരൻ്റെ ഹൃദയത്തിലും സമാനരമായ അനുഭൂതിസക്കിർണ്ണത നൂറ്റി ക്രയരാഞ്ഞ!

എൻവിയുടെ കാവ്യകൃതികൾപോലെ മനസ്പംനങ്ങൾക്ക് വളരുള്ള മണ്ണാംഗ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശദ്ധകൃതികളും, പ്രഭാസ്യസമാഹാരങ്ങളും, യാത്രാവിവരങ്ങളും പഠനപ്രഭാസ്യങ്ങളുമായി ആഴവും പ

രഹ്മുള്ള എൻവിഗദ്യസാഹിത്യപര്യടനം ഏതു സഹ്യദയനും ഒരു തീർത്ഥാടനസാഹമല്ലോ നല്കുന്നതാണ്. ഏതു വിഷയത്തിൽ തൊട്ടാലും അതെല്ലാം പൊന്നാക്കാനുള്ള എൻവിയുടെ സിഡി ഭാഷയുടെ ഓജന്റും തേജസ്സുംകൊണ്ട് ലഭിച്ചതാണ്. ആ ശൈലി അർത്ഥത്തിന്നപ്പുറം കവിതയുടെ ഭാവചക്രവാളത്തെ പുണർന്നുനിൽക്കുന്നു. എൻവി കൃഷ്ണവാതിയരുടെ വാക്കുകൾ ആശയങ്ങളെ നിരത്തുകയല്ല. ജീവിതത്തെ പൂനരാവിഷ്കരിക്കുകകൂടി ചെയ്യുന്നു. ഉദാത്ഥമാണ് ആ ശൈലി. ചങ്ങമ്പുംയുടെ കാവ്യശൈലി കടമെടുത്ത് എൻവിയുടെ ഗദ്യശൈലിയെപ്പറ്റി ഈഅനെ പറയാവുന്നതാണ്.

ഭാഷപുത്രതും വികാരം തളിർത്തും,
ഭാവനയ്ക്കു പൂളികൾ കിളിർത്തും

ചോരയിൽച്ചേരുന്നലിംതുപോം— വചനധാരകളാണ് എൻവി ക്ഷണവാരിയരുടെ ഗദ്യസാഹിത്യസാകല്യം.

മാവിളത്തെയ്യങ്ങളിലെ പുരാസകരിപ്പം

രമേഷ് വി. കെ.

1 തെരക്കരളത്തിലെ അനുഷ്ഠാനകലയായ തെയ്യങ്ങളിൽ പുരാവൃത്ത അർക്കുള്ള സ്ഥാനം അവതീയമാണ്. വിശാലമായ അർത്ഥത്തിൽ പുരാവൃത്തമെന്നത് നാടോടിക്കമകളാണ്. നാടുമനസ്സിൽനിന്നു രു പഞ്ചകാളിയും ഇത്തരം പഴക്കമകൾ എത്തെങ്കിലും ഒരു വസ്തുതയുടെ ഉൽപ്പത്തിയെയാണ് പ്രതിനിധി കരിക്കുന്നത്. ഒരു ദേവത തെയ്യമായി പരിണമിക്കുന്നതിനു പിരകിലും ഇപ്രകാരം ഒട്ടരെ പുരാവൃത്തങ്ങളുണ്ടാകും. അവയിൽ എന്തുകൊണ്ടും പ്രമാണനന്നീയമായ സ്ഥാനമാണ് മാപ്പിളത്തെയ്യങ്ങളിലെ പുരാവൃത്തസകൽപ്പങ്ങൾക്കുള്ളത്.

അതുപുത്രരക്കരളത്തിൽ, വിശേഷിച്ച് കാസർഗോഡിൽ കിഴക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലാണ് മാപ്പിളത്തെയ്യ അർക്കുള്ളിയാടിച്ചുവരാറുള്ളത്. കുമ്പള, മാലോംകുലോം, മാവേതികുലോം, കമ്പല്ലുർകേട്ട്, കക്കാട് കുലോം, എന്നിവയാണ് മുസ്തിം പ്രേതക്കോലങ്ങളുടെ ആട്ടക്കളങ്ങൾ. മാവിലൻ, വള്ളാൻ, കോപ്പാളൻ, വേലൻമാർ, എ നീസമുദ്രായക്കാരാണ് മാപ്പിളത്തെയ്യളുടെ പ്രധാനവക്താക്കൾ.

മുസ്തിംതെയ്യങ്ങളിൽ സവിശേഷതകൾ എറെ അവകാശപ്പെടാവുന്നതും ഭിന്നസകൽപ്പങ്ങളിൽ കെട്ടി യാടിക്കുന്നതുമായ തെയ്യമാണ് ആ ലിത്രതയും അമ്പവാ ആലിച്ചാമുണ്ടിരെത്തയും. വള്ളാൻസമുദ്രായ കാരാണ് ആ ആലിത്രതയും കെട്ടാറുള്ളത്. വലിരെയാരുമാണ്ടികനായിരുന്ന ആലി എന്ന മാപ്പിള മരണാനന്തരം ഒരു തെയ്യമായിമാറിയെന്നാണ് പുരാസകൽപ്പം. കുമ്പളയിലെ ആരിക്കാടിയിലെ കുന്നിലെ പുര എന്ന ഇഴിവിഭവന്തിനിൽ ആലി താമസമാക്കി. ഒരിക്കൽ, അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ഒരു സ്വർത്തിരെയ വശത്താക്കാൻ ആലി ശമിച്ചുവരെ. അതു നടക്കാത്ത തിനെന്തുടർന്ന് അവലൈക്കുന്നിച്ച് അപവാദം പറഞ്ഞുവെന്നും വിവരമിരുത്താൻ കാരണവർ തറവാട്ടുപരബ്രഹ്മവത്യായ രക്തചാമുണ്ടിരെ പ്രാർത്ഥിച്ചുവെന്നും, പാറക്കളുള്ളത്തിൽ ഒരു സുന്ദരിയായി പ്രത്യുക്ഷപ്പെട്ട് ദേവത ആലിയെ നിഗ്രഹിച്ചുവെന്നുമാണ് തുള്ളുനാട്ടിലെ ശ്രീതിഹ്യം. രക്ഷത്താരിയാൽ നിഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട ആലി തെയ്യമായ് പരിണമിച്ചു.

കുമ്പളയിലെ ഒരു നായർസ്റ്റതിരെയ വശത്താക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ അവർ, കുട്ടുവിളക്കിഞ്ചേ കോലുകൊണ്ടു നെബിൽ കുത്തിയാണ് ആ ലിയൂടെ അന്ത്യമുണ്ടായതെന്ന് മറ്റൊരു പുരാസകൽപ്പമുണ്ട്. ആലിയെ അലിച്ചാമുണ്ടായായും, നായർസ്റ്റതിരെയ മന്ത്രമുർത്തിഭവതിയായും കെട്ടിയാടിക്കാൻ തുടങ്ങി. മറ്റൊരു പുരാവുത്തം പുതിയ ഗവതിയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയാണ്. ഗവതി ഓരോക്കും, സുന്ദരിയായ സ്റ്റതിയും എ വേഷംയരിച്ച് പുഴയിൽ സ്നാനംചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. കച്ചവടകാവഗ്രാരത്മ പട്ടണത്തിൽപ്പോയിരുന്ന ആലി തിരിച്ചുവരബേ, പുഞ്ചകരയിലെ സുന്ദരിയായ സ്റ്റതിരെയക്കണ്ട് കുറച്ചുനേരം ആശ്വര്യപ്പെട്ടു നിന്നുപോയി. അവളുടെ സഹനരുത്തിൽ ആകുംഘടനായ ആലി പിംബ ഹാഡ്യർത്തമന നടത്തി. തുടർന്നു ഗവതിക്കു രസിച്ചില്ല. ഗവതി പെടുന്നുതെന തന്റെ ഭദ്രതുപാഠ സീക്രിച്ച് ആലിയെയ വധിക്കുകയും രക്തം കുടിക്കുകയും ചെയ്തു. പുതിയ ഗവതിയാൽ വധിക്കപ്പെട്ട ആലി പിന്നീട് തെയ്യമായി പരിശീലിച്ചു. ആരിക്കാടി ഏവർഡിഗവതിസ്ഥാനമാണ് ആലിനെത്തെയ്യത്തിന്റെ പ്രധാന ആട്ടകളും. മുഖത്ത് കരിതേച്ച്, തലയിൽ സിൽക്കമുണ്ടും കയ്യിൽ ചുരുങ്ങവിയുമായാണ് ആലിനെത്തെയ്യത്തിന്റെ പുരിപ്പാട്. പൊന്തവരുടെയും മുസ്സൈഞ്ചുടുടക്കയും നീണ്ട നിര ആലിനെത്തെയ്യത്തെ വണ്ണഞ്ഞാനെന്നതു. കാവിന്റെ ഇടത്തുഭാഗത്ത് പ്രത്യേകസ്ഥാനത്തുനിന്നാണ് ആലിനെത്തെയ്യം ഭക്തരെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നത്. തുളുനാട്ടിലെ തിരുക്കണക്കാളിലും ആലിനെത്തെയ്യം ആട്ടിച്ചുവരാറുണ്ട്. കുമ്പളങ്ങക്കാൻ ആലി ഭൂതമെന്നും കാവിനെ ആലിഭൂതസ്ഥാനമെന്നും വിളിക്കുന്നു.

നർക്കിലുക്കാട് മരവേനി കുലേത്തത് കെട്ടിയാടുന്ന മാപ്പിളത്തെയും മരംമുറിക്കുവേ മരണപ്പെട്ട കോയാമമുടിന്റെ പ്രേതക്കോലമമാണ്. വെള്ളി മലക്കാട്ടയിലെ കിഴക്കൻകാവിലെ മരം മുറിക്കരുതെന വിലക്ക് ലം ഐച്ച മമ്പിനെ മലച്ചാമുണ്ടി മരംവീഴ്ത്തിക്കൊന്നു. തുടർന്ന് മമ്പി നെ ദേവതയാകി കുടക്കുട്ടി. അപ്രകാരം മമ്പം തെയ്യമായിത്തീർന്നു. സമാനമായി മാലോം കുലോത്ത് കെട്ടിയാടിച്ചുവരുന്ന മുക്കിപ്പോക്കൾ തെയ്യത്തിനും രസകരമായെന്ന പുരാവുത്തമുണ്ട്.

ബാലികട്ടുക്കത്ത് നായൻമാരുടെ കാരുസ്ഥനായിരുന്ന മുക്കി പോകൾ തിരവാട്ടിലെ ഒരു പെൺകുട്ടിയെ പ്രണയിച്ചു. കുപിതനായ തിരവാട്ടുകാരണവർ പോകർക്കുനേരെ നിറയോഴിച്ചുകുംബിലും മരണമടങ്ങില്ല. ഉടനെ കത്തിക്കൊണ്ട് കുത്തി, എന്നിട്ടും മലമുണ്ടായില്ല. മന്ത്രവാദിനി കുട്ടിയായിരുന്ന പോകൾ തന്റെ അരയിൽ കെട്ടിയ ഉറുക്ക് അഴിച്ചുമാറ്റിയാലേ വധിക്കാനാകു എന്ന് കാരണവരെ അറിയിച്ചു. തുടർന്ന് ഉറുക്കശിച്ച് പോകരെ വധിച്ചുഅതിനുശേഷം തിരവാട്ടിൽ ഒട്ടേരെ അനിഷ്ടസംഭവങ്ങൾ അരങ്ങേറി. എല്ലാ സ്റ്റതികളും മുസ്സൈഞ്ചെപ്പോലെ പർവ്യരിച്ച തായി കാരണവർക്കുതോന്നി. പ്രത്യന്നം വെച്ചതിനെന്തുകർന്ന് മണ്ണയ്ക്കായി കാരണവർക്കുതോന്നി. പ്രത്യന്നം വെച്ചതിനെന്തുകർന്ന് പുരിത്തു കണിയിരുന്നുവെന്നും, ആ കന്ധകയാണ് പോകരോടൊപ്പം കെട്ടിയാടുന്ന ചാമുണ്ടിയെന്നും ഇത് പുരാവുത്തത്തിന് പാംബേദമുണ്ട്.

മാലോം കുലോത്ത പടിപ്പുരയ്ക്കുതാഴെ വയലിലെ തോട്ടിൽക്കു റയിൽവെച്ചാണ് പോകരെ മരണമടങ്ങിതെന്നതിനാൽ കോലക്കാരൻ തോട്ടിൽ കുളിച്ച് കരയിൽവെച്ചാണ് വേഷം ധരിക്കാറുള്ളത്. വെച്ചുകൈട്ടിയ താടിയായും മീശയും കെകയുള്ള കുപ്പായവും തലേക്കട്ടും ലൂങ്കിയും

മാൻ ഈ മാപ്പിളത്തെയുത്തിന്റെ വേഷവിധാനങ്ങൾ. രസകരമായ അഭിമുഖസംഭാഷണം തെയ്യത്തിന്റെ സവിശേഷതയാണ്. മാപ്പിളത്തെയുത്തിന്റെ ഉത്തരാട്ടിയാട്ടിനു മറുപടിയായി മലച്ചാമുണ്ടി ഉത്തരം പറയാറി ദി. മറ്റാരു ദേവത ചാമുണ്ടിയുടെ ശക്തി ക്ഷയിപ്പിക്കാൻ നാകു പിഴു തെടുത്തതാണവത്ര ഇതിനു കാരണം. കാസർഗോട്ട കമ്പല്ലുർകോട്ട യിൽ തറവാട്ടിൽ കെട്ടിയാടുന്ന കലന്തർമ്മക്കിയും മാപ്പിളത്തെയുത്താളും ഒരു ഗണത്തിൽപ്പെടുന്നു. ചാമുണ്ടിയാൽ വധിക്കപ്പെട്ട കലന്തർമ്മക്കി പ്രേതക്കോലമായിത്തൊർന്നു. ദേവതയാൽ വധിക്കപ്പെട്ടതിനാൽ ഈ തെയ്യത്തിന് ചാമുണ്ടിയെന്നും പേരുണ്ട്. ഇസ്വാംമതാനുഷ്ഠാനത്തെ അനുസ്ഥിതിപ്പിക്കുന്ന ബാക്ക് വിളികളും നിസ്കാര അഭിനയവും മാപ്പിളഭാഷയിലൂള്ള അതിവാചാലഭാഷണവും പോകാൻതെയുത്തതിലും മുക്കിതെത്തു യുത്തിലും ഒരുപോലെ പ്രകടമാകുന്നു,

മാപ്പിളത്തെയുത്താളിൽ സവിശേഷതകൾ എറെ അവകാശപ്പെടാവുന്ന തെയ്യക്കോലമാണ് ബപ്പിരിയൻ. ബബ്യർ എന്നും ഈ തെയ്യത്തിന് പേരുണ്ട്. ഉത്തരകേരളത്തിലെ വേലാമാരും കോപ്പാളരുമാണ് ബപ്പിരിയൻതെയും കെട്ടിയാടിച്ചുവരാറുള്ളത്. ആരുന്നാട്ടിൽനിന്നും മരകലെയിൽക്കയറി നുറ്റുടശികടന് എത്തിച്ചേരിന ദേവതയശ്രേഷ്ഠ ആരുപ്പുക്കനി. അവരെ മരകലയെത്തരാളി മുസ്ലീംമാണെന്നാണ് സങ്കൽപ്പം. വേലൻമാർപാടിവരാറുള്ള തോറുപാട്ടിൽ ഈത് പ്രകടമാകുന്നുണ്ട്.

ആരിയൻ നാട്ടിന് കിച്ചു കപ്പല്
ആരിയപ്പുകനി കയറിയിരുന്നു
അറബിക്കൈട്ടിലുടുത്തു കപ്പല്
പൊന്നാക്കിപ്പുള്ളിലുടുത്തു കപ്പല്
മതീനക്കിപ്പുള്ളിലുടുത്തു കപ്പല്
മകത്തു പള്ളിലുടുത്തു കപ്പല്
ആരിയ പപ്പിരിയൻ കീഴ്തിരിഞ്ഞി
എയ്പ്പുള്ളിലെ ചേക്കേരിമാരെ കണ്ണു ബപ്പിരിയൻ
ആലുംപിലാതറിത്തണലിലിരുന്നു
നർക്കാംവള്ളുാലെ കീഴ്ത്തു ബപ്പിരിയൻ
കൊണ്ണോട്ടു ശ്രവാനെ കൈതൊഴുതു
ഉള്ളിക്കുപ്പണനെ കൈതൊഴുതു
ഈ സമലം വാഴും തന്ത്രിയുടെ
മന്ത്രശാലയിൽ വന്നു ബപ്പിരിയൻ

എന്നിങ്ങനെ ബപ്പിരിയൻതെയുത്തെ പുരസ്കരിച്ച് പാടിവരാറുണ്ട്. ജൈനാസ്ത്രീയിൽ മുസ്ലീവ്യാഹാരിക്കുണ്ടായ സന്തതിയാണ് ബപ്പിരിയൻ എന്ന കമയും പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. തുളുനാട്ടിൽനിന്നുണ്ട് ബപ്പിരിയൻ ഉത്തരകേരളത്തിലെത്തിയത്. ആരിയപ്പുകനി കെട്ടിയാടുന്നിടംതല്ലാം ബപ്പിരിയനും സമാനമുണ്ട്. ബപ്പിരിയൻ എന്ന പേരിൽ കോലത്തുനാട്ടിൽ പലയിടങ്ങളിലും തെയ്യം കെട്ടിയാടാറുണ്ടെങ്കിലും, അവയെല്ലാം മുസ്ലീം സങ്കൽപ്പത്തിലുള്ളൂവയല്ല. വ്യത്യസ്തദേശങ്ങളിൽനിന്നും വ്യത്യസ്ത സങ്കൽപ്പത്തിലാണ് ഈ തെയ്യം കെട്ടിയാടാറുള്ളത്.

പുരുഷസങ്കല്പത്തിലെന്നപെല്ല സ്ത്രീസങ്കല്പത്തിലും മാപ്പിളത്തെയുത്താളുണ്ട്. കർണ്ണാമുണ്ടിയുടെ കൈയിലുകപ്പെട്ട മാപ്പിളയാണ് കമ്പല്ലുരിലെ മാപ്പിളത്തെയും. കർണ്ണാമുണ്ടി ഒരു യക്ഷിയാണെന്നു

என் விஶவாஸம். எனிக்கென் ஒரு மாப்பிழ பேரிச்சியை அனேகமிச்சுபோகு ஸோசு, தான் பேரிச்சியாளனான் பரினத் கரிஷ்வாமுளையி மாப்பிழதோ டொபுஂ கூடியதே. அது ஓவத ஸுதிகாஸபாத்திரவெஷ்சு வாதிலாட்சு ஶர்விளியூட வயரூபிழ்ர்க்க் கெதங்குடிச்சுநூஂ, காருமரின்த மாப்பிழ பேசுதியூட ரூபங்யலிச்சுவன கரிஷ்வாமுளையியூட நடுவினி உலக கொள்கொள்கிச்சுவெநூமான் ஏற்றிஹருஂ. ஹர ஓவத பூஜிஜேஞாஂபுஶ யித்து குஜிச்சு தல கெட்டிகொள்கீர்க்குஸோசு நாறவித்த மெத்தன் ஏது நம மாப்பிழ நடுவொக்கிச்சுதாளனநூஂ விஶவானிச்சுவருநூஂ. நடுவின் உலக க்கூப்புத்துபோல கரிஷ்வாமுளையித்ததூஂ அளிநயிக்காருள்க். மனு ஷ்ரக்தம் கூடிக்கூந ஓவதாயாயூஂ கரிஷ்வாமுளையிதை ஸகல்பிச்சு போராருள்க். ஹர தெயூஂ கெட்டியாடுஸோசு அடுவெலி யூஂ பதிவுள்க.

நீலேஶரங்ராஜவங்ஶதினெஞ் உதவகமதுமாயி ஸபஸ்பூந் க ரு மாப்பிழதெத்ததூமான் உம்சிதெத்ததூஂ. படநாயகவீரனாயி அராயி கபெப்டுந யோசியார்அகப்படிதெத்ததூஂ, அடுத்தினொடுவின் உம்சிதெத்ததூமாயி பரிணமிக்குக்கயான் செழுநெஞ். நீலேஶரங்ராஜவங்ஶதினெஞ் ஸஂரக்ஷகநூஂ படநாயகநூமாய யோசியார்அகப்படி நெல்லுக்கு நடுஞ்சோலிக்கூநின முஸூரி ஸ்த்ரீயை நிவேஷத்தினுதூந் நெல்லு அஶு வுமாக்கியெநாரோபிச்சு வடிகொள்கிச்சுகொநூஂ. துக்கன் ஓர்க்கிமித்த அண்ணாவுக்கயூஂ, பிரத்தங் வெஷ்போசு முஸூரி ஸ்த்ரீ ஓவதாயாயி பரிணமிச்சுதாயி அரியாளிக்கயாவுக்கயூஂ செய்து. அநந்தம் தெயூ கோலமாயி கெட்டியாகான் கஞ்சுநயதூநாயி. புக்கடிமுடியூஂ ஓவத்த அரிசுநூஂ அளனிலெத்ததூந யோசியார் அகப்படிதெத்ததூஂ அடுத்தினொடுவின் பர்துயதீச்சு உம்சிதெத்ததூமாயித்தீருநூஂ. முவஂ மரியு கூந ஹர தெயூத்தினெஞ் நெல்லுக்குத்துந அளிநயவும் மாப்பிழவான் மொஷியிலுதூந் ஸஂலாப்பனானஞ்சும் ஶஹேயமான். ஹப்காரம் முஸூரி ஸகல்பத்திலுதூந் மருாரு உம்சிதெத்ததூமான் நெய்த்தியார். ஹரத்தம் மாப்பிழதெத்ததூமானஞ்செல்லூஂதென பரேதாராயநயக்க பாடுதனஞ்சுள்ளன்.

தெயூன்ஜித் மாப்பிழக்கோலன்ஜஸ்கெல்லூஂ பரித்பரவும் ஸாஂ ஸ்காரிக்கப்பவுமாய எரு பஶுநாதலங்குடியூள்க். மாப்பிழதெத்ததூமான் லெ உரியாடுன்ஜித் ஹஸூஂமதம் கேரத்தின் பிரசரிக்கானிட்டயாயதி எஞ் லாஸுபரித்தங்குடி அநாவரளாநபெயுபெப்டிரிக்கூநூஂ. சேரமான்பெருமாசு ஹஸூஂமதத்தின் அதகுஷ்டகாவுக்கயூஂ ஸிஂபாஸந உபேக்ஷி சூ மகதெயூபோயி, தாஜுத்தீன் ஏதா பேரின் மதநமாருக்கயூஂ செய்து. திரிசுவருநாதினிட்டயின் ரோமஸ்யாயித்தாய அநேபாம் மரளமநத்து. பெருமாஞ்செ வாலயூஂ முடியூஂ அநூஸாதீச்சு ரங்கு கப்பலுக்கஜிலாயி அரேஸ்யயித்தினூஂ பதினொநூஂ தன்மார் கேரத்திலெத்துக்கயூஂ, கொடுன்ஜல்லுமுத்தல் மங்஗லாபுரவரை ஸவுரிச்சு பத்திபளித் ஹஸூஂ மதம் வ்யாபிப்பிக்கூயூஂ செய்து. ஹதித் உத்தரகேரத்திலெ பிரஸ்த தவும் பஷ்காங்செந்துமாய மாநாயிபுதலியூஂ உஸ்பெப்டுநூஂ. ஹவய்க்கு சுருா தாமஸிசுருந முஸூரினாஸ்க் ராஜாக்கண்ணரும் நாடுவாஶிக்கூஂ ஸபாயிக்கலாயி வர்த்திச்சிட்டுநூஂ. ஹத் பரஸ்பரஸ்வாபாருத்தினூஂ ஸ ஹகரளாத்தினூஂ ஹடயாக்கி. தெயூஂ கெட்டியாடுஸோசு உரியாடுத்தின் ஸருப்பரித்து பரியூந சடனங்களியபெப்டுந ஹதித், முஸூரினாஸ்க்கூஂ ஸமாநமானங்சஸ் நல்கியதினெப்படி பராமர ஶனங்சஸ் காளாா.

கஸ்ஸுதிலெ நாலக்கத்த வீட்டுக்காரென முஸூரி திரவாடுக்கார் தெ

ഇടക്കാലത്ത് ആദരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. പയ്യന്നുരിനു കിഴക്കുള്ള പുളിങ്ങോം പള്ളിയും പൊട്ടൻതെയുസ്മാനവും തമിൽ ബസ്സപ്പട്ടിരിക്കുന്നു. ചാലാട് ചാലിൽക്കാവിലെ കളിയാട്ടത്തിൽ തെയ്യങ്ങൾ കെട്ടിയാടി അൽപ്പ് മകലെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ചാലാട്ടുപള്ളിക്കുമുമ്പിൽചുന്ന് വന്നായുന്ന പതിവുണ്ട്. ഉത്തരക്കേരളത്തിലെ പല നേർച്ചകളിലും മുസ്ലീംസാനിയും കാണാം. പറ്റിനിക്കെടുവുമുത്തപ്പെട്ട മരപുരയിൽ വഴിപാടിനുവേണ്ട വിവേങ്ങൾ എത്തിക്കുന്നത് മുസ്ലീംതിവാട്ടുകാരാണ്. ഇത്തരം ആചാരം നൂഷ്ഠംാനങ്ങളിലെല്ലാംതെന്ന ഫിനു-മുസ്ലീം എഴുക്കും പ്രകടമായി ദർശിക്കാം. മാപ്പിളത്തെയ്യങ്ങളുടെ അരങ്ങേറ്റത്തിലും അനൂഷ്ഠംാനങ്ങളിലും ഇത്തരമൊരു പരസ്പരസമന്വയമാണ് അന്തർഭാരതയായി വർത്തിക്കുന്നത്.

മഹത്തായ നമ്മുടെ നാടോടിസംസ്കാരത്തിലെല്ലാംതെന്ന ഒരു കുട്ടായ്മ ദർശിക്കാനാവും. ആ കുട്ടായ്മയാണ് അനൂഷ്ഠംാനകലകളെ യെല്ലാം അനവർത്തമാക്കുന്നത്. അവ സവർണ്ണകലകളിൽനിന്നും വൃത്യ സ്വന്തത പ്രയർത്തുന്നു. അവർണ്ണരുടെ കലാപാരമ്പര്യങ്ങളിലെവന്നും തെളിവാണ് വിവിധ മത-ജാതി വിഭാഗങ്ങൾ അനൂഷ്ഠംാനകലകളിൽ ചെലുത്തുന്ന പ്രകടമായ സംാധിനം. സമഭാവനയും പരസ്പരസാഹോദര്യവും നാടോടിസംസ്കൃതിയുടെ മുഖമുദ്രകളാണ്. ഹൈന്ദവർ, വിശേഷിച്ചും അവർണ്ണവിഭാഗക്കാർ കെട്ടിയാട്ടു തെയ്യക്കോലങ്ങളിൽ മാപ്പിളത്തെയുങ്ങൾക്കുള്ള സ്ഥാനം ഈ ആശയത്തെ ഉട്ടിയുറപ്പിക്കാൻ പോന്നതാണ്.

ക്ഷാസ്സിക്കത്തെപദവിയും ക്ഷാസ്സിലെ മലയാളവും

കെ. ജി. രഹ്മാൻ

പറ്റി യന്നു വരാണോഷങ്ങളും രേണ്ടാഷാവാരാണോഷങ്ങളും സർക്കാർ ഉത്തരവിലുടെ പതിവിന്നപടി സ്കൂൾത്തലങ്ങളിൽ നടക്കുന്ന സോഫ്റ്റ്, സ്കൂളുകളിൽ ഇന്നു നടക്കുന്ന മാതൃഭാഷാപഠനത്തെ കുറിച്ച് ഗാരുമായി ആരും ആരോചിക്കുന്നില്ല. ഭാഷാടിസ്ഥാനത്തിലും ഇള സംസ്ഥാനരൂപീകരണം കഴിഞ്ഞ് ആറുപതിറ്റാഞ്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടും ദേശാഷ്ട, പുരിസ്ഥാനയും മാതൃഭാഷയിലെത്താത്തത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്ന് പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

അതനുറൂടുകൊണ്ട് ഇംഗ്ലീഷുകാർക്ക് ഇൻഡ്യയിലുള്ള നാട്ടുരാജ്യങ്ങളിലെ രേണ്ടാഷ മാറ്റിയെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്തെങ്കിൽ ഭരിക്കുന്ന വരുത്തെയും ഭരിക്കപ്പെടുന്നവരുത്തെയും ഭാഷയിൽ ഭരണം നടത്താൻ എന്നാണ് തന്റെമെന്ന മറ്റൊരുക്കുന്നില്ല. നമുക്ക് ക്ഷാസ്സിക്കൽ പദവി ലഭിച്ച സാഹചര്യത്തിൽ ഇതെങ്കിലും ആരോചിക്കേണ്ടതല്ലോ?

ഭാരതത്തെ ഏകോപിപ്പിക്കുന്നതിൽ ബൈട്ടിഷുകാർ വഹിച്ച പകുപോലെ പ്രധാനമുള്ളതായിരുന്നു ‘ഭാഷാടിസ്ഥാനത്തിൽ ഭാരതത്തെ പുനസംഘടിപ്പിക്കാം’ എന്ന ആശയവും. ഈ ആശയം ആദ്യം അവതരിപ്പിച്ചത് ബൈട്ടിഷുകാരനായ ജേബൻബേബറ്റായിരുന്നു. ഗാസിജി ഈ ആശയത്തെ ഓഫീസിപ്പസ്ഥാനത്തിൽനിന്ന് ഭാഗമാക്കിയത് പിന്നീടാണ്.

ഭാഷാടിസ്ഥാനത്തിൽ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് രൂപം കൊടുക്കുന്നോൾ നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയില്പികൾക്ക് കുറെ സപ്പനങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ഭാഷയുടെ വളർച്ച സംസ്കാരത്തിന്റെ വളർച്ചയുമായി ബന്ധമുണ്ടെന്ന തിരിച്ചറിവാണ് ഭാഷാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള സംസ്ഥാനരൂപീകരണത്തിന് അവരെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. ഓരോ ഭാഷസംസാരിക്കുന്ന ജനതയ്ക്കും ഓരോ സംസ്കാരമാണുള്ളത്. ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ് മലയാളഭാഷയെക്കുറിച്ച് നാം ചിന്തിക്കേണ്ടത്.

പ്രൈക്കുകേരളപ്പിറവിക്കുണ്ടെങ്കം അധികാരത്തിൽ വന്ന ജനകീയസർക്കാർ, ദരണ്ടാഷാമാറ്റത്തിനായി കാര്യമായശാമമാണ് നടത്തിയ

ത്. കോമാട്ടിൽ അച്ചുതമേനോൻകമ്മിറ്റി രൂപീകരിക്കുകയും അതിന്റെ ആദ്യത്തെ യോഗത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷും ജോസഫ്മുണ്ടേറ്റിയും സം ബന്ധിക്കുകയും നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് ഈതു പോലെ പല കമ്മിറ്റികൾ ഉണ്ടായിട്ടും എല്ലാരുംഗത്തും ഭരണാഭ്യർഥി മലയാളത്തെ ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയാത്തത് എന്നുകൊണ്ടാണെന്ന ചോദ്യം ഇപ്പോഴും അവശേഷിക്കുകയാണ്.

മലയാളഭാഷയെ സംരക്ഷിക്കേണ്ട ചുമതല ആർക്കാൻ്? മലയാളം പഠിപ്പിക്കുന്ന കുറെ അധ്യാപകരുടെമാത്രം കാര്യമാണോ അത്? മലയാളത്തെ സ്വന്നഹിച്ചിരുന്ന കുറെ മുൻപിമാരും അവർക്ക് തുണായായി കുറെ സംഹിതകാരയാരും പണ്ഡിതനായിരുന്നു. ഭാഷയുടെ ശക്തി തിരിച്ചറിഞ്ഞ ആ പരമ്പരയിൽപ്പെട്ട ആദരണ്ണീയരായ ഒന്നുംവിയും എംടി. വാസ്യവേവൻനുന്നായരും അതുപോലെ മറുപപരും, ഭാഷയെക്കുറിച്ച് ഉത്കണ്ഠപ്പെടുവോഴും മലയാളഭാഷയുടെ വളർച്ചകുതകുന്ന ശക്തമായ നടപടിയെടുക്കാൻ കഴിയാതെ ഭരണകർത്താക്കളും ഭാഷയുടെ ഉയർച്ചക്കായി രൂപീകരിച്ചിട്ടുള്ള കേരളഭാഷാഖാസ്ഥാനസ്ഥിറ്റുടുപോലുള്ള സർക്കാർമ്മാപനങ്ങളും വാരാഫോഷക്കാലത്തുമാത്രം ഉണ്ടാക്കുന്ന വിലപിക്കുന്ന കാഴ്ചയാണ് നാം കാണുന്നത്.

ഭാഷയ്ക്കുവേണ്ടി തമിഴനേപ്പാലെ സംസാരിക്കുന്നത് ഭാഷാഭ്രാന്തല്ലേയെന്നാണ് വിശദമനസ്കരായ മലയാളികൾ ചിന്തിക്കുന്നത്. ഏതുശുഭ ഭാഷയ്ക്കുവേണ്ടി ഒരു സംസ്ഥാനം വേണ്ടെന്നാവിശ്വപ്പെട്ട് നാൽ പുതിയെടുപ്പിവനും നിരാഹാരമനുഷ്ടിച്ച്¹ ജീവത്യാഗംചെയ്ത, പോറ്റി ശ്രീരാമുല്യവിനെ ഒരു തെലുങ്കും ഭാഷാഭ്രാന്തനാണ് വിളിച്ചിട്ടില്ല.

എണ്ണാസ്തികൾ പദവി നാം നേടിയെടുത്തകിലും തെക്കെയീൻഡ്യൂ യിലെ എത്തെങ്കിലും സംസ്ഥാനത്തപ്പോലെ മാതൃഭാഷയിൽ ഭരണം നടത്താൻ നമുക്കു കഴിയുന്നില്ലെന്നകാരും ഓർക്കേണ്ടതാണ്. ഇത്തരമൊരു സാഹചര്യത്തിലാണ് നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസങ്ങളിലെ മലയാളപഠനത്തിനും നിലവാരം എവിടെന്നിൽക്കുന്നുവെന്ന് പരിശോധിക്കേണ്ടത്.

പത്താംഎണ്ണാസ്തി പാസ്റ്റായി ഇന്നു പുറത്തുവരുന്ന അൻപത്തു ശതമാനം കുട്ടികളുടെയും മാതൃഭാഷാജ്ഞനാം പരിതാപകരമാണെന്നു പറയാതെവയ്ക്കു മാതൃഭാഷ അവർക്ക് തെറ്റുകൂടാതെ എഴുതാനും വായിക്കാനും അനിയില്ലെന്നകാരും പരസ്യമായ രഹസ്യമാണ്. കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിൽ കഴിഞ്ഞ ഒരു വ്യാഘട്ടക്കാലത്തിനിടയിൽനടന്ന പരിഷക്കാരങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിൽ മാത്രത്തിൽ നേടണ്ടുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മാതൃഭാഷാപഠനത്തെ സംബന്ധിച്ച് ‘കുളിപ്പിച്ച കുളിപ്പിച്ച കുണ്ടിനെ ഇല്ലാതാക്കുന്ന’ മട്ടിലേക്ക് പോയിട്ടുണ്ട്. ആശയപരമായി കുട്ടികൾക്ക് മുന്നോറാൻ പരിഷക്കാരങ്ങൾ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ലിവിതരുപത്തിലുള്ള പ്രകടനത്തിൽ വേണ്ടതെ വിജയിക്കാനായിട്ടില്ല.

പത്താംഎണ്ണാസ്തി പാസ്റ്റാകുന്നതിന് മാതൃഭാഷ തെറ്റുകൂടാതെ എഴുതുകയും വായിക്കുകയുംചെയ്യണ ആവശ്യം വേണ്ടെന്നതരത്തിലേക്ക് അയഞ്ഞ സമീപനം കൈകെക്കാണ്ട് വിജയശത്രമാണും വർദ്ധിപ്പിച്ചപ്പോൾ നിലവാരത്തെകർച്ച ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതെന്നതായാലും മാതൃഭാഷാപഠനത്തെക്കുറിച്ച് നാം ഗാരബമായി ആലോചനച്ചുകൊണ്ടുണ്ട്. ഈന്ന് മലയാളം അഖ്യാപകരായി ജോലിചെയ്യുന്നവർ പഴയകാല അഖ്യാപകരെപ്പോലെ മാതൃഭാഷയോട് തികഞ്ഞ ആദരവും പ്രേമവും പുലർത്തുന്നുവെന്ന് കാൽനട്ടാണില്ലാതെയാണ് ആ മേഖലയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന രോളുന്ന നില-

യിൽ ഇരു ലേവകന് പറയാനാവില്ല. ബഹുഭൂരിപക്ഷവും ഒരു തൊഴിൽ എന്നനിലയിൽമാത്രം അധ്യാപനത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നവരാണ്.

ഒരു പാട്ടപദ്ധതി ലക്ഷ്യമാക്കുന്ന പല ഘടകങ്ങളുണ്ട്. സെക്രെറി തലത്തിൽ പഠിക്കുന്ന ഒരുക്കുട്ടി ആർജജിക്കേണ്ട ഭാഷാപരമായകാര്യങ്ങൾ നേടിയിട്ടാവണ്ണം അവർ പറന്നു കഴിഞ്ഞ് പുറത്തിരുത്തേണ്ട ഒരുത്ത്. നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന വിദ്യാഭ്യാസരിൽയുടെ അപാകതകൾ പരിഹരിച്ചാണ് പരിഷക്കാരങ്ങൾ വരുത്തിയതെന്ന് അനുസരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ കുട്ടികൾ പത്തുവർഷം മാതൃഭാഷപരിച്ച് പുറത്തുവന്നപോൾ ഭാഷാപരമായ മികവുപൂലർത്തിയില്ലെങ്കിൽ അതിനുള്ള പരിഹാരം കാണണണ്ടതാണ്.

ഹൈസ്കൂളിലെ മലയാളാധ്യാപകർക്കുവേണ്ടി 2011-12 അദ്ദേഹിക്കുന്ന പരിശീലനത്തിനു തയ്യാറാക്കിയ ചില ‘സംഗതി’ (വ്യക്തമായി നിർവ്വചിക്കാൻ കഴിയാത്ത എന്നിനേയും സാധനമേന്നു സംഗതി യെന്നോ വിളിക്കുന്നു എന്നു അശാസ്ത്രീയ രീതി ചാനലുകൾ സമാനിച്ചിട്ടുണ്ടോ!) എന്നുരുണ്ടു ചോദ്യങ്ങൾ മാതൃകയ്ക്കായി ഇവിടെ ചേർക്കാം.

1. തൊൻ ജീവാമുതമാണ്. ഭാഗിക്കുന്നോൾ നിങ്ങൾ എന്നനേതെ ടിവരുന്നു. ഭൂമിയിൽ 2/3 തൊനാണ്. തൊൻ തീ കെടുത്തും. സുചനകൾ കേടുപ്പോ. തൊൻ ആരെന്നു കണ്ണെത്തുക.

2. വെള്ളം എന്ന പദത്തിന് പകരം പ്രയോഗിക്കാവുന്ന പദം എത്തെന്ന് ചാർട്ടിൽ നിന്ന് കണ്ണെത്തുക

മേലം	ജലം
വിസ്തീർണ്ണ്	നീർ
തോയം	മാരി

3. താഴേക്കാടുത്ത അക്ഷരങ്ങൾ അർത്ഥമുള്ള വാക്യമാക്കാമോ? സരചിപ്പിക്കാണ് ചേർക്കേണ്ടത്. ‘വത്തച ചന്തൽ പത്തയ നിരയ ഭാഷാപാനത്തിന് പറിയ രീതികൾതെന്നായാണ് മുകളിൽപ്പറഞ്ഞ ‘സംഗതി’ എന്നകാര്യത്തിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമില്ല. പക്ഷേ, എഴുവർഷത്തെ മാതൃഭാഷാപഠനംകാണ്ട് വൃഥതാക്ഷരങ്ങളോട് സാരാക്ഷരങ്ങളെ ചേർത്തുപ്രയോഗിക്കാൻ കഴിയേണ്ടതല്ലോ? പ്രേമരി, അപ്പർബ്രേമരി കൂട്ടാളുകളിൽപ്പറിച്ച് അക്ഷരങ്ങളാനവും ആശയങ്ങളാനവുമുറിച്ചേണ്ട ഹൈസ്കൂളിലെത്തെന്തെന്ത്? എക്കിൽമാത്രമല്ലോ ഹൈസ്കൂൾക്കൂട്ടാളുകളിൽ പരിക്കാനുള്ള സാഹിത്യശാഖകളെ സമാന്യമായെങ്കിലും കുട്ടികളിലെ തീക്കാർ കഴിയു.

മുകിൽ തൊടുന്നതിന് മുന്നുവല്ലത് എന്നാണ് ഇപ്പോഴത്തെ പടന്തെ. വെള്ളം എന്ന പദത്തിന് സമാനമായി ഉപയോഗിക്കാവുന്ന വാക്കുകൾ പഴയതലമുറയിലെ അധ്യാപകർ പറിപ്പിച്ചത് വെള്ളത്തിന്റെ പര്യായപദം എന്നെന്ന് നേരെ പറിപ്പിച്ചായിരുന്നു. പര്യായം, നാനാർമ്മം, അലങ്കാരം, വൃത്തം എന്നീ പദങ്ങൾക്കുടാൽ പരിഷക്കരണവാദികൾക്ക് അപ്പോൾ കലികയറും. സിഖരുപവും അമരകോശവും ഉരുവിട്ട പറിക്കുന്നത് വിസ്തിതമാണെന്ന് നാം വിഡിയേഴുതി. കാലത്തിനുസരിച്ച് രീതികൾ മാറേണ്ടതുണ്ട്. പക്ഷേ, മാറ്റം എപ്പോഴും കൂടുതൽ മികച്ച രീതിയിലേക്കാവണം. പിന്നൊട്ടുപോകാനായിരിക്കരുത്.

എഴുവർഷംകാണ്ട് കുട്ടികൾ മാതൃഭാഷ തെറുകുടാതെ എഴുതാനും വായിക്കാനുമുള്ള ശേഷി ഉണ്ടാക്കുന്നവിധത്തിൽ ഭാഷാപഠനത്തെ പ്രേമരിക്കൂട്ടാളുകളിൽ ചിട്ടപ്പെടുത്തണം. അങ്ങനെ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിട്ടും

ഉദ്ദേശിച്ച ഫലം കണാതെ വരുമ്പോൾ അധ്യാപനരീതി പുന്പുരിശോ ഡിക്കേണ്ടതല്ലോ?

ഭാഷാപഠനത്തിന്റെ ഭാഗമായി ഈന് നാലുവർക്കവിതപോലും നിർബന്ധമായും കൂട്ടികൾ പറിച്ചിരിക്കണം എന്ന് നിർദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. അതരം ചേദ്യങ്ങളെല്ലാം പരീക്ഷയിൽനിന്നും പാടേ ഒഴിവാക്കി. പരുായ പദവ്യം നാനാർമ്മവ്യം, വാക്കുകൾ പിതിച്ചേഴ്ശുതാനും കൂട്ടികളെ പറിപ്പി ക്കുന്നതെയില്ല. അതോക്കെ പഴയ തലമുറ പറിച്ചത് പരീക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടിയായിരുന്നു. മുതിർന്നവർ നന്നലോചിച്ചുനോക്കു. ഈനും അവരുടെ മനസ്സുകളിലുള്ളത് പണ്ട് മനപാടമാക്കിയ കവിതകളുള്ളേയൻ. വാക്കു തതിൽപ്പരയാഗിക്കാനും സമസ്തപദ്ധതികളും വിഗ്രഹിക്കാനും കൂടിക്കൊള്ളുന്ന പറിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഇതെല്ലാം കൂട്ടികൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പറിച്ചതും പരീക്ഷക്കുവേണ്ടിയായിരുന്നു. (ഇപ്പോഴും നന്നായി ഭാഷാ പഠനം നട തന്നുന്ന ആപൂർവ്വം അധ്യാപത്യവേണ്ടന്നുകാരും വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ ബഹുഭൂരിപക്ഷവ്യം അങ്ങനെയുള്ളവരല്ല.) ഈന് ഇത്തരത്തിലുള്ള ഭാഷാപഠനമായ ഒരു ചോദ്യവ്യം പരീക്ഷകൾില്ല. കഴിഞ്ഞവർഷത്തെ എന്ന്. എന്ന്.എന്ന്. പരീക്ഷയുടെ മലയാളം ചോദ്യപേപ്പറ്റി പതിനഞ്ചു വരെ ഒരം മുന്നുന്നടന്ന ഒരു ചോദ്യപേപ്പറ്റി നന്ന സാദ്യശൃംഖലയുടെത്തിനോക്കു. അപ്പോൾ കാര്യങ്ങൾ വ്യക്തമാകും.

സാക്ഷരതാക്കാന്തിരിലെത്തുനാവരെ പറിപ്പിക്കുന്നതുപോലെയാണോ ക്കാല്യമുറികളിലെ കൂട്ടികളെ പറിപ്പിക്കേണ്ടതെന്ന് നാം അടിയ തിരമായി ആലോചിക്കേണ്ടതുണ്ട്. മാത്രാഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാനപരമായ കാര്യങ്ങൾ നമ്മുടെ കൂട്ടികൾ അനിയേണ്ടതല്ലോ? പത്രാംക്കാലിനും ശ്രേഷ്ഠം മാത്രാഭാഷാ പഠനം ഏതാണെസ്തമിക്കുകയാണ്. മാത്രാഭാഷയിലെ സാഹിത്യരൂപങ്ങളെ സാമാന്യമായെങ്കിലും പരിചയപ്പെടുത്താൻകിട്ടുന്ന മുന്നുവർഷം (സൈക്കണ്ടറി) അക്കാദമിക്കാരണങ്ങളിലൂഡ് മാറ്റിവയ്ക്കേണ്ടത്, മരിച്ച് മലയാളത്തിലെ സാഹിത്യരൂപങ്ങളെ പരിചയപ്പെടുത്താനും ആസ്വദിക്കാനുമാകണം.

ഒരോ ദേശത്തിന്റെ ഭൂപ്രകൃതിക്കും കാലാ പ്രധാനമായി ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കും ആ ദേശത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസരീതികളുമായി ബന്ധമുണ്ടാണു മനസ്സിലാക്കിയാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തെ കന്കരിന്റെ ലിസ്റ്റിൽ പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ദേശിയ വിദ്യാഭ്യാസനയം നടപ്പാക്കുന്നോടു ചെറുതും അനുബന്ധമായി ചില അധികാരാവകാശങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നുണ്ട്.

ഭാഷയുടെപഠനം ആവിശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മാത്രം രൂപപ്പെടുത്തേണ്ടതാണോ? എന്ന ചോദ്യം ഗൗരവമായി കാണേണ്ടതല്ലോ? കൂടു വ്യവഹാരരൂപങ്ങൾ, പ്രത്യേകിച്ച് പോസ്റ്റർ എഴുതാനും കൊള്ളാഷ്ടുണ്ടാണും മുദ്രാഗ്രാഫിക്കൾ എഴുതാനും കത്തെഴുതാനും പത്രരിപ്പോർട്ടും ടാംഗാക്കാനും മറ്റൊക്കും ഇന്ന് ഭാഷാപഠനത്തിൽ ഉള്ളന്തെക്കാടുക്കുന്നത്.

കേരളത്തിലെ എല്ലാ തരവാടുകളിലും കാവുകൾ നിലനിർത്തിയിരുന്നത്, വിശ്വാസത്തിന്റെ പിൻബലവിന്തിലാണെങ്കിലും പാരിസ്ഥിതിക പ്രധാനമായി അതിനുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് പദ്ധതിക്കാർ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. അനാചാരത്തിന്റെ പേരിൽ കാവുകൾ വെട്ടിത്തെളിച്ചതുപോലെയാണ് ഭാഷയിലേയും ഇപ്പോഴത്തെ മുഴുവൻ വെട്ടിനിരത്തിൽ. അത് ഭാവിയിൽ മലയാളഭാഷയുടെ മരണത്തിലേക്കാണ് വഴിതെളിക്കുക.

ഒരു വാക് നശിക്കുന്നോൾ ഒരു സംസ്കാരമാണ് നശിക്കുന്നതെന്ന് നാം മറന്നുകൂടാ. ‘ഉറി’ എന്നവാക്കിനു പകരം പ്രിഡ്ജ് എന്നവാക് സീക്രിക്കാനാവില്ലല്ലോ. തെറ്റില്ലാത്ത ഇംഗ്ലീഷ് ഉപയോഗിക്കാൻ തി

രക്കിട്ട് ശമിക്കുന്ന മലയാളി, തെറ്റില്ലാത്ത മലയാളം ഉപയോഗിക്കാൻ പരിക്കുന്നുണ്ടായെന്ന് ആലോച്ചിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷിലെ പദവാക്കുകളും മലയാളത്തിൽ നാം തെറ്റായിട്ടാണ് എ ദുരുക്കയും ഉച്ചരിക്കുയും ചെയ്യുന്നതെന്ന് വേവലാതിപ്പുട്ടുകൊണ്ടെഴുതിയതു വായിച്ചു. മറ്റൊരുപാടിലെ പദങ്ങളെ തന്ത്രവമായും തസ്മമായും സീക്രിപ്ചാണ് നമ്മുടെ ഭാഷ വളരുന്നത്. അഞ്ചെന്നയുള്ള പദങ്ങൾക്ക് പ്രയോഗത്തിലുട്ടാണ് സ്ഥിരത കൈവരിക. മലയാളത്തിലെ വാക്കുകൾതന്നെ തെറ്റായി ഉച്ചരിക്കുകയും ഇംഗ്ലീഷിലെ പല പദങ്ങളും മലയാളികൾ തെറ്റായാണ് ഉച്ചരിക്കുന്നതെന്ന് പരിപാടിക്കുവോൾ മാത്രം ഭാഷ വികലാമായി ഉച്ചരിക്കുന്നതും പ്രയോഗിക്കുന്നതും അവർ കാണാതെ പോകുന്നു. മലയാളം ഏഴുമിക്കമായി പരിച്ചവരായിരുന്നു മുൻപ് അപ്പർപ്പേരിലെ മലയാളം അഖ്യാപകരായി എത്തിയിരുന്നത്. ഭാഷാപാനത്തിൽ അടിസ്ഥാനയോഗ്യതയില്ലാത്തവർക്കും ഇന്ന് മലയാളം പഠിപ്പിക്കാം. ഇതും കുട്ടികളുടെ നിലവാരമില്ലായ്മക്ക് കാരണമാകുന്നുണ്ട്.

ഭാഷയ്ക്ക് വ്യാകരണം വേണ്ടെന്ന് പറയുന്നവർക്ക് എന്തോ ഗഡ്യാദേശ്യമുണ്ടെന്ന് തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്. ഫഴയബൈധാകരണമാരുടെ പിടിവാൾ നമുക്കുപേക്ഷിക്കാം. എന്നാൽ തോന്തിയരുപത്തിൽ ഭാഷപ്രയോഗിച്ചാൽ എല്ലാനിയമവും ലംഘിക്കുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ അരാജകാവസ്ഥപോലെയിപ്പോകും ഭാഷയുടെ ഭാവിയുമെന്ന് നമ്മൾ മരന്നുപോകരുത്. ചില ചാനലുകളിലെ അവതാരകൾ മലയാളത്തെ ക്ഷാപ്തുചെയ്യുന്നത് കേട്ടിക്കാനാവാത്തതിനാൽ ആ പരിപാടികൾപോലും ഉപേക്ഷിക്കുന്നവരുമുണ്ട്.

നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ, ഇന്ന് പ്രചാരണത്തിലിരിക്കുന്ന അൺപത്തു തമാഴത്തിലായികം പദങ്ങളും മറ്റൊഴുകളിൽനിന്ന് നാം സ്വന്തമാക്കിയതാണ്. അപ്പോഴും ഭാഷയുടെ വ്യക്തിത്വം കാത്തുസുക്ഷിക്കാൻ നമുക്കു ശിഖിയിരുന്നു. എല്ലാക്കാലത്തും മണിപ്രവാളം എന്ന് വ്യവഹാരിക്കാവുന്ന ഭാഷാരീതികൾ എന്തോരു വളരുന്നഭാഷയ്ക്കുമുണ്ടാവും സംസ്കൃതവും മലയാളവുമാണ് മണി, പ്രവാളം എന്നീ ശബ്ദങ്ങൾക്കാണ് അൻ മമാക്കിയതെങ്കിൽ ഇന്ന് സംസ്കൃതത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ഇംഗ്ലീഷാണെന്നുമാത്രം. പകേജ് അപ്പോഴും സ്വന്തം ഭാഷയുടെ വ്യക്തിത്വം കാണ്ണു സുക്ഷിക്കേണ്ട ബാധ്യത മലയാളിക്കുന്നുണ്ട്.

‘കളക്കട്ടേ പിക്കറ്റ് ചെയ്ത വില്ലേജ് ഓഫീസറുമാരെ പോലീസ് അററുസ്സുചെയ്തു.’ ഇതോരുതരം മണിപ്രവാളമാണുള്ളോ. ആശയത്തെ നവീകരിക്കാൻ സമാനമായ മലയാളപദങ്ങൾ ഇല്ലെങ്കിൽ ഇത് സഹിക്കാം. ‘ഭാര്യ പ്രസവിച്ചു’ എന്നു പറയുന്നതിന് ‘ബൈഫിംഗ് ബലിവിക്കഴിഞ്ഞു’ എന്ന തരത്തിലുള്ള പ്രയോഗം ഭാഷയ്ക്ക് ഗുണമുണ്ടോ മാറാം.

നമ്മുടെ പുർണ്ണികൾ പല ഐട്ടത്തിലും രൂപപ്പെട്ടത്തിയ ഭാഷയെ ഭാവിയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് മലയാളം എന്നു പറയുത്തകവിയത്തിൽ സത്തന്ത്രമായി വിശ്വരൂപകാട്ടുകാൻ കഴിയുമോ? കുട്ടിക്കുപ്പണമാരേയും ഇന്നുജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ശുഖമലയാളത്തിന്റെ വക്താവായ പരമനയേയും പരിഹരിക്കുന്നവും നാളത്തെകുട്ടികൾക്ക് നല്ലമാത്രുക കാട്ടിക്കൊടുക്കാൻ എന്നാണ് ചെയ്യുന്നത്? അതും ശരി, ഇതും ശരി എന്നുപറഞ്ഞ് ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിന് എന്തു ന്യായമാണുള്ളത്.

“മരുബുമാതാവുകുടിയണ്ടെന്നുമകനുറ്റവാസല്പ്പുത്തോടോമനിക്കാൻ” എന്ന് പാടിയ കവിയുടെ ഭാഷാസ്നേഹത്തിന്റെ മുന്നിൽ കൈ

കുപ്പിനിൽക്കാനെ നമുക്കു കഴിയു. അതിലെംബംഗമേകിലും നമ്മളിലുണ്ടാവണം.

വായ്‌മാഴി, വരമാഴി എന്നീ ഭാഷാവഴകൾ എല്ലാഭാഷയും അംഗീകരിക്കുണ്ട്. പകേജ് എല്ലാവായ്‌മാഴിവഴക്കങ്ങളെയും പുർണ്ണമായും വരമാഴിയായി അംഗീകരിക്കാൻ കഴിയില്ല. പ്രശസ്തരായ എഴുത്തുകാർ തങ്ങളുടെ കൃതികളിൽ പ്രയോഗിക്കുന്ന പല വായ്‌മാഴി രൂപങ്ങളും കാലംകാഞ്ഞും മാനകഭാഷയായി രൂപപ്പെട്ടു എന്നുവരാം. നിലവിലുള്ള വ്യാകരണനിയമങ്ങളെ ലാംഗ്ലിക്കാതെ പൂതിയ ഒരു പദ്ധതി തന്റെ വരുപത്തിലോ തസ്മരൂത്തിലോ സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണ്. അത് ഭാഷയുടെ വളർച്ചക്ക് ആവിശ്യമാണ്.

എ ഭാഷ വളരുന്നത് ആ ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവരുടെ നാവിലുടെയാണ്, പുസ്തകത്താളുകളിലുടെയല്ല. സംസാരിക്കുന്നോൾ സമുഹം പുലർത്തിപ്പോരുന്ന ഭാഷാശീലങ്ങളാണ് ഭാഷയുടെ വ്യാകരണമായി ഉരുത്തിരിയേണ്ടത്. ഓരോ എഴുത്തുകാരനും ഭാഷയെ രൂപപ്പെട്ടു തന്നുന്നതിൽ നിർണ്ണായക പക്ഷ വഹിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രാദേശിക ഭാഷാദേശങ്ങൾ മാനകഭാഷയായി രൂപപ്പെടുന്നത് എഴുത്തുകാരിലുടെയാണ്.

മലയാളം എഴുപിക്കമായി ബിഹാരിയും എംബർ യും എടുത്ത് എഴുപത്രം എൻപത്രം ശതമാനം മാർക്കറ്റുണ്ടാണി പുറത്തിരിങ്ങുന്ന കൂട്ടികളുടെ ഭാഷാനിലവാരം കാണുന്നോൾ വ്യാകരണപാരം ഇന്ന് ബിരുദാന്തരപഠനത്തിലും നഷ്ടപ്പെട്ടവോയെന്ന് സംശയിക്കേണ്ടിയിൽക്കുന്നു. ഒരു തമാനം വർദ്ധിക്കുന്നത് കൂട്ടികളുടെ മികവുകൊണ്ടല്ല, അധ്യാപകരെന്തും മലയുനിർണ്ണയിത്തിലുണ്ടായ മാറ്റമാണെന്ന് സാമാന്യജനം തിരിച്ചറിയുന്നുണ്ട്.

മലയാളപഠനത്തിൽ മാത്രമല്ല, സാമുഹ്യവും സാമ്പത്തികവും ഒരു ഷട്ടീയവും സാംസ്കാരികവുമായ എല്ലാ രംഗത്തിലും മലയാളികളുടെ സ്വത്വം നഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന് നമ്മൾ അറിയുന്നില്ല. കേരളസംസ്ഥാന രൂപീകരണത്തിനുമുമ്പ് കേരളത്തിൽ ചെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗം മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് മികവ് പുലർത്ത തയ്യറിയുന്നുവെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി അത്രമികച്ചതല്ല.

വിദ്യാഭ്യാസഗുണനിലവാരത്തിൽ നാം പിന്നോട്ടുപോയതിന്റെ ഒരു ഭാഗം മാത്രമാണ് മലയാളഭാഷയോടുള്ള സമീപനത്തിലെ പിന്നാക്കം പോകലില്ലമുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ഇത്തരത്തിൽപ്പോയാൽ ഒരു നൂറുവർഷം തികയുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ മലയാളത്തിന്റെ അന്ത്യക്കൂദാശ നടത്തണമീവരും അത്തരം ദരവസ്ഥയ്ക്കെതിരെ നമുക്ക് ജാഗ്രത പാലിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഓരോ വായനാവാരാനേലാഖവും കോരളപ്പിറിവിഭിന്നവും അത്തരമൊരു ഭാഷാസ്നേഹം നമ്മിലുണ്ടാക്കാൻകൂടി കഴിഞ്ഞത്തകിൽ?

കെ.ജി.രാമുന്നാർ, സഹപരിഞ്ഞിക,
മായനാട് പി.എം.കെ.എം.എം.എം.
കോഴിക്കോട്-8,(9446319857)

കമകളിലുടക്ക രൂപവാദകുന്നവൻ

രം. ജി.

അം തിയോളം മലയിലേയ്ക്ക് പാറ ഉയർത്തിക്കയറ്റുക, അവസാനം മലുകളിൽനിന്ന് താഴേയ്ക്ക് അതു തള്ളിയിട്ടുക, അതിന്റെ പതന താളത്തിൽ ഉറക്കെ ചിരിക്കുക, നാറാണത്തുപാനൻ ഏതൊരു മലയാളിമനസ്സിനും പരിചിതനാക്കുന്നത് ഇങ്ങനെന്നയാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ വ്യർത്ഥതയും നൈമിഷ്കരയും ലളിതമായി ദൃശ്യവർക്കരിച്ചതും, ഭോന്നൻ എന്ന വിശദീകരണവും തമിൽ അലിഞ്ചുചേര്ക്കിരിക്കുന്നു. പതിരുകുലത്തിന്റെ എതിഹ്യപ്പെരുമയ്ക്കുമപ്പുറം പരനോഴുകിയ ഇരുക്കമാപാത്രത്തിന് മലയാളകവിതയുടെ പുതുവായനയിലും എറാറു ഇടമുണ്ട്. വായനകാരിൽ ലയിച്ചുചേര്ക്ക മിത്തിന്റെ പുനർവ്വായന എന്ന തിനേക്കാൾ തങ്ങളുടെ മനസ്സിന്റെതന്നെ ആവിഷ്കരണമായി ചില കവികൾ ഭ്രാന്തനെ ചേര്ത്തുപിടിച്ചു. പുതുമേഡികളുടെ പലമകളെ അവതരിപ്പിക്കേണ്ടിവന്നപോശാക്ക ചിലതിൽ ഭ്രാന്തനും കുടെ പാറയും പുനർജ്ജനിച്ചു. ഇങ്ങനെ നാറാണത്തുഭ്രാന്തനെ പുതുമൊഴിയിൽ അവതരിപ്പിച്ചവരിൽ കൈജി. ശക്രപ്പിള്ളയെ എടുത്തുപറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാറാണത്തുപാറ എന്ന കവിതയിൽ ഭ്രാന്തനും പാരയും പുനർജ്ജനിക്കുന്നു.

പാരയുടെ എക്കാശണമായിത്തീരുന്ന ഇരു കവിതയിൽ എത്രം നും വാക്കുകൾമാത്രമാണ് വ്യത്യസ്തമായി ഉള്ളത്. അതുപക്ഷേ ഭ്രാന്തൻ ഉത്തരമപ്പേണ്ടു എന്നതു ശ്രദ്ധയം. ഉന്തിയുന്നതി കൊടുമുടിയി ലെത്തിച്ചതിന് ഭ്രാന്തന് പാറ നന്ദി പറയുന്നു.

ഭ്രാന്തില്ലാതെ ആരിങ്ങനെ

സ്വര നെഞ്ചും

പരഭാരം പേറും?

ആരെ ആരിങ്ങനെ വാഴിക്കും

എല്ലാറിനും മീത

ഇത്തിരിനേരതേക്കെങ്കിലും

എന്ന തിരിച്ചറിവാണ് ഇരു നദിപ്രകടനത്തിനു കാരണം.

കൊടുമുടിയിലെത്തിയ പാറയ്ക്ക് കാകയുടെ പുറം, അതിൽ വെയിലിന്റെ സവാൽ, പട്ടം പറത്തുക, ഭാരകുറവിന്റെ പതാകകൾ, കരിസ്യുക, കുറ്റിപ്പുറം പാലത്തിന്റെ വളർക്കാവടി, നോക്കുത്തികളായ സാംസ്കാരിനായകൾ എന്നിവയെയൊക്കെ വ്യക്തമായി കാണാം. ഈ കാഴ്ചകൾക്കും ഉയരത്തിനും ഭ്രാന്തൻ പാറ നീളി പറഞ്ഞുകൊണ്ടെങ്കിലിക്കുന്നു.

ഭ്രാന്തൻ വെളിവിന്റെ മിശ്രഹ യാണെന്നും താൻ അനുസ്യൂതിയുടെ ഫോസിൽ ആണെന്നും അറിയുന്ന പാറ കൊടുമുടിയുടെ കുർത്ത വിജയപീഠത്തിൽ രണ്ടാഴ്ചകൾ, രണ്ടു സത്യത്തിന് നിലനിൽക്കാൻ കഴിയില്ല എന്നു തിരിച്ചറിയുന്നു.

ഇന്നലെയോളം നീംയെന്ന വിശ്രദി

ഇന്ന് നിന്റെ ഉള്ളം

എന്ന പാറ കണ്ണഭത്തുനിടത്ത് കവിത അവസാനിക്കുന്നു.

കാഴ്ചകൾ തിങ്ങുമിട

പുതുകാഴ്ചകളിൽ ക്ലൗഡ് മൺസ്റ്റേപ്പോകുന്ന ഒരാളുടെ വാക്കുകളായില്ല, പാറയുടെ വാക്കുകൾ വായിക്കപ്പെട്ടുക. മരിച്ച്, എല്ലാറ്റിനും മീതെനിന്ന് എല്ലാറ്റിനെയും കാണുന്ന ഒരാളായി പാറ മാറുന്നു. എന്നിക്കിപ്പോൾ എല്ലാം താഴെ കാണാം. എന്നു പറയുന്ന പാറ ഭ്രാന്തൻ തനിക്കുതന്ന ഉയരത്തിനുമാത്രമല്ല സപ്പനം കാണുന്ന ക്ലോഡ് സത്യം കാണു എന്ന പാംത്തിനുകൂടിയാണ് നീളിപറയുന്നത്. പാറ കാണുന്ന സത്യങ്ങളാകട്ടെ സമകാലികസമുഹത്തിന്റെ നേർച്ചിത്രങ്ങളും. നഗരത്തിന്റെ ഒരാകാശകാഴ്ച എന്ന ലാളിത്യം പാറയുടെ കാഴ്ചകൾക്ക് ആദ്യ വായനയിൽത്തന്നെന്നയില്ല കാഴ്ചകളോടു തിങ്ങിനിൽക്കുന്ന വിശേഷണങ്ങളിൽ പുതുയുഗത്തിന്റെ ചലനങ്ങളെ മുഴുവൻ ആവാഹിച്ചെടുത്തിരിക്കുന്നു.

പാറയുടെ ആദ്യകാഴ്ച കാകയുടെ പുറമാണ്. അതിനൊരു തിരുത്തലുപോലെ അടുത്ത വരിയിൽ കാകപ്പുറത്ത് വെയിലിന്റെ സവാരി എന്നാവർത്തിക്കുന്നു. ഏറ്റവും മുകളിൽ എന്ന തിരിച്ചറിവ് ഇവിടെക്കാണാം. തുടർന്ന് പഴയ നെയ്യപ്പക്കേസിലെ പ്രതി കായി കാകയെ നീകുടി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഇക്കുറി ഭാരകുറവിന്റെ പതാകകളെ ഒഴിഞ്ഞ് ചന്തയ്ക്കു പോവുകയാണ് കാക. കാക ഒഴിഞ്ഞുപോകുന്ന ഭാരകുറവിന്റെ പതാകകളാവെട—

ഗോപുരങ്ങൾക്കും മിനാരങ്ങൾക്കും

പ്രഭാറൂകൾക്കുമിടയിലെ

ത്രികോണങ്ങളിൽ

തവടക്കിട്ടുള്ള

പട്ടംപറത്തുകാർ,

അകവും സന്ധിയും ദിനചര്യയാക്കിയ

പഴമയും പുതുമയും,

ഉതിയുന്നി

കൊടുമുടിയിലെത്തിച്ച്

മത്സരിച്ചു പാറിക്കുന്ന പട്ടങ്ങളാണ്.

അകവും സന്ധിയും ദിനചര്യയാക്കി എന്തിനേയും ഉയരത്തിലെത്തിച്ച് ചെറിയ ആകാശത്തിൽ ഭാരകുറവിന്റെ പതാകകൾ പട്ടംപോ

ലെ പറഞ്ഞിക്കളിക്കുന്നത് നാംതന്നെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയനേതാക്കൾതന്നെ എന്നു വൃക്തം. അവരെ വക്കണ്ണതുമാറ്റി സന്താൻ കച്ചവടസ്ഥലം കണ്ണഡത്തുന്നവർ ഇന്നത്തെ മാഖ്യമലോകവും. ശുദ്ധാ ത്വാക്കൾ കരുതിയിൽക്കുന്ന അപ്പും തട്ടിയെടുക്കുന്ന അതേ കൗശലത്തോ ദെ നമ്മുടെ സമയവും ബുദ്ധിയും ഈ കാക്ക തട്ടിയെടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ആകുലമായ അഴുക്കുകൾ

മാഖ്യമങ്ങളെയും രാഷ്ട്രീയനേതുത്തെതയും പുർണ്ണമായി കണ്ണഡിയുന്ന പാറ പിന്നീടെത്തുന്നത് മലിനമായ പ്രകൃതിയുടെ ചിത്രങ്ങളിലേയ്ക്കാണ്. കരിമുകിലായ് അഭിനയിക്കുന്നു കരിമുക എന്നതിൽ തുടങ്ങുന്ന ഈ മാലിന്യക്കാഴ്ച. ഇതിനോടിച്ചേരുന്ന് മലയാളത്തിന്റെ സാഹിത്യസാംസ്കാരിക നായകരെക്കൂടി ഓർമ്മിക്കുന്നു.

ആകുലമായാരഘുക്കുചാലായെക്കിലും ചോടെ നിള്ളെയാഴുതിയി രുന്നുകിലെന്ന് കുറിപ്പുറംപാലത്തിന്റെ വളർക്കാവടി.

എന്നവർക്കളിൽ നിള്യുടെ ദയനീയ ചിത്രത്തോടൊപ്പം ഇത്തവി സ്ഥായിൽ പരിപാടിക്കാൻമാത്രം ശീലിച്ച മലയാളത്തിന്റെ പുതുക്കവിക്കളുടെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പുതുലോകത്തിനു തീർത്ത ഉമ്മൻ പുട്ടിയായി പാലത്തെ അഭിമാനപുർഖാം സീകരിക്കുന്ന ഇടത്തേരുകൾ ആകുലമായാരഘുക്കുചാലായെക്കിലും പേരാറിനെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. ഈ നീ ഈ സ്ഥിതിപോലും പ്രതീക്ഷമാത്രമായി തീർന്നിരിക്കുന്നതായി ശക്രപ്പിള്ള പറയുന്നു. ഇതിനോട് ക്രിയാത്മകമായി പ്രതികരിക്കേണ്ട സാംസ്കാരിക നായകരാവാട്ട്

സന്താൻ കീർത്തിക്കണ്ണളിൽ

നോകുകുത്തികളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

അവർ പൊന്തിനിൽക്കുന്ന കണ്ണഡാളിൽ നിള്യുന്നത് മഴകാൽതുകിട ക്കുന്ന പരേതാത്മാകളുണ്ട്. മതവും രാഷ്ട്രീയവും ബാക്കും സർക്കാരും കൊന്നവരുടെ ആത്മാക്കൾ . സമത്വമത്തെത്തരമശക്കാരത് നോകുകുത്തികളായ സാംസ്കാരികനായകരെ ചുറ്റിയിരിക്കുന്നു എന്നു വിശദീകരിക്കുന്നതോടെ നമ്മുടെ കാർഷികരംഗവും അതിന്റെ വിഹലപ്രതീക്ഷകളും പുർണ്ണമായി അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടുന്നു.

കണ്ണഡിയുന്നവർ

മുല്ലുമരം രാഷ്ട്രീയ നേതുമൊധനത്തെയും മാഖ്യമയർഹമാരത്തെയും പരിസ്ഥിതിത്തെളിക്കളെയും ചെറിയപറിയ ചിത്രങ്ങളാക്കി ഒരുക്കിയിരിക്കുന്ന കവി പാറയെ ഇവയുടെ കാഴ്ചക്കാരനുമാക്കിയിരിക്കുന്നു. വിസ്താരിപ്പിക്കുന്ന ദൃശ്യത്തികവിൽ സ്വയംമരിന്ന് അന്തംവിട്ടുന്ന പ്രേക്ഷകനായി പാറ മാറുന്നില്ല. കാഴ്ചക്കണ്ണാളാപ്പം ചില കണക്കുകൂട്ടലുകുള്ള തീരുമാനങ്ങളും പാറയിലുറുന്നു. അറിവിന്റെ ഇശ്വരനാണ് ഭ്രാന്തനെന്നും താൻ തുടർച്ചയുടെ അടിഞ്ഞുകൂടൽ മാത്രമാണെന്നും തിരിച്ചറിയുന്നു. തന്റെ അഭിരുചികൾപോലും ഭ്രാന്തനിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണെന്നും അറിയുന്നു. വിഭിന്നവംഗമെന്ന ദൈത്യഭാവം കുടുതൽ കാഴ്ചകളിലേയ്ക്കെത്തിക്കുന്നു. താനെന്നീടെനെയ്യത്തിയിരിക്കുന്നു, ചുറ്റുമെന്തു നടക്കുന്നു, തന്റെ സ്ഥാനമെന്ത് എന്നിങ്ങനെന്നയുള്ള നിരീക്ഷണങ്ങളാണ് പിന്നീട് മുഴുവനും. ഇടംകൂർത്ത് നക്ഷത്രത്തോളമായ കൊടുമുടികളുകൾ തീർമ്മേശയെന്നും ഇവിടെ ഒന്ന് മറ്റാന്നിന്റെ ഇരുതെന്നും ഉള്ള അറിവ് തന്നെ ഉയർത്തിയകൈകളെൽത്തന്നെ താഴേയ്ക്കു തള്ളിയി

ട തന്റെ സ്ഥാനം ഉറപ്പിക്കാനുള്ള വ്യത്യസ്തിയിൽ ചെന്നെത്തുന്നു.

പ്രതികരണരാഹിത്യമായോ, അകർമ്മണ്യുതയായോ, സുവസനു ഷുപ്പതിയുടെ ഉർവലിയലായോ അല്ല പാറ കവിതയിൽ പ്രത്യുഷപ്പെട്ട് കുന്ന് കൂമരാക്കണ്ണുകളായാണ്. തന്റെ വംശത്തെയും സുക്ഷ്മമായി പിടിച്ചേട്ടു കുന്ന കൂമരാക്കണ്ണുകളായാണ്. തന്റെ വംശത്തെയും ഭാവിരെത്തെ നീന്യും അറിയാനുള്ള ഉപാധിയായി ഈ കാഴ്ചകളെ സാംഗീകരിക്കാനും പാറയ്ക്കരിയാം. ചുറ്റുമുള്ളവയെ എല്ലാം കാഴ്ചയുടെ ഉത്സാവമായി തിരിച്ചറിയുന്ന പുതിയ മനുഷ്യരന്തെ പ്രതിബിംബമായി പാറ മാറുന്നു. കണ്ണറിഞ്ഞെതവയിൽനിന്ന് തന്റെ നിലനിൽപ്പിന്റെ സാഖ്യതമാത്രം സാംശീകരിക്കുന്ന പാറയുടെ കാഴലം ആധുനികോത്തരമനുഷ്യനിലും പടർന്നിരിക്കുന്നു എന്നു കവി സുചിപ്പിക്കുന്നു. ഒന്നന്ത്യത്തിന്റെ സുവം ഏ രൂവാങ്ങി വികാരം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നേംവാർത്തരെന താഴേയ്ക്കു തളളപ്പെട്ടു നന്നാൻ വേദനയറിയാതെ തനിപ്പാരിയായി ഉറയ്ക്കാനും ഉന്നതെത്തെ മനുഷ്യനു കഴിയുന്നു. വാഴവെന്ന ഹത്തിരിനേരതെന ലജ്ജിതമായി അനുഭൂവപ്പെടുത്താൻ നാരാണത്തുടോന്നൽ പാരായ ഉപയോഗിച്ചു. പാരയാക്കട്ടെ, കൈകവരുന്ന ഒന്നന്ത്യങ്ങൾ നിത്യമാക്കാൻ നിമിഷംപോലും കളിയാതെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. കവിത തുടങ്ങുന്ന നദി എന്നവാക്കിന്റെ പരിമിതിയെയും ഇവിടെ സുചിപ്പിക്കുന്നു. ഏതുപകാരത്തിനും തുടരെ തത്തുടരെ നദിപരിയാമെങ്കിലും വിജയപീഠത്തിന് ഒരാൾക്കുമാത്രമേ അവകാശമുള്ളു എന്ന തിരിച്ചറിവ് കൂർത്തമുന്നോലെ മനസ്സിൽ സുക്ഷിക്കുന്ന പുതുതലമുറയുടെ വാക്കുകളായി കവിത മാറുന്നു.

കവിയും വിമർശകനും

വി.വി. ശോവിന്റനായർ

വി ശമഹാകവി ഗ്രേഡ് സാഹിത്യനിരൂപകനെ പട്ടി എന്നു വിളിച്ചിട്ടുണ്ട് പണ്ണേ കേട്ടിരുന്നു. കുറച്ചു കൊല്ലംമുണ്ട് മാത്രമേം ആംശ്ചലിക്കുമ്പിൽ ശ്രദ്ധിപ്പിക്കുന്ന ശ്രദ്ധയും ദേഹം പുതുമേരു രാമചന്ദ്രൻ എഴുതിയ, കുട്ടിക്കുപ്പണി മാരാരുമായി കുട്ടിക്കാണാത്തൊരു സംഖാദം എന്ന ലേവന്തതിൽ നിന്നാണ് ആ വിളി ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ജർമ്മൻകവിയുടെ ഇംഗ്ലീഷ് തർജ്ജമ കാണാനിടയായത്. കവിത ഇതാ

There was a fellow dropped in for lunch
 Didn't bother me much, I just left him much
 Had the kind of meal I have every day.
 The fellow gorged himself mighty
 And for dessert ate up what I'd stored.
 But as soon as he'd left my larder cleaned,
 The devil lead him to my neighbour's where
 After his fashion he discussed the fare;
 "The soup might have been more piquantly spleed;
 The roast more crisp, the wine better reed".
 A curse on that damnable kvave; that evil doer!
 Put the dog to sleep. He's a book reviewer.

സാരം. ഇന്നൊരു വിദ്യാർഥിവിഡ ഉച്ചയ്യുണിനു വന്നിരുന്നു. ഞാൻ വിളമ്പിക്കാടുത്ത ആഹാരംമുഴുവൻ മുക്കുമുട്ടു തിന്നുതിരുത്തിട്ടുണ്ട്. അങ്ങാർ ചെച്ചത്തെ, നേരെ അയല്ലതുചെന്ന് ഉറഞ്ഞു കുറച്ചുകൂടി വെട്ടി പ്ലാക്കാമായിരുന്നു. എന്നു പറയുകയാണ്. ആ പട്ടിയുടെ കമ കഴിക്കു - അവൻ ഒരു പുസ്തകക്കനിരൂപകനാണ്.

വെറുമെരാരു സംഭവവിവരങ്ങമായ മുത്ത പദ്ധതിൽ വല്ലതുമെരാരു കവിത ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് അവസാനവരിയിലെ രൂപാലക്കാരപ്രയോഗത്തിൽ മാത്രമാണമ്പ്പോ. എന്നാൽ, പട്ടികൾ ചോറുകൊടുത്തവനോട് കൂ

റുകാണിക്കാറേ ഉള്ളൂ. ആരോടെക്കില്ലും അനിഷ്ടംതോന്തിയാൽ അയാളുടെ നേർക്ക് കുറച്ചുചാടുകയല്ലാതെ, മറ്റൊള്ളവന്നേയും മുന്നിൽചേരുന്ന കുറച്ചുതിരക്കുന്ന പതിവും അവയ്ക്കില്ല. അതുകൊണ്ട്, ഈ ശാന്താ പമയ്ക്ക് പ്രകൃതത്തിൽ എന്തൊചിത്രമാണ് ഉള്ളതെന്ന് എത്ര ആലോചിച്ചിട്ടും മനസ്സിലാവുന്നില്ല.

അതിതികട്ടെ, ഈ കവിതയ്ക്കുണ്ടായ പ്രചോദനമെന്തെന്നു ഡോ. രാമചന്ദ്രൻ വിവരിക്കുന്നതു കേൾക്കാം; ഗോത്യമേ തന്റെ മാസ്റ്റർപ്പീസായ ഫലങ്ങൾ എഴുതി പുറത്തിയായപ്പോൾ സുഹൃത്തായ നിരുപക്കനെ കാണിച്ചുവെന്നും, ഒക്കപ്പടക്കോപ്പി വായിച്ച് അഭിനന്ദനയാണ് കോരിച്ചുതിന്ത സുഹൃന്നിരുപ്പകൾ പുസ്തകക്കും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ നിശ്ചിതമായ നിരുപണാക്കാണ്ടാണ് അതിനെ അഭിഷ്ഷക്കും ചെയ്തതെന്നും അംഗിയാൻകഴിഞ്ഞു നിരുപകൾക്ക് ഈ സ്തുതിനിന്നുകളിലെ പൊരുത്തകേട്ട ഗോത്യമേയെ ചൊടിപ്പിച്ചിരിക്കുമല്ലോഞ്ഞാണ് ഈ കവിതയ്ക്കു നിംബം എന്നാണ് എന്നിക്കു കിട്ടിയ അറിവ്.

ഈതുവായിച്ചപ്പോൾ, ഈ കവിതയുടെ സംസ്കാരികമുല്യത്തെ യും ചോദ്യംചെയ്യാൻ തോന്തിപ്പോയി. വലിഞ്ഞുകേരിവന്നു ശാപ്പാടുമടിച്ച് പുറത്തുപോയി കുറ്റം പറഞ്ഞു എന്നാണല്ലോ കവി നിരുപക്കനിൽക്കണം കുറ്റം. വാസ്തവമോ? ഒരു കവിത കേൾപ്പിക്കണേ... എന്നു നിരുപകൾക്ക് കവിയോട് യാചിക്കുകയല്ല ഉണ്ടായത്, ഇതെന്നുവായിച്ചുനോക്കണേ. എന്നു കവി നിരുപക്കനോട് കൈഞ്ഞുകയാണ്. അപ്പോൾ, ആ കവിത തുടങ്ങുന്നതുതന്നെ ഒരു പച്ചക്കളവുംകാണാണെന്നു വരുന്നു. ഈ അസ്ത്രകമനും ആ പട്ടി വിളിയില്ലും കവിതയെ സംസ്കാരലോപവുമാണ്.

ഈതുപോലെ, ആ നിരുപകൾക്ക് സ്തുതിനിന്നുകളിലെ പൊരുത്തകേടാണ്, അസ്ത്രകമനമാണ്, കവിയെ അരിശംകാളിച്ചത് എന്നുവരുമോ?

ആ കവിത ആദ്യവായനയിൽത്തന്നെ നിരുപകൾ ഹൃദയമായി തോന്നിയിരുന്നവുംകൂടി, പിന്നീട് അതിനെ കുറ്റംപറയാൻ ഒരു കാണണവുമില്ല. അപ്പോൾ ആദ്യവായനയിൽത്തന്നെ അയാൾക്കുൽ ഡോറായിരേതാനിയിരിക്കണം; അത് കവിയുടെ മുഖത്തുനോക്കിപ്പറയാൻ വിഷമവും തോന്തിയിട്ടുണ്ടാകും. (പണ്ട്, സത്യമേ പറയു എന്നുറച്ച് പുറത്തിരിങ്ങിയ സംജയൻ സുഹൃത്തിന്റെ ഭാര്യ സ്ത്രീപ്രശ്നലായുണ്ടാക്കിയ ചായ അറുവപ്പള്ളാണെന്നു മുഖത്തുനോക്കി പറഞ്ഞ് അയാളുടെ വിരോധം സന്ധാരിച്ചതോർക്കുക. സദ്യ മഹാ-എന്നു പരയുന്നോഴേയ്ക്കും പെട്ടെന്ന് ആത്മിമേയനെ മുന്നിൽക്കണ്ട് നന്നായിരിക്കുന്നു എന്നു പുതിപ്പിപ്പിതടിപ്പിയ കമയും സംജയൻതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്) അതുകൊണ്ട്, കവിയുടെ മുഖം വാടുന്നതു കാണാതിപ്പിപ്പാൻ, അയാൾ നന്നായിട്ടുണ്ട് എന്നു പറഞ്ഞതുകാണും. പിന്നീട് നിരുപണമെഴുതാനിരുന്നപ്പോൾ, സ്വയർമ്മമോർത്തു സ്വാഭിപ്രായം തുറന്നു പറയുകയും ചെയ്തു. ഈതിൽ നിരുപക്കനെന്ന നിലയ്ക്ക് അയാൾക്കുവല്ല കുറവുമുണ്ടെങ്കിൽ അത് ആകാവുത്തെപ്പറ്റി ആദ്യം നല്ലതു പറഞ്ഞതിനാലാണ്, പിന്നീട് കുറു പറഞ്ഞതിലല്ലെ. ആ സ്തുതിയാണ് അസ്ത്രം, നിന്നയല്ല.

കവിയാകട്ടെ, നിരുപകൾക്ക് നിന്നയെച്ചാല്ലിയാണ് അയാൾ മുടിഞ്ഞതുപോടെ എന്നു പിരാകിയത് എന്നു സ്വപ്നം. അതിനാൽ, നിരുപകൾക്ക് സ്വയർമ്മമലംപാനമാണ് കവിയെ ധാർമ്മികരോഷംകാളിച്ചത് എന്നു പറയാൻവയ്ക്കും.

ഇങ്ങനെ രൂപംകൊണ്ടും ഭാവംകൊണ്ടും വൃത്തികൈട ഒരു പൊട്ട് സ്വദ്യം മാത്രമാണ് ഈതെന്നു വരുന്നു. എങ്കിലും, കവികൾക്കും കമാകാരന്മാർക്കും ഇതിൽനിന്നു വലിയെയാരു പാഠം പറിക്കാനുണ്ട്: നിങ്ങൾ വല്ലതും എഴുതിയുണ്ടാക്കിയാൽ ആരോധ്യം കാണിക്കാതിരിക്കുക. നി രൂപകരാർക്കും ഒരു പാഠമില്ലാതില്ല: കവികളെ കണ്ണാൽ വഴിമാറിപ്പോയ്ക്കൊള്ളുക;

ഈനി, മറ്റാരു വിശ്വമഹാകവി, നമ്മുടെ രവീന്ദ്രനാഥ ഡാക്കുർ, എഴുതിയ സമാഖ്യാചക്ക് (വിമർശകൻ) എന്ന കവിതയിൽനിന്ന് കുറച്ചുവരികൾ പകർത്തിക്കാട്ടാം. പകർത്തുകമാത്രം. ഈ കവിയുടെ മറ്റേനേക്കം കവിതകളുപ്പോലെ ഇതും എനിക്ക് ആസാദിക്കാനേ ആവു, അപഗ്രാമിക്കാനാവില്ല. തർജ്ജമയും എന്തേതല്ല, ജി. ശക്രകുറുപ്പിന്തേണ്ടാണ്. ഈ താ ആ വരികൾ:

എത്ര പുസ്തകമാണെഴു-
നെചുതീടുന്നതങ്ങനെ!
അയ്യേ, മനസ്സിലാവുന്നീ
ലെനിക്കതിരെലാരക്ഷരം.
അന്നു സന്ധ്യക്കുവായിച്ചു-
കേൾപ്പിച്ചാനപ്പേനമ്മയെ.
മനസ്സിലായോ, പറയു
സത്യം, അയ്യയ്ക്കുവല്ലതും?
എഴുതിക്കുടിയാലേവ-
മെന്താണ്മേമു, പ്രയോജനം?
എന്തിവമാണെന്നിക്കുമു
പറയും കമ കേൾക്കുവാൻ!
ആവാത്തതെന്തുകൊണ്ടെഴു-
ന്നതുപോലെഴുതീടുവാൻ?
മുത്തപ്പിതൻ മുഖത്തുന്നു
മുന്നിലച്ചേനോതിക്കല്ലും
കേട്ടിരിക്കില്ലയോ യക്ഷി-
ക്കമു? എല്ലാം മരന്നുവോ?

ഗീതാശ്രാംഖലിയിൽ കവിതയില്ലെന്ന് ആരെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ ഈ കവിയുടെ പ്രതികരണം എന്താവുമായിരുന്നു? ആലോച്ചിച്ചുനോക്കേണ്ടതാണ്. കവിതമെന്നത് നർമ്മദേവാധമാണ് എന്ന് നമ്മുടെ ഒരു നിരൂപകൻ പറഞ്ഞതിന് എന്തെത്തമോ? അതും ആലോച്ചിക്കാവുന്നതുതന്നെ.

അക്കിത്തത്തിന്റെ നൈമിഷകങ്ങൾ

മോഹനൻ നടുവത്തുർ

ച റിത്രപരമായ നിയോഗം എറ്റെടുത്ത പ്രതിരോധത്തിന്റെയും ബദൽ സമീപനത്തിന്റെയും ലാവണ്യശാസ്ത്രം രൂപപ്പെടുത്തി, കന്തം ചിതാണ്ടി കരുതാർജ്ജിച്ച മലയാളകാവ്യപാരമ്പര്യത്തിന്റെ തുടർ ചുഡാഞ്ച് മഹാകവി അക്കിത്തം. എഴുത്തച്ചനും നസ്യാരും തുടങ്ങി ആ ശാസ്ത്രത്തിൽ ഇങ്ങനൊടുള്ള കവികൾ തുടങ്ങിവെച്ച പ്രതിബോധസ്വന്ദര്ഷം രൂപരംഗംതന്നെയാണ് അക്കിത്തംകവിതകളുടെയും ആധാരമാണ്. കാലത്തിന്റെ തീയിനെ ആവിഷ്കർക്കുവോഴാണ് നല്ല കവിതയുണ്ടാകുന്നതെന്ന് പതിറാണ്ടുകൾക്കുമു സ്വന്തനെ ഈ മഹാകവി നമ്മുണ്ടാക്കി. വെളിച്ചും ദുഃഖമാണെന്ന് ലോകത്തോട് വിജിച്ചുപറത്ത അക്കി തന്മ ഇരുപതാം നൂറാണ്ടിന്റെതുമാത്രമല്ല, വരാൻപോകുന്ന എത്ര ദേഹം നൂറാണ്ടുകളുടെ ഇതിഹാസകാരനാണ്. ഭാതികവും ആത്മീയവും മായ സകല നെറികേടുകൾക്കുമെതിരെ സാധിയില്ലാതെ കലഹിക്കുകയും ആത്മമവിശ്വാദിയും ആശപ്പോരുളിൽ അഭ്യന്തരംക്കണ്ടതുകയയും ചെയ്യുന്ന അക്കിത്തത്തിന്റെ നൈമിഷകങ്ങൾ എന്ന കവിത ശക്തമായ സാമൂഹ്യപ്രശ്നങ്ങളെ പ്രമേയമാക്കുന്ന തീവ്രമായ ആവിഷ്കാരംതന്നെയാണ്. നൈമിഷകങ്ങൾ എന്നു പേരിട്ട ഈ കവിതയിൽ നീ മാത്രം, സത്യം, ജാതിക്കൂഷി, വിദ്യുച്ഛക്തി, ബുദ്ധേ എന്നീ നാലു ചെറുകവിതകളാണുള്ളത്.

എല്ലാ വിളക്കുകളും അണയുവോൾ പിന്നെ ആരാഞ്ഞ ലോകത്തിന് വെളിച്ചും? ആർ ഈ ലോകത്തെ നയിക്കും? എന്ന ചോദ്യത്തിന് യാപ്പത്വവല്ക്കുന്ന നല്കിയ ഉത്തരം ഇപ്പകാരമായിരുന്നു. മഹാരാജൻ എല്ലാ വിളക്കുകളും അണയുവോൾ പിന്നെ വാക്കാണ് വെളിച്ചും. അസ്ഥകാരത്തിൽ മുങ്ങിപ്പോകുന്നവൻ എക്കപിടിവള്ളി വാക്കാണ്. വാക്കി ന്റെ വെളിച്ചും ആത്മാവിൽ കത്തിനിർക്കുവോൾ ജീവിതം പ്രഭാപൂർത്തി തമാകുന്നു. വാഗ്രത്മകങ്ങൾ അഭിനന്ദനളാകുവോൾ വാക്ക് വക്താവി നെന്നോപാലെ ദ്രോതാവിനും രക്ഷാകവചമായി മാറുന്നു. ഈ ധാമാർത്ഥപത്തിന്റെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തലാണ് നീ മാത്രം സത്യം എന്ന നീനാമ രെത്ത കവിത.

കാലമേ എൻ്റെ പാഴവാക്കുകൾ നീ വെട്ടിക്കളെയും, നിത്യപ്രഭ വസംഗിതസാന്നിദ്ധ്യമായതുമാത്രം വല്ലതുമുണ്ടക്കിൽ നീ ശേഖരിച്ചുവെയ്ക്കുക. എൻ്റെ പേരുന്നീ വെട്ടിക്കളെയുക, ഞാൻ മിമ്യയാണ്. സത്യമായത് നീ മാത്രമാണ്- നീ മാത്രം സത്യം എന്ന ആറുവതിക്കവിതയുടെ ആശയം ഇതാണ്. അന്നശരവചസ്തുകളുടെ അനുഗ്രഹത്തിനായി പ്രാർ

തമിച്ചുപോരുന്നവരാണ് കവികൾ. വാഗ്ദാവിയുടെ കൃപാകടാക്ഷത്താൽ ആ സിഖി കൈവരിക്കാൻ അക്കിത്തത്തിനായിട്ടുണ്ട്. കവിയുടെ പേരു മറന്ന കവിത തെരുവുകളിലും മനസ്സുകളിലും ഉണ്ടാകുന്നത് അതു കൊണ്ടാണ്. വാക്ക് സത്യമാണ്; അത് കർമ്മവുമാണ്. മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ലോക അനിന്ന് ആധാരശിലയായി അതു വർത്തിക്കുന്നു.

ജാതിക്കൂഷി എന്ന രചന പേരുസുചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ ജാതീയവും മതപരവുമായ വൈകുത അഭ്യർത്ഥനയിൽ ഒരു ചുണ്ടുപലക യായി നിലകൊള്ളുന്ന കവിതയാണ്. നവോത്തമാനമുല്യങ്ങൾ കടപുഴ കപ്പടകയും ജാതിയുടെയും മതത്തിന്റെയും പേരിലുള്ള മിഡ്യാലിമാനം പുന്നഃസ്ഥാപിക്കപ്പടകയും ചെയ്യുന്ന വർത്തമാനകാലത്തെ കണ്ണില്ലെന്നു നടക്കാൻ മനുഷ്യസ്വന്നേഹിയായ കവികൾ ആവുന്നില്ലെന്നതിന്റെ തെളിവാണ് ഈ കവിത. ജാതിയും മതവും കൂട്ടിക്കലർത്തി കൃഷിച്ചെയ്ത് വൻ വിളവുകൊയ്യുന്ന കാലമാണ്. സാമൂഹികരാഷ്ട്രീയസാംസ്കാരികരംഗങ്ങളിലെല്ലാംതന്നെ ഈ കൂഷി വ്യാപകമായി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ മതങ്ങൾക്കതീയമായ മനുഷ്യരുടെ എന്നാം തുലോ വിരുദ്ധമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

വിദ്യുച്ചക്കി എന്ന കവിത, വർത്തമാനകാലജീവിതത്തിൽ മലയാളി അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിഷയംതന്നെയാണ്. മാറിമാറി ഭരിച്ചിട്ടും വൈദ്യുതിപ്രസ്തം പ്രശ്രംതന്നെയായി ശേഷിക്കുന്നു. ഇതിനെതിരെയുള്ള ശക്തമായ പ്രതികരണമാണ് വിദ്യുച്ചക്കി.

ബുദ്ധേ എന്ന നാലാമത്തെ കവിതയും കേരളിയ ജീവിതപരിസരത്തുനിന്നുകൊണ്ടുതന്നെ പ്രമേയം സീകരിച്ച് രചിക്കപ്പെട്ടതാണ്. മലയാളി അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നും ആരോഹണം നേരുന്നു ആരാട്ടത്തിന്റെയും ആരാട്ടത്തിന്റെയും ചുഡിക്കുത്തിലുടെ അവൻ എങ്ങനോടുകൂടിയോ ഒഴുകിപ്പോവുകയാണെന്നും ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന കാവിതയാണ് ബുദ്ധേ. കല്യാണം, ഗൃഹപ്രവേശം തുടങ്ങി ആരോഹണംപ്രാശംക്കാക്കേയും ബുദ്ധേ സദ്ബന്ധായം വ്യാപകമായികഴിയുന്നു. ഈ സദ്ബന്ധായത്തെ വേറിട്ടു നോക്കിക്കാണുകയാണ് കവി. കൈഞ്ഞകാര്യത്തിലെന്നതുപോലെ തന്നെ മലയാളിക്ക് അത് വിളിപ്പുന്നകാര്യത്തിലും ഒരു തന്നിമയും സംസ്കാരവുമുണ്ട്. നമ്മുടെ ആരോഹണപ്രത്യേകതയിൽ പ്രകടനക്കാനായി ക്ഷണിച്ചുവരുത്തിയവരെ ഒരുന്നിമിഷംകാണ്ട് ഭിക്ഷക്കാരാക്കിമാറ്റുകയാണ് ബുദ്ധേയിലുടെ നാം ചെയ്യുന്നത്. കൈഞ്ഞത്തിനുള്ള പ്ലേമായി വരിവരിയായി അതിമിക്കൾ നിൽക്കുന്നു. ഇത് മലയാളിസമൂഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അപമാനംതന്നെയാണ്. പ്രത്യേകിച്ചു അതിമിയെ ദൈവമായിക്കാണുന്ന ഒരു സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉടമകൾക്ക്. മാറ്റുന്ന കാലത്തിനൊന്ത് മാറ്റങ്ങളാവാ. എന്നാൽ, തലക്കിഴായി നടക്കുന്നത് അരിക്കലും പരിഷ്കാരമാവില്ലല്ലോ. വിണ്ണാൽ പൊട്ടുന്ന കളിമൺകിണ്ണത്തിൽ കൈഞ്ഞവുമായി ഇരിക്കാനിടമില്ലാതെ കവി നിൽക്കുന്നു. എൻവാലുറുന്ന കണ്ണിൽ തുടയ്ക്കാൻ കൈ ഒഴിവില്ല. കൊതുകു കടച്ചുവോ കൈ കഴുകുംവരെ സഹിക്കണം. നിന്ന് കാലു കടയുന്നു. കൈ കഴുകുംവരെ അതും മറക്കുക, കൈകൾ വിറയൽ അനുഭവപ്പെടുന്നുവോ, കയ്യിലെ സ്വഹിക്കക്കിണ്ണം താഴെ വീണ്ണു പൊട്ടുമോ- ഇപ്രകാരം പോവുന്നു കവിയുടെ ബുദ്ധേ അനുഭവങ്ങൾ. ദരിക്കലെങ്കിലും ഇത്തരം ഒന്നുഭവം ഉണ്ടാവാത്തവർ ചുറുക്കം.

നമ്മുടെ ചുറുപാടും പരിസരവും ജീവിതവും കാലവും അതിന്റെ സകീര്ണതകളും ആഴത്തിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന നേനമിഷിക്കാഡച്ചകളാണ് നേനമിഷിക്കങ്ങൾ എന്ന കവിതയിലുടെ മഹാകവി അക്കിത്തം കാട്ടിത്തരുന്നത്. ഓരോ കവിതയും ഓരോ പ്രാർത്ഥനയാണ്. അരുതേ. എന്ന പ്രാർത്ഥന.

അഹംകാരംവാം

പദ്മദാസ്

ശലഭം കണ്ണമുട്ടുന്നു
 വസന്തദിനിയെയാദ്യമായ്
 പെരുത്ത കായഭാരത്തെ-
 തതാങ്ങാനെന്നേ എത്രുകമേം?
 പുന്ബാറ്റ് ആനയോടായി-
 തീരക്കുന്നു സക്താക്കം
 ജമസിഖമെനിക്കെന്നേ
 കരുപ്പും കായഭാരവും
 ഭാരമില്ലാതെ നീ കാറിൽ
 പറക്കുന്നതു പോലാവു
 കരയിൽത്തനിനീങ്ങുന്നു
 ഞാനെൻ ഭാരതതാടൊപ്പമായ്.
 നിനക്കു വിഹഗത്തിന്നേ
 കാച്ചുപോലെന്നുമെന്നുമേ
 എനിക്കെന്നും തിരശ്ചീനം
 കാണാം കാച്ചുകളാക്കെയും.
 എക്കില്ലും ദൃഢിച്ചാത്തനു
 തനുവിൻ ഭാരമെപ്പാഴും.
 കരിവീരനോടൊതുന്നു
 ശലഭം ബഖക്കതുകം.
 നിനക്കു ഹിതമാണെങ്കിൽ
 ബച്ചുമാറാം പരസ്പരം
 മാറ്റിക്കൊടുത്തുപോലീശൻ
 തനുവിൻ ഭാരമെപ്പാഴേ.
 തലയാട്ടേ താമസം
 തനുഭാരം പരസ്പരം.
 ദന്തിതൻ ഭാരവുംപേരി
 പാറിപ്പോയീ പതംഗവും
 മേധ്യസ്ഥിൻ കനമൊക്കെയും
 മേധയിൽ കുടിക്കൊൾക്കയാൽ
 ഒഴിഞ്ഞതു ഭാരമെന്നാലും
 നീങ്ങാനാനയശക്തനായ്.
 പതംഗമം ദേവാവിൽനിന്നു-
 മോതുന്നു പൊരുളിങ്ങനേ:
 അയത്തനമിബ്ബവിൽ വാഴാൻ
 അനായാസം ചരിക്കുവാൻ
 അനാരതം പൊഴിച്ചാലും
 അഹംഭാരങ്ങാക്കെയും.

ചുട്ടിയും കടേശവും

പി. എൻ. വിജയൻ

കാറ്റിന്ത്യോളങ്ങളിൽ
 കാംബോജിതൊഴുകുന്ന
 വീടുമുറങ്ങശ്രദ്ധയും
 ചുണ്ടപ്പുവിരിയുന്ന
 മഷിയും മനോലയും
 മണക്കും വഴികളിൽ
 ചെടിയും ലതകളും
 മകുടംവെച്ചാടുന്ന
 വെള്ളിനേഴിൽനിന്നും
 വള്ളുവന്നാടിന്നപുണ്യം
 വെള്ളിനക്ഷത്രംകണ-
 ക്കുയരത്തെത്തതിച്ചുവൻ
 കേരളകലാക്ഷ്യത്ര
 ഗോപുരുംഗാഗ്രഹത്തിൽ
 വാരൊളിപ്പേരോയി
 മിനിയ മഹാനടൻ
 കാലത്തിൻ വരമായി-
 കിട്ടിയ കിരിടം തന്ന
 ദേശത്തെത്തിരിച്ചേൽപ്പി-
 ചുരങ്ങിനോടാതീ വിട...
 കല്ലടിക്കോടൻചിട്ട്
 തുതയിൽ കുന്തിപ്പുഴ-
 യെന്നപോൽ കസ്തിങ്ങാടൻ
 ചിടയിൽ ലയിപ്പിച്ചും
 കത്തിവേഷത്തിനാവി-
 ഷ്കാരഭേദങ്ങൾ ആത്മ-
 നിഷ്ഠംയാൽ ഭാവോദ്ധൂല-
 ശൈലിയായ് തെത്തളിയിച്ചും
 ശുദ്ധമാമണിനയ-
 സിഡിയെ ഉപാസിക്കാൻ
 ശ്രദ്ധയോടനുഭവ-
 മുർഖയതയർപ്പിച്ചുവൻ.
 ചിടയോടുറപ്പിച്ച
 കലതൻ തപസ്സിനു
 ചുട്ടിയും കടേശവും
 വരമായ് ലഭിച്ചുവൻ
 ശരീരഭാഷയ്ക്കുള്ള
 സ്നിഗ്ധ്യത ഭാവോദ്ധീപ്ത-
 ശരിമയ് ക്കൊപ്പം സാർത്ഥ-
 സ്വാഷ്ഠവമാക്കിട്ടുനോൾ
 ചലനങ്ങളിൽ സുരൂ-
 തേജസ്സുപകർത്തിയും
 ലയനങ്ങളിൽ രാസ-
 മുദ്രകൾ പടർത്തിയും
 വാദ്യമേളങ്ങൾക്കൊപ്പം
 രംഗഭോധത്തിൽ ക്രിയാ-

ഭദ്രമാം സംശോധനാം-
 പാത്രപുർണ്ണതയല്ലോ
 കത്തിവേഷത്തിൽ ഭാസ്യം-
 രാജസപ്രഭാവത്തിൽ
 കൃത്യതപാലിച്ചുകൊാ
 ണ്ഡരങ്ങത്തെത്തീടുന്ന
 രാവണൻ, ശിശൂപാലൻ
 കൈപകൻ, ദുര്ഘോധനൻ
 നേരശാത്തൊരാ രാമൻ-
 കുട്ടിതൻ പകർച്ചകൾ
 ഭാവതെത്തയഴുതുന്ന
 മെയ്വഴക്കത്തിൽ അട്ട-
 കാരബന്ധയുയരമായ,
 കലതൻ ഒളന്തുമായ
 രാമഭക്തനാം ധീര-
 ശാന്തനാം ഹനുമാനും
 വീരനാമ്യഷീവരൻ
 പരശൂരാമൻതാനും
 ആയിരം അരഞ്ഞത്തെ
 പകർന്നാട്ടങ്ങൾ പതി-
 നായിരമാരാകൾ,-
 കുർക്കുളിരായീടുന്നോൾ
 തനുടെ ശരീരത്തിൽ-
 നിനു വേർപ്പിരിഞ്ഞാലും
 തമയീഭാവത്തിന്റെ
 ചിത്രങ്ങൾ പിരിയുമോ?
 കേരളകളാമണ്ഡ-
 ലത്തിന്റെ നണ്ണിലെ
 സ്വഹാരശോഭയായ സർണ്ണ-
 ലിപികൾ തിളങ്ങുന്നോൾ
 രാമനാമമാണല്ലോ
 കാണമതും കേൾക്കുന്നതും
 ഭാവസ്വന്നരൂത്തിന്റെ
 പേരല്ലോ രാമൻകുട്ടി...!
 നേരതേ വിടചോന
 രണ്ടുകുട്ടികൾക്കൊപ്പം
 പുരണത്തിനായ വിണ്ണി-
 ലേത്തിയീ മുന്നാമനും
 വിണ്ണിലെക്കുട്ടിത്രയം
 മെളിച്ചുമുന്നേരുന്നോൾ
 പിന്നിലായ നമ്പീശനും
 കുറുപ്പുമെന്നിക്കേട്.

അരന്ത്യധാര

എ. പി. ശോവിന്റൻകുട്ടി

ഭിഷഗരർ കരയാഴിന്തി-
ടന്നുംകാത്തു കിടക്കവേ,
കഷരം മുണ്ടമയമാം ദേഹം
മൃത്യു മനം ഗ്രസികവേ,

നെങ്ങിൽകുട്ടിൽ തലച്ചോറിൽ
പ്രാണിൾ പാതി മയങ്ങവേ
തെളിയും മരയും പിന്ന
തെതളിയും ബോധവൈപ്പതിയിൽ

ശ്രദ്ധയാ ചാര നിന്നിട്ടും
മക്കലൈ, സ്നേഹരഞ്ജാലൈ
അരിവേനെനൊടുഞ്ഞാത
ദൈന്യംകണ്ണുരുക്കുന്നതും,

സംസാരസാഗരം താണ്ഡ-
നൊകപ്പംതോണി തുഴഞ്ഞവൻ,
ജീവരക്തം ചുരന്നോകി
കണ്ണായ് പോറ്റിയ മക്കലും

തുണായാമെയന്തു ചെയ്യാമെ-
ന്നുള്ളു പൊട്ടിത്തപിക്കിലും,
ചാരത്തിരുന്നു നോവാറ്റാൻ
രാമനാമം ജപിക്കിലും

അനുകഷണം സാന്ദ്രമാകും
തമോരാശി വിശ്വാസവേ,
അർച്ചുകേരും ശൈത്യത്താ-
ലാകേക്കോച്ചി വലികവേ,

മൃത്യുഗ്രം കടന്നേറി
നാസാരദ്യങ്ങൾ മുടവേ,
അടയും കാതിലെയകൾ
അമേയെന്നു വിളികവേ,

പോകയാണൊന്നിന്തിട്ടും
ഭീതിയുള്ളിൽ കനകവേ,
എപ്പാം വലിഞ്ഞുപൊട്ടുന
നീറ്റലുള്ളിൽ പരകവേ,

ചിംബകാശത്തുഡിക്കുന്ന
പൊട്ടുപോലെപാരു താരക
കണ്ണിൽക്കൂത്തും കുറിരുട്ടിൽ
നേരു കാട്ടുന വെടമായ്

എരുപ്പുരുപ്പുരുപ്പുന്നും
രോഗഗ്രസ്തം ശരീരവും
പ്രാണപ്രയാണകാലേ പി-
നന്തരാ ഭീതിയെന്നിനോ?

രാത്രീ വീട്

ജയലക്ഷ്മി

പുറത്തുനിന്നുണ്ടാനക്കേതയ്ക്കു നോക്കി
പൊടിമാറാലകൾക്കും നിറയുന്നു.

കറുത്ത കണ്ണുകൾ വശീകരിക്കുന്നു
ചിരിക്കും സാത്താൻ്റെ കൊടുംപാപങ്ങളെ

ഇടത്തോട്ടുനോക്കേ കുരുതികളുടെ
അവിടെയെത്തുവാനെനികില്ലാശകൾ

വലത്തോട്ടുനോക്കേ, യടിപിടിപൊടി
പട്ടംപൊട്ടുന്നു അശാന്തിയാണെങ്കും

എനിക്കു നേർവഴിയന്നുഗഹംകി-
തരുവാനില്ലാതും ശൃംഗാരിവാസകാ

എലികൾ കുറകൾ പുഴുക്കൾ നായ്ക്കളും
ഫണനാഗങ്ങളും നൽച്ചീരുകളും

വസിക്കുന്നു ശൃംഗാരിവാടത്തിക്കലോ
പറക്കുന്നു പ്രാണി, ഇഴയുന്നു പുഴു.

കട്ടാതുടികൊട്ടിപുറയും ഭൂതങ്ങൾ
കടിച്ചുകീറുവാനിതാ വരുന്നുണ്ടേ

കടക്കുവാനാകാ, കിടക്കുവാനാകാ,
കപടനാട്ടങ്ങൾ നടിക്കുവാനാകാ,

ചെറുമിന്നൽകൊടി കരളിൽ കത്തുന്നു
വിടവാങ്ങീടുന്നു പ്രിയത്തോഴാ ഞാനും.

ഹരിതം ത്യമനി

(പ്രിയമഹാകവി ജി.യുടെ
മധുര-സൗമ്യ-ദീപ്ത സ്മരണയ്ക്കുമുന്നിൽ)

ഡി.കെ.എം. കർത്താ

എത്ര ദേഖവഹമായിരുന്നു ശീത-
ദഭഷ്ട്യും? പകലുകൾ കോച്ചി മരവിച്ചു
രാത്രിപോതെ നീണ്ടു മലർന്നു; ദിനോദയം
മഞ്ഞുമേഘവത്തിൽ മരഞ്ഞു, ഹിമാവുത-
ഭൂമി തണ്ണുത്തു വിറങ്ങലിച്ചുങ്ങുനെ
പേശി മുറുകിയപസ്തമാരപുതുഷൻ
പോലെയായ് സുരൂദയാമയ താണ്യവ-
പാദപ്രദളനം. കാരതു കിടക്കുന്ന
കാലം കഴിയാതെ നീണ്ടുപോയീടവേ,
കാറ്റിരെ രൂദ്രം മുവത്തു തെരുതെരെ
സുചീശരമശ പെയ്ക്കെ, നിലാവില്ല
വെയ്ലില്ല, മുന്നുപുഴയും 1* ഒഴുകിഞ്ഞേ
പ്രാണനൊടുങ്ങി നിവർന്നു കല്പിച്ചുപോയ്;
അശനിയണ്ണന്തു ജലത്തിൽ സമാധിയായ്!
നീളേ മരങ്ങൾ തരിച്ചുനിന്നു, ചിത-
നോക്കി മടങ്ങാൻ കഴിയാതെ നിൽക്കുന്ന
ജനാതികളെപ്പോലെ, ദയാറ്റയിലപോലും
ബാക്കിയായില്ലാതെ, ജീവാവശിഷ്ടങ്ങൾ
മാറോടു ചേർത്തുപിടിച്ചു വിറപുണ്ടു
പ്രാണികൾ ശീതനിഭ്രാണാരായ്, പക്ഷികൾ
തെക്കോട്ടയനമായ്; കാകകൾ മാത്രമീ
താഴ്വരവിട്ടുപോകാതെ, വിജയിയാം
ശൈത്യകിരാതരെ പോർക്കളെത്തിന്മേലെ
ചുറ്റിപ്പറിക്കുന്നു; സുചിയിലപ്പാട്
പേടി പടർന്നൊരു മേനിയനങ്ങാതെ
കേഴുന്നു; ശീതം ഉറയിൻനിന്നുനിയ
മുർത്ത വാർന്നോക്കി വിറയ്ക്കാതെ രാവിലും
ആശ കെടുത്താതെ, ദേഷം ഉണ്ടാതെ,
കഷാന്തിതാർ പുർണ്ണ നിമീലപനം കണ്ണകജിൽ
ചേർത്തു 2* ത്രിഗ്രജ ശിലാമയശാന്തിയായ്
നിൽപ്പു ഹതിത്തിനുർപ്പംസംഗ്രഹം
ഹൃത്തിൽ സ്മരണയായ് ചേർത്തു നിരുദ്ദേശം.

ആരു *3 മാസങ്ങൾ കമാമാത്രഗേഷമാ;-
യെങ്ങനെ? എങ്ങനെ ശൈത്യഹതയായ
കുറിരുശ്രതാഴ്വരതനിൽ വസന്തതി-
നാദ്യ വികിരണം ശൈതനിദ്രാലുവി-
നാദ്യമുന്നിലനും, സുരൂകിരണത്തിൻ-
വിരും, ആശോധമാം ഉള്ളജജവികവനു
നേടി പുനർജജനി? എന്നു വിഭാവി
രാവിന്റെ നീഡാ തകർത്തു പുറത്തേയ്ക്ക്
പാടിയുയർന്നു? ചീറകിലെത്തുവലിൽ
സുരൂവിയേധമാം, വായുക്കൈളഞ്ഞനെ
വീശിത്തുടങ്ങി? അറിവീല! മെല്ലേയീ
മേലയലത്തെ പറമ്പിന്റെ മുലയിൽ
ഭൂർജ്ജവില്ലോ മരക്കാസിൻ ലതാലസ്യ-
മാടുന്ന ചില്ലുകൾ മൺതയും പച്ചയും
ചേരുന്നു മുതിജനിഭവം നടത്തുന്നൊ-
രക്ഷപുറമായതെപ്പോൾ? പകലാകെ-
നീളും ക്രമത്തിൽ ഹരിതം ജയിച്ചിതാ-
നീരൈപ്പുരക്കുന്നു; പച്ചിലക്കുണ്ടുകൾ
താനേ വിടരുന്നു; വൃക്ഷം കിസലയ-
ലാവണ്യമാർന്നു കുണ്ണങ്ങിക്കൊക്കുന്നു.
നാഴികതോറും നിരു കടുക്കുന്നിതാ
ഭൂവിൽ; ഹരിതത്തിനുമയാൽ ശൈലത
നീങ്ങി, പ്ലതുക്കെ ദ്രവവതിയാകുന്നു,
നീളുന്ന വേരിനെത്തനിലാച്ചത്തുനവശ!

ദ്യാവാപുമിവികൾ പിന്നെയും കോർക്കുന്നു
രശ്മിയും ചില്ലയും തമിലതിശീതം
മൺതിൽപ്പോതിണ്ടു മറവിയിൽപ്പുഴ്ത്തിയ
ചാവാലിൽ ഉള്ളിക്കിള്ളുന്നൊരഗ്രികൾ
നീതെന; നീ താൻ ഹരിതം, സമുദ്രവ-
തേജോഭരം; പുണ്യബീജനിഗുഹനം!
പഞ്ചഭൂതത്തിൽ തനിമകളോക്കെയീ
മൺജുഹരിതത്തിൻ നസ്നിസ്വമാരുമയിൽ
സംലയിപ്പിക്കൊ സുരൂസപ്പേതനേ!
നീ താൻ ഹരിതകും- ഭൂജാതതാരകം!

1* = സ്ത്രാർക്ക് ഹോർക്ക്, ബിറ്റർ റൂട്ട്, സ്പൂക്ക് ഫൂട്ട് എന്നീ മുന്നു നദികൾ ഒഴുകുന്ന ശിലാഗി തി () താഴ്വരയിൽ, ഈ രചനയും ഉറവിട്ടു.

2* = ത്രിഗ്രജ- ഈ താഴ്വരയിൽ ചേരുന്നുകിടന്നു ബവള്ളം കുടിക്കുന്ന ആനകളെപ്പാലെ മുന്നു മലകളുണ്ട്, കീഴക്ക്.

3* = ഒക്കോബർമുതൽ മാർച്ചുവരെ. ചിലപ്പോൾ ഗ്രീക്ക് മാസമായ ജൂൺിലും മൺതുപെ മുന്നു, ഈ താഴ്വരയിൽ!

അത്തമാരാമഗണ്ഠ് അമ്മ

ഉള്ളിക്കുഷ്ണൻ ചെറുതുരുത്തി

വരുവിൻ പ്രിയതോഴരേ നമു-
ക്കൊരുമിച്ചുള്ളണം, മെന്ദ്രതായയാൾ
വടിയോ പരഹസ്തമോ തൊം-
തിടറാ, തെണ്പതിലെത്തിയിദ്വിനം.

കുലപർവ്വത സഹ്യ ശൃംഖലയ്യ-
ക്കപരോപത്യക ചാരി നിന്മാരാൾ
പ്രണമിപ്പു- യമാർത്ഥ സഭയും
നിരസിപ്പു സ്ഥലകാല സീമകൾ.

'ഇതുപോലെ പിറന്നതില്ലെനി-
ക്കൊരുവൻ' വായുവിൽ വിർപ്പു കേൾപ്പിതോ?
അതുനിങ്കക-കാടുംവരൾച്ചുമേൽ
മഴപോലിന്നു നമുക്കൊരുത്താവം.

കഷണമെന്തി; നറിഞ്ഞു വനിടാൻ
കടമപ്പെട്ടവർ എങ്ങ; ഒള്ളിലും
ഒരുപത്തടി നീട്ടി വയ്ക്കുവാൻ
കഴൽനോവ് - അമ്മ 'ചരേവ' യാത്രിക

നിജ മാതൃസപര്യ വാഴവിലെ-
പ്പുരുഷാർത്ഥം, യുഗ രോഗ ഭേഷജം;
മനസാ വിധിപോൽ നമിയ്ക്കെ നാം
ശത തീർത്ഥാടന പുതമിപ്പും.

പറയു പമികേ, വഴിയ്ക്കു താ-
ണ്ണിയ കാടത്രെ, ചുരങ്ങബൈത്ര നീ
മരുഭൂമികഭൈത്രെ, തീ വമി-
ച്ചുരുക്കും പർവ്വതമെത്ര യാത്രയിൽ?

തുളസിക്കുരുമാലയോ പൊരുൾ,
തല ചായകാനറയാൽത്തടങ്ങളോ
ശ്രസനോച്ചസനത്തിനക്ഷര-
പ്രണവോപാസനയോ തപസ്വിനീ?

അമവാ പറയായ്ക്കത്താനു, മെ-
ന്തടിയങ്ങൾ, ക്രപവർഗ്ഗ പദ്ധതി?
നിജ മെയ്യുലയാ, തന്നാരുമാം
നിധി തേടുന്ന നീഷ്ഠാദ, റിജഞ്ചൻ.

പറയാതെ പറഞ്ഞിട്ടുനുവോ
മറുവാക്കും, ശൃംതിയോഗ്യമംബ നീ?
"സുവമേം നിഡിജാലമെന്നു" മാ-
ഖനി പാടി, ചെവിയോർക്കെ മക്കളേ

അതു ദുഃഖകുത്തുഹലി പദം,
ശരി- കല്പാണിയിലുമുഖിയാൽ
അതിലും പരമെന്തുവാൻ സുവം,
നിശ്ചൽ മേലിട്ട് നിലാവുമാതിരി

ഉപചാരമെഴാതെ വന്നുരായ്
സഹജ വൃംജ വചേ വിനോദനം
അതിമിയക്കു വിധിച്ച ധൂർത്ത്- നോ-
ക്കാരു കയ്യാടുക, വയ്ക്ക ചുതുകൾ

ഉപഹാരസമർപ്പണത്തിനായ്
പഴുതെങ്ങനീവർ നോക്കിനിൽക്കുയാം
മകനെപ്പതി കാൽക്കൽ വയ്ക്കുവാ-
നോരു കെട്ടുണ്ടു പരാതി കൈവശം.

ഇടിവെട്ടാടു വൃഷ്ടി പെയ്തനാൾ
യമുനാ തോയമുയർന്ന രാത്രിയിൽ
ഒരു കുഞ്ഞു പിറന്നുപോൽ വട,-
ക്കവനോ ഭേദവി! നിനക്കു നന്നൻ?

ഇവനെക്കയറിട്ടു കെട്ടിയോ-
രൂരലിനെങ്ങു, വലിച്ചിച്ചിവൻ
അടിവേരു പൃഥക്കിവിഴ്ത്തി, യേ-
തിരുമുള്ളേളാ മരുതോ മദംബികേ?

അരയിൽ കയറിഞ്ഞ പാടു ക-
ണ്ടരിമപ്പട്ടു തലോടി നിന്നുമാം
കുതറി, പ്ലിവേർപ്പെടുത്തുപോ-
ഡേയാരു കൈ മല്ലിവന്നുണ്ടുവെന്നുമാം

വടിയോങ്ങിയതഞ്ഞ നേർക്കു വായ്-
പിളരെക്കണ്ണു ഭയന്നുവെന്നുമാം

ഹി നടക്ക തരംഗ ഫേമനിലം
പ്രകൃതി പ്രത്യയ ശബ്ദസാഗരം!

ഉറിയിൽ തയിരെന്നുറച്ചു കൈ-
വിരൽമുകൾ, ഏകാതിയൻ നുണ്ണഞ്ഞുപോൻ
ശരിയോ കമ? നാകിലന്നുണ്ടാ-
ടിവന്നുറുന്നു കുമാരസംഭവം.

ഇവന്തിട്ടുനടന്ന കാൽത്തള-
ഡാനി കാട്ടാറുകൾ കുട്ടാത്തുവോ,
അര ഞാണാലി പിന്തുടർന്നതോ
വഗ സംഗീത വിഭാത സാധകം?

'ഇതിലെതു പരാതി'യെന്നു നീ
പൂർഖികം കോട്ടവെതണ്ണൾ കണ്ണുപോയ
കടുതിക്കകഷായമുണ്ടുവാൻ
പകുതിയ്ക്കര വെദ്യസമതം.

ക്രയവിക്രയ, മൽപ്പമാത്രഗോ-
വിഭവംകൊണ്ടിവ, രാചരിക്കുവോർ;
ഒരു ചാണി തികയാത്ത വാഴവിലെ-
ചെലവും ചേതവുമോർത്തു മാഴകുവോർ

പരിയാൻ ഭയ, മുണ്ടു തുണിനും
ചുമതിനും ചെവി, കാതിലോാതിടാം
തവ ദുർഘ്ഗിതങ്ങൾ കൈതവം
പര, രാരാനു, മരിഞ്ഞുപോകിലോ?

മുഴുവേവിനു മുഖെടുത്ത പാഴ്-
കളിമൺതുത, യുഴക്കു ഗോരസം-
അതിബിൻ, കിതവൻ, തകർത്തു, നീൾ
കടകോലം, ലിതനീതിയല്ലയോ?

ഇഴ പിണ്ഠിയതാണു മേലിട്ടും
തുണി- തീരത്തവ വച്ചു മുങ്ങിയാൽ
ഇവന്നൊക്കെ നിവർത്തി നിർദ്ദയം
വിഹസിക്കുന്നു വിവസ്തര തെങ്ങങ്ങളും

വിരിക്കു ചുളിച്ചു, ചുണ്ടു ചെ-
റിടതോട്ടുക്കു പിടിച്ചു, കൈപ്പും
മുകളോട്ടു മലർത്തി, ദുഷ്ടി 'ഹാ
വിഹല'സ്ഥായി വിടാതെ- പീഡനം!

നവനീതമുരുട്ടി നീട്ടിയാ-
ലതു മണ്ണനു മുഖം തിരിച്ചിട്ടും
ചുടുപാലിവരാറി നല്കിയാൽ
'ചൊടിപൊളളി'- കളവിന്റെ കാതലരൻ!

'മതി'യെന്നു തലയ്ക്കു ഏകകൾ വയ്-
ച്ചാരിരുപ്പുർന്ന യഗ്രാദപോലെ നീ
മുഷിയായക മനസിനീ- പ്രിയ-
കരംകീയ, കിശോരസാഹസം?

ഇവിടെച്ചിതറുന്നു ഞങ്ങൾ തന്നെ
പത്രരംഗപ്പട്ടനീക്കെ,മാവതെ,-
നിതൊതിഷ്ടരശാണ്, വീണവർ-
ക്കണ്ണെം താ: മധുരിപ്പു തോൽവിയും!

ക്ഷമ കാട്ടി, യിരുന്നു കേരടാർ-
ച്ചപലാലാപകലാപ, മോർമ്മയിൽ
കരുതായ്,കുപഭോഗനീരസം
പൊകലച്ചുണ്ടി വിശ്വാസമോ ജനം?

പിതൃഭക്തി നിരാസ നാസ്തികം
നവമാർഗ്ഗം, സമവിരാശ്യ ധൂമിലം;
അതുവിട്ടു ചരിപ്പു നേർവഴി-
തനിൽ കാട്ടി, തവ വത്സലൻ ശുഭേ!

ഇതുപോലെ പിറന്നതില്ലനി-
ക്കാരവുണ്ട്- നാം ചെവിയോർപ്പു പിന്നയും
ഗഗനാന്തര ഗംഗദണ്ഡം,ജി-
പുരഭാഗതത്തിനു ശോകുടുവാൻ

തനതാത്മാനത്തിലുറവൻ
പ്രജയത്തോറുക തായ്ക്കു നിർവ്വതി-
അയി! ജീവ ചീരം കുമാര! നീ
ജനനീ ലാളന പുർണ്ണകാമനായ!

പലജന്മതങ്ങളുടെ നീ
തപസ്യ നേടിയ പുണ്യസ്വയം
തുണ്ണായാ,യിതുപോലെ ധന്യയാം
ജനയിത്രിക്കു പിറന്നുവിശ്വവാൻ

ഇതിലും മഹനീയമെതുവാൻ
സുകൃതം ഭൂമിയി,ലംബികാപത്രേ!
ഇവർ നേരുവിത്തമു താണ്ടണം
ശതവർഷം ജഗതംബികാപത്രേ!

ഒറ്റ അംഗങ്ങളിൽ പുതിയസ്താന്ത്രം പിന്നീടുമുണ്ട്. ആശയവിനിമയമടക്കം പല കൊള്ളള കൊടുക്കുകളിലും സ്താന്ത്രികൾക്ക് സഹാന മുണ്ട്. പോക്കുവരവിന്റെകാര്യം പറയേണ്ടെ.

ഓട്ടോസ്താന്ത്രം, ടാക്സിസ്താന്ത്രം കൈയെണ്ടകളിലും ബസ്സാന്തിനാണ് വലിപ്പം. നിലപാടും സ്താന്ത്രിത നേരം. പുതിയ ബസ്സുകൾ പുതിയ സ്താന്ത്രിലും പഴയവ മറ്റിലും എന്ന ധാരണ ശരിയാവില്ല. ഇതുപോലെ നിലപാടുകളും.

ചിലർ പഴയ സ്താന്ത്രിൽവെച്ചു കാണാം എന്നും പുതിയ സ്താന്ത്രിൽ നിന്നൊൽമതി എന്നുമൊക്കെ പറയ ലുണ്ടം. സ്താന്ത്രിൽ ഒതുങ്ങാത്തതായിട്ട് വല്ലതുമുണ്ടോ എന്ന അനേഷ്ടനം.

സ്താന്ത്രം ഇല്ലാത്ത കാലം ഇല്ലായിരുന്നില്ലോ? അതാതിടങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള വണ്ടികൾ അതാതിടങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകും. വ്യക്തിത്വവികസനവും സത്വരം അറിയലും ക്രൈറ്റിയയും, സ്ടെറോജിയും, കരിയറും, ഇന്നവേഴ്ന്നും അവയുടെ സംബന്ധത്തുമായി ഇതുവരെ പഠനശാഖകളുടെ സങ്കീർണ്ണതയാണ്. ഏ വർക്കും ഓരോ സ്താന്ത്രം ആവശ്യമാണ്. പണ്ട് ഇതെത്താക്കെ ഇത്ര പറ ഞതുണ്ടാക്കിയിരുന്നോ എന്തോ? സ്വാഭാവികമായിട്ട് ഓരോരുത്തർക്കും ഓരോ ധാർമ്മികസമാനം ഉണ്ടാവും. അതെന്നും ഉള്ളതുമാണ്. എന്നാൽ അതൊന്നുമറിയാതെന്നാം അതിജീവന്തതിന്റെ ഭാഗമായിട്ട് കണ്ട സ്താന്ത്രിലുംവെരെയല്ലാം പരക്കംപായുകയല്ലോ?

പഴയ ലോട്ടുലോട്ടുക്കുകൾ കൈമാറുന്ന ഇടം പുതിയ സ്താന്ത്രിലാണ്. ന്യൂജന്ററേഷൻബാധാജനകിലോ പഴയ സ്താന്ത്രിനു സമീപം. രണ്ടു സ്താന്ത്രിലേയ്ക്കും അങ്ങോട്ടു മിങ്ങോട്ടും പോകുമ്പോൾ പഴയതു പലതും പുതുക്കേണ്ടിയും പുതിയ വ ഒതുക്കേണ്ടതുമുണ്ടാവും. ഒരു

നിലപാടുകൾ

മുകുന്ദൻ മാങ്ങോട്ടൻ

സൂഡ്വിൽ ഉള്ളുനിൽക്കാനാവത്തയും വരും. എവിടെയെക്കിലും നിൽക്കേണ്ട എന്നുകരുതി അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നു എന്നുമാതിരും. നിന്നു കിതയ്ക്കുന്നതു പോലെ, കിതച്ച് ഓടാറുമുണ്ട്. ആലോചനയാണ് സൂഡ്വിലേയുള്ള നയിക്കുന്നത്. നാട്ടിലെ ചെറുപണികളും പഴുപറിപാലനവുമായി അത്യാവശ്യത്തിൽ ഒരുജ്ഞി ദൈഹികമാനുമില്ലാതെ സന്നോഷത്തോടെ കഴിഞ്ഞിരുന്ന അയാളോട് സാമുച്ചൂപ്രവർത്തകരെ ഉദ്ദേശ്യം. നിങ്ങൾ ഇങ്ങനെ നടന്നാൽ മതിയോ? ലോകോമാകെ മാറി. എല്ലാരും വലിയ നിലയിലായി. നിങ്ങൾ ടിവി. കാണലിലോ? എന്തെല്ലാം സംഗതിക്കുണ്ട്? പേപ്പർ വായിക്കണം. ഇപ്പോഴുള്ള അധ്യാനത്തിൽ പകുതി വേണ്ടാണ് അതിലേരെ നേടാൻ. ഇങ്ങനെ ഓരോന്ന് കേടുകേട്ടും കണ്ണുകണ്ണും തനിക്കെന്നോടൊക്കെ കുഴപ്പമുള്ളതായിരുത്താനി. അയാൾ മാറാൻ തുടങ്ങി. പശുവിനെ വിറ്റു. ലാംബോക്കി, പരിചയമില്ലാത്ത ചില പണികൾ കുപോയി. ശത്രായില്ല. ആവശ്യങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചു. താളംതെറ്റി. കടംകേരി. ദൈഹികമായി വന്നു. വീട് പശ്ചിമായായി. അയാൾ ആകെ മാ(നാ)രി.

കേഷണത്തിനുമുമ്പ് കശിക്കാനുള്ള മരുന്ന് എപ്പോൾവേണമെങ്കിലും ആവാം. ശേഷമുള്ളതിനാണ് വിഷമം. മരുന്നുകൾക്കിടയിലുള്ളതും ശത്രായായാൽ വേരെ മരുന്നുവേണ്ടിവരില്ല.

ബാക്കി കിട്ടാനുള്ളതിന് ബന്ധാർഡിൽവെച്ച് കണ്ണക്കടവുമായി ഒന്നും രണ്ടും പറഞ്ഞുനിൽക്കുവോഴാണ് ആരും ചില്ലിക്കാരല്ലോ എന്നു മനസ്സിലായത്.

പഴവും വരുത്തുപേരിയും കൊണ്ടുവരാമെന്നു പറഞ്ഞിരുന്ന മുക്കേട്ടൻ കൊണ്ടുവെച്ച് സഞ്ചി സുധ്യേടത്തി തുറന്നുനോക്കി. അതിൽ ശേഷംകടയിൽനിന്നു കുറഞ്ഞവിലയ്ക്കു കിട്ടിയ ലേശം ദുർഘടനയുള്ളതും അരിയും ഒരു കപ്പക്കിഴങ്ങുമായിരുന്നു.

മണിയ ബെളിച്ചതിൽ വെള്ളംകുഞ്ഞെറ്റയായി സിപ്പുചെയ്യുന്നതിനിടയിലാണ് അയാൾ ശബ്ദിച്ചത്. കുപ്പിയും ദ്രാസും പിടിച്ച് മറ്റൊരു ഒരു കൈവിരലുകളിലെ കുർത്തു തിളങ്ങുന്ന നീംട നവങ്ങൾ. ചിരിക്കു സോൾ താടിമിശകൾക്കിടയിലൂടെ ജാലിക്കുന്ന ഭാഷ്ടകൾ. മുൻവസ്യ നാന്തര്യാഷയം. പേടിച്ചുവിരിച്ച് അവിടെന്ന് രക്ഷപ്പെട്ടു എന്ന ബോധ മുണ്ടായത് പിന്നീട് എപ്പോഴോ പഴയ സൂഡ്വിൽനിന്ന് കടല കൊണ്ടുവോഴാണ്.

അമ്മാവൻ റബ്ബർപ്പേസ്റ്റും മറ്റുമായി ഒരുപാടു സമലമുണ്ട് നോക്കിനടത്താൻ. തന്റെ മുഴുവൻസമഖ്യാലവും കൃത്യമായി ആളും കണികളും. തിരച്ച്. എന്നിട്ടാണ് മുപ്പ് ഇടയ്ക്കിട കൊടുക്കുന്നവും ധർപ്പിയും കാർമ്മിരും കാണാൻപോകുന്നതൽ!

എത്ര സൂഡ്വിലേയ്ക്കായാലും പോണതുകണ്ണാൽ വരികയാണെന്നുതോന്നു. കയറ്റം ഇരഞ്ഞാറില്ലോ? നുണ്ണപോലെ ചില നേരുകളുണ്ട്. കൂതുകം തോന്തി ചോദിച്ചു. ചങ്ങാതി കൂടെയാരാ? അനിയത്തിയാണോ?

അല്ല. അമധ്യാണ്. എന്നു ചങ്ങാതി. അഞ്ചാനപീഠം നോബർഡേപ്പേസ് എന്നിവയ്ക്കുവേണ്ടി കോച്ചിംഗ്

മാനസം ദൃഢഭ്യം

സാമ്പിളിയും എന്നും സൃകുമാർ അഴീക്കോട്
പുസ്തക പബ്ലിക്കേഷൻസ്, വില: 110. രൂപ

എ കുമാർ അഴീക്കോടിന്റെ ഇരുപത്തബ്യു ലേവനങ്ങളുടങ്ങിയ പുസ്തകമാണ് ഗാസിജിയും എന്നും. ഒരോ ലേവനവും ആഴീക്കോട് മാഷ്ടിന് ഗാസിജിയുമായുള്ള ആത്മകിശ്വാസത്തിന്റെ പാവനമാന്തശ്ശ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. അതിൽ സദമുന്നിരീക്ഷണങ്ങളും കർക്കശമായ വിലയിരുത്തലുകളും ഉണ്ട്. ശമമേ ശീലിച്ചുശ്രമാസിംഹത്തിന്റെ സംധിനംമുലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതദർശനങ്ങൾ ആവോളം പിന്തുടരാൻ താനും ബലമായി ശ്രമിച്ചിരുന്നു എന്ന് അഴീക്കോട്ക്കമാഷ്ക കണ്ണെത്തുന്നു. ബുദ്ധിയും ഹൃദയവും ഗാസിജിയെ പുസ്തകമായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നും മാനസം ദൃഢഭ്യം എന്ന് അവധുക്തമായി പറഞ്ഞുന്ന രൂത്തിയൽ ശ്രദ്ധിക്കാതെ തരമില്ല.

എവായനയിൽ, നാലുവിഭാഗങ്ങളിലായി ഈ പ്രബന്ധങ്ങളെ ഉൾപ്പെടുത്താം. ഗാസിജിയുടെ ജീവിതമുല്യങ്ങളുടെ പരിശോധന, ഗാസിസാഹിത്യവും വ്യക്തിത്വാരതമുങ്ങങ്ങളും, ഭാവിയിലെ ഗാസിജി, ആത്മസ്വർഗ്ഗികൾ എന്നിങ്ങനെ, തെളിനിരുറവപോലുള്ള ഭാഷാപ്രയോഗം ഉപന്യാസങ്ങളുടെ ഉൾക്കൊന്നും കുടുന്നു. സംസ്കൃതഭാഷാജ്ഞാനാം പല സന്ദർഭങ്ങളിലും അഴീക്കോടുമാഷിന് പുസ്തകതയേക്കുന്നുമുണ്ട്. മിഹാത്മാവ് എന്ന പദം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ആർഷദർശനത്തിന്റെ നിരവധി തലങ്ങൾ മഹാത്മാവ് ആർ? എന്ന നേനാം അധ്യായത്തിൽ പരാമ്പര്യക്കാകുന്നത് നോക്കുക. ഉപനിഷത്തുകളിൽ ബൈഹിക്കിയായ ഈ പദം ഒരു മനുഷ്യനെ പരാമർശിക്കാൻ ഉപയോഗിച്ചത് എത്ര അർത്ഥഗാംഭീരുത്തോടെയാണ് എന്ന ഉദ്ദേശ്യാധനത്തെന്നാണ് ഈ ഉപന്യാസത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം.

പെയേഴ്സ് സൈക്കളോ പീഡിയത്തിൽ മോഹന്റാസ് കരംചന്ദ്ര ഗാസിയെ പ്രമുഖനായ മിനുങ്ങേശരീയ നേതാവ് എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചത് ഒരു ക്ഷുദ്രവിവരണമാണെന്നും സാധാരണക്കാരനായ ഒരു ഇംഗ്ലീഷുകാരന് ഗാസിജിയെക്കുറിച്ചുള്ള മതിപ്പ് സകൂചിതമാണെന്നും ആലോച്ചക്കുന്നോൾ അഴീക്കോടുമാഷ്ക ക്ഷുഭിതനാവുന്നു. മഹാത്മാവിന്റെ അ

திருஶ்சும்மாய வழக்கிப்பொவதை ஹின்சுஸமுபாயவுடைய கலூ ஷமாள்ளதாயி காளாந்மாட்டுமே அனங்கெள்ளதாய ஒரு பாஹாதுகா வழக்குத்தூ ஏன் அசீகோடிகொப்பு வாய்ந்காரங்கு அஶாஸிக்கு என் ஏகிர்பூலூபு ஹு அஶாஸ்தாவிலே மருவஶங்குடி நாம் அவி யெள்ளதேன். அத் அளிஜ்ஞத்தாய பாஹாதுகா வக்காள். அவரு ட அதிமுகுஷிதமாய வழக்கியில் மஹாத்மஜியுடைய ஜீவிதபாவதத ய்கு காரணம் அபேகாத்திரே கெக்ஸ்தவானிப்பும்யானு போலூ. பாஹாது பாளியித்துக்கிரே தநேஷ்வரம் மதவிஶாஸாயிச்சிதமாய யாகிஷ்டிவுபு நினாந்பாமாய மதாயுபு உபாஹாஸாஸிதம் ஏடுத்து பரிணத் அப்புக்கெற்றதாக ஶகாரிசுதிகுஶேஷம் மணிரே மாயிலூ தத மக்கள் அக்கலை மேலமாலகல்லிழகை பிரதிச்சிபூஶ் மாட்டுமே ஸ்தாஸிலுமாய அசீகோடியன் ரோஷங் அத்பமகிலுபு ஶமிசுஷுத்தி! மஹாத்மஜியுடைய அப்பிளிஸ ஹுத்துயுகுத்தரை அப்பிளிஸயாஸாந்து பூக்காந் அங்குவெஸமாயி ஹஸ்துப்ரகம் பரிணத் தூபநூஸாதும் சங்கிரமாக்குநூ ஹரிதுவுரைஜாவிலே ஸத்துகில்சு, யீரத, ஸபாஷ் எந்த, கேகாயராஹிதுபுஏனா ஶுள்ளங்குதி ஶாஸ்ஜி ஏதுதேதாலும் அங்குஷ்டங்காயிருநூ ஏனுகுடி விஶாகிரிக்குபோஶ் பெஸ்துதலே வாய்திரே தலையெடுப்பு மருத்திரை மேலெயாவுநூ.

ஹுத்துயில் ராமாயணாதாதிகஶ் கஷிண்டால் ஏடுவுபு குடு தல் பிரபாரமுத்து கூதி An Autobiography or The Story of My Experiments with Truth அந்நெண்ணவகாஶப்படுநூ அந்தகம் ஏன் உபநூஸா. எ ரு ஶாஸ்திரங்களே துரிந மநங்கூட ஶாஸ்ஜி நடத்திய ஜீவித பரிக்ஷணங்கள் Experiment ஏன் ஶாஸ்திரம் ஸங்கள ஶரிவெக்கு என். ஸத்துத்திலுத்த நில்சு, ஸுபாராத்து, அப்பிளிஸாவதம், அந்தப்பதி ஶோயன தூட்டுத் தை அந்வயி உபாயணங்கொள் தநே ஜீவிதம் அ ஞுவா நின்றால் ஶுஹீகரிக்கூக்கயாயிருநூ ஏன் திரிசுரிவ் அ அ நகம் வாயிசு பலரிலுபு உள்ளாயிருநூ ஏனாத் நிஸ்தங்கல். தனைச் செய்த தெருக்கஶ் ஏடுவுபரிணத் குடுவிமுக்குத்தாகாந் பலருபு தழுவா யி. அத்தமேல் அங்குமலேது அ ப்ரபாஸோபுரதெபதநூ.

ஒரேஸமயம் கமனீயமாயைரு ஹுத்தானவுபு ஸுஶிதத்துமாயைரு ஸரோவரவுபு அந்ந் ஶாஸ்ஜாஸிதுபு ஏன் அசீகோடுமாஷிரே நி ரீக்ஷன் மொத்தம் ஶாஸ்ஜாஸிதுத்திரைமுத்து ஏடுவுபு மிக்கு வில யிருத்தலாயிக்குத்தா. ஸத்துபு ஸுந்தரமாஸான ஶாஸ்ஜாக்கல்லானி வூத்தம் வாய்ந்காரே பிரிந்தாமஸ்யலத்தில் அந்திரையைமென நிர வெஸம் லேவக்குநே. அனிரோயுமாய பிரவாசக்கும் முடிநித்தக்குநை அ ஸத்துதையெல்லி பரமபரிசுவுமாய கராத்தாவிரே ஸபநவிஶே ஷமாள் ஏனென்னிலூ யுக்கியுக்கும் அவத்திப்பிக்குபோஶ் ஸத்துஸா நாய ஏ வாய்ந்காரே ஸுஶிக்ஷிதப்படுத்தும்குடி அநாவுத்தமா குநூ.

ஹுவியம், வாய்நாஸீலமுத்து ஏதுதாராதையுபு வாய்ந்கா வி ஸ்துதராஜாக்ணத்திலேய்க்கான யிக்காந் ஶாஸ்ஜிவுபு என் புஸ்தகத்திரைவுநூ.

ஓயோ. அமீகா நிரங்கஜ்

അധികാരം(നോവൽ)

യോ:നരേന്ദ്ര കോപ്പൽ

വിവർത്തനം:

യോ. കെ.സി. അജയകുമാർ

യോ. കെ.സി. സിന്ധു.

പ്രസാ: പുർണ്ണ, കോഴിക്കോട്. വില: 300 രൂപ.

ഡി റാഡാരതകമ ഒരു വെറുകമയയ്ക്ക്. ഈ മഹാകാവ്യത്തിൽ ഒളിപ്പി ചുവവച്ച ചില മഹാമാനങ്ങളുണ്ട്. കൃതപദ്ധതിനായ ഒരൗത്തുകാരന് ആ മഹാന്മാരുളെ കണ്ണഭര്ത്തി ആധുനികലോകസമസ്യകളുമായി ചേർത്തുവായിക്കാനാവും. എംടക്കയുടെ രണ്ടാമുംം എന്ന കൃതി അത്തരമൊരു തപസ്യയുടെ സഹമായ പരിപൂർത്തിയാണ്. അധികാരം എന്ന നോവലിലൂടെ ഡോ. നരേന്ദ്ര കോപ്പൽയെന്ന വിവ്യാത എഴുത്തുകാരനും നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നത് അതേപോലെ തികച്ചും സാർത്ഥകമായോരു പ്രവൃത്തിതനന്നയാണ്. ഈ കൃതി മലയാളത്തിലേയ്ക്കു മൊഴി മാറ്റം നടത്തിയ ഡോകെ.സി. അജയകുമാരും, ഡോകെ.സി. സിന്ധുവും കോപ്പലിയുടെ ചടനാരശലിയുടെ ആരമ്പാവു കണ്ണഭര്ത്തി അതിന്റെ വൈകാരികാംശം ഒട്ടും ചോരന്നുപോവാതെ അനുവാചകരിക്കു പകർന്നുതരുന്നു.

അധികാരം എന്നും മനുഷ്യരാഖിയുടെ ദാർശന്യല്യങ്ങളിലെവാനായിരുന്നു. അതു നഷ്ടപ്പെടുക എന്നത് പലരും ഓർക്കാൻപോലും ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത കാര്യം. നഷ്ടപ്പെട്ടാൽപ്പിനെ അത് തിരികെ പിടിക്കാനുള്ളതുന്നങ്ങളും കൃതന്നഞ്ചളും മെന്തുകയായി. അങ്ങനെയാണ് സുഖ്യാധനം ദുരോധനനായി മാറുന്നത്, സുഗ്രീവന്നും ദുരീബനനായി മാറുന്നതും.

പാണ്ഡവരും ക്ഷരവരും തമിലുള്ള തർക്കം തുടങ്ങിയത് ചെറുപ്പത്തിൽ, കളിക്കെള്ളത്തിൽവച്ചായിരുന്നു. വളർന്നപ്പോൾ ജീവിതത്തിന്റെ ഓരോരോ കളിങ്ങളിലും ഏതാണ്ഡുഭോന്തമായിത്തന്നെ ആ മത്സരം അവരെ പിന്തുർന്നു. പടക്കെള്ളത്തിലെ ചോരച്ചാലുകളിലാണ് ഒടുവിൽ ആ തർക്കം അവസാനിച്ചത്.

പേരക്കുട്ടിക്കുളെ ശാസിച്ചു നേർവചിക്കുന്നയിക്കേണ്ട ഉഗ്രപ്രതാപിയായ ഭീഷ്മപിതാമഹൻ്റെ ദാർശന്യല്യം നാമിവിടെ കാണുന്നു. കണ്ണനെ

ന മഹാത്യാഗിയുടെ അത്യാഗഹണങ്ങളും ഇവിടെ മറന്നീക്കി പുറത്തുവരുന്നു. കൂത്തിയുടെ നില്ലപായതയും, ശാസ്യാർത്ഥിയുടെ മാതൃസ്വന്നഹിവും, ദ്രോണരൻ്റെ അഹക്കാരവും, അപമാനിതയായ കൂഷംണയുടെ ഉള്ളിലെ അണയാൽ തീയും, ഭീമരൻ്റെ ഏതിനേയും വെള്ളുന്ന ഇച്ചാശക്തിയും മാക്കേ എത്ര ഹൃദയാവർജ്ജകമായാണ് നരേന്ദ്ര കോഹർലി തന്റെ നോവലിൽ പുനഃസ്വഷ്ടിക്കുന്നത്. യുദ്ധം കഴിഞ്ഞ, ശരശയ്യതിൽ കഴിയുന്ന ഭീഷ്മപിതാമഹരൻ്റെ അനുഗ്രഹം വാങ്ങാൻ യുധിഷ്ഠിരനെത്തുന്ന ഒരു രംഗമുണ്ട് ഇന്ന നോവലിൽ. ധർമ്മിഷ്ഠനായിരിക്കാൻ യുധിഷ്ഠിരനെ അനുഗ്രഹിക്കുന്ന ഭീഷ്മമർ നനുകൂടി ഓർമ്മിപ്പിച്ചു, അധികാരം എന്നും ഒറ്റപ്പെടുത്തുമെന്ന്. ഇന്ന നോവലിന്റെ ആത്മാവും ആ ഓർമ്മപ്പെടുത്തപ്പാണ്.

നീലകുറിഞ്ഞികൾ ചുവക്കും നേരം

(തിരക്കമ)

സാരാതോമസ്

പ്രസാ: പുരിബ്ലൈ, കോഴിക്കോട്. വില: 70രൂ.

നീലകുറിഞ്ഞിയുടെ നിറം നീലയല്ലാതെ മറ്റൊന്നാണ്. പത്രം സഭവർഷത്തെ സുഭിർഖമായ തപസ്സിനുശേഷം ഒരു താഴ്വരയെ മുഴുവൻ നീയുടുപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വിടരുന്ന ആ മനോഹരപ്പുഷ്പങ്ങൾ ഇൽക്ക് ചുവപ്പുനിറം പുരണ്ടാലോ? ആ ചുവപ്പ് ചോരയുടെ കടകുംചുകളും യാലോ? എങ്ങനെയുണ്ടാവുമത്? ആ അനേകംശാഖാംണ് കമാക്കാതിയായ സാരാതോമസ് നീലകുറിഞ്ഞികൾ ചുവക്കും നേരം എന്ന തന്റെ നോവലിന്റെ തിരക്കമാരചനയിലും നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നത്.

തികച്ചും അസാധാരണമായ ചില സംഭവങ്ങളെ കോർത്തിണിക്കി കമ്പ പരിയാനാണ് കമാക്കാൻ ഇവിടെ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇതിലെ ആ ഫൈവും നീലിനയും ഭേദത്തനും ഔഷിയുമൊക്കെ അക്കലെയരെങ്ങോം മുംഭാവും വിസ്തുവിസന്നത്തിന്റെ ഇടിമുഴക്കങ്ങൾക്കായി കാതോർക്കുന്ന വരാണ്. നാശൈ വിത്തിയാൻപോകുന്ന ചുവന്ന പ്രഭാതത്തിന്റെ എതിരിൽ തിരിച്ചു പോമിക്കപ്പെടുന്ന യുവതാവും അനാമമാക്കപ്പെടുന്ന കുട്ടിബാഡും ശിമിലമാകുന്ന സ്വന്നഹിവിന്നാണെങ്കിലും മൊക്കെ ഇന്നത്തുനിൽക്കുന്നു. ഒപ്പം, ആയുനികതയുടെ സർബ്ബീയ സുഗന്ധവും പ്രണയത്തിന്റെ പിറവിയും പിന്നെ അതിന്റെ തകർച്ചയും ഒടുവിൽ ശുഭാന്ത്യവുമൊക്കെയുണ്ട്.

കാഴ്ച ബംഗ്ലാവുകൾ

(കൃടികളുടെ നോവൽ)

സി. രാധാകൃഷ്ണൻ

(പ്രസാദ: പുരീ കോഴിക്കോട്. വില 30രു.)

കി ടച്ചബംഗ്ലാവുകൾ സാധാരണ പുറത്താണുണ്ടാവുക. പക്ഷേ, നമ്മുടെ എല്ലാവരുടേയും അകത്തുമുണ്ട് ഓരോ കാഴ്ചബംഗ്ലാവുകൾ. സർവ്വവും നരകവും വിചിത്രലോകങ്ങളും നിരന്തര ഭേദമായി കാഴ്ചകളാണ് അവയിലോരോന്നില്ലും. നമുക്കു ചുറ്റുമുള്ള ലോകം മുഴുവൻ ഒരു കാഴ്ചബംഗ്ലാവാണെന്നാണ് നോവലിലെ മുതൽപ്പാർക്കുന്നതെന്നീ പരിപ്രീച്ച. വയലും തോട്ടും നിലാവും മൺതും വെയിലും പ്രപഞ്ചത്തിലെ കോടാനുകോടി ജീവജാലങ്ങളുമൊക്കെ നിരന്ന കാഴ്ചകളാണ് കൃടിക്കിവിടെ. ഇതിനിടയിലും അവനൊരു കാര്യം മനസ്സിലാകുന്നു. ഓരോരുത്തർക്കും സന്തമായി ഓരോ ഇടമുണ്ടാണ്. ഒരാൾക്കും അവരുടേതല്ലാത്ത ഇടത്ത് കടക്കാനാവില്ലെന്ന് അവനെന്നുണ്ട്.

ചത്രത്തിന് വാസ്തവത്തിൽ തുടർച്ച എന്നാനുണ്ട്. ഓർക്കാഡുന്നത് സംഭവിക്കുന്ന ചിലതൊക്കെയാണ് ചത്രത്തിന്റെ ഗതി നിയന്ത്രിക്കുന്നത്. മനുഷ്യരാകട്ട്, സർവ്വത്തിലേയക്കു കടക്കാനുള്ള ശോഭണിയായി ശോപ്പരങ്ങൾ പണിയുന്ന തിരക്കില്ലും. പക്ഷേ, അധികാരത്തിൽ ഉണ്ട് ഓരോ സുവർണ്ണഗോപുരങ്ങളും കണക്കിലെ അദ്യശ്രമായ ഏതോ പിശകാണ്കൾ തകർന്നടിയുന്നതും ഇള നോവലിലും നോവലിലും വരച്ചുകാടുന്നു. ഇന്നി എങ്ങനെയെങ്കിലും സർവ്വത്തിൽ എത്തിപ്പെട്ടു എന്നു കരുതുക. കവചിതമായ സുതാര്യപേടകത്തിലെ സുവഖ്യാതിവിടെ. വേദനയും മരണവുമില്ലാത്ത ആ ലോകത്ത് പകലും രാത്രിയുമില്ല.

നടന്നലണ്ടും കൃടിക്കിഴിച്ചും സുക്ഷ്മദർശിനിയിലും കാഴ്ചകളുടെ അതഭ്യതലോകത്തു സഖ്യതിച്ചും തിരികെടുത്തിയപ്പോൾ ഒരു കാര്യംകൂടി കൃടിക്കു മനസ്സിലായി. വായിച്ചതും കണ്ടതുമൊക്കെ മുതൽപ്പാർക്കാണിച്ചുതന്നതിൽ പലജാതി പതിപ്പുകളാണെന്ന്. ആ തിരിച്ചറിവിൽ സി. രാധാകൃഷ്ണൻ നോവൽ കാഴ്ചബംഗ്ലാവുകൾ പുരീക്കുമാകുന്നു.

വായനമുർത്തി

പതിനേം്കു മികച്ച കമകൾ

സ്ഥാപനം

വി.ഡി. കൃഷ്ണൻ നമ്പ്യാർ

പ്രസാ: പുർണ്ണ കോഴിക്കോട്. വില: 140രൂ.

1 മലയാള കാമാസാഹിത്യത്തിന് സമ്പന്മായെരു ഭൂതകാലവും വർത്തമാനകാലവുമുണ്ട്. ആധുനികമനുഷ്യൻ്റെ വിഹിതതകളും സ്വന്താസങ്ങളും ആർത്തിയും ലൈംഗികതുഷ്ണായും ഒറ്റപ്പട്ടലും സ്വന്താഹരാഹിത്യവുമൊക്കെ പുതിയകാലത്തെ എഴുത്തുകാർ അവരുടെ കമകൾക്കു വിഷയമാക്കിയിട്ടുമുണ്ട്. പക്ഷേ ഓരോ വർഷവുമിരണ്ടിയ നികച്ച കമകളുടേയും കവിതകളുടേയും സ്ഥാഹാരണങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കി കുന്ന പതിവ് നമുക്കില്ല എന്നതുകൊണ്ട് കമയിലും കവിതയിലും വന്ന ശ്രദ്ധയമായ മാറ്റങ്ങൾ അനുവാചകൾ ശ്രദ്ധിക്കാതെ പോകുന്നു. ഒരു പരിധിവരെ ഇതിനൊരു പതിഹാരം എന്ന നിലയിലാണ് വിവർജ്ജന സാഹിത്യത്തിൽ കൃതപരസ്തനായ ശ്രീ. വിഡി. കൃഷ്ണൻനമ്പ്യാർ മലയാളത്തിലെ മികച്ച പതിനേം്കു കമകൾ സ്ഥാഹിച്ച് വായനകാരുടെ മുന്നിലെത്തിച്ചിരക്കുന്നത്. കമകളുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ വിഡി. കൃഷ്ണൻനമ്പ്യാർ വ്യക്തിപരമായ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളും കാഴ്ചപ്പൂട്ടും അഭിരുചിയും ഒരളവോളം സാധിനിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നത് ശരിയാണെങ്കിലും അനുവാചകരുടെ മുന്നിലും പതിനേം്കു കമകളും ഒന്നിനൊന്നു മികച്ചതുതന്നെ. മലയാളത്തിലെ മുഖ്യധാരാപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ വന്ന താണ് ഈ കമകളോടൊന്നും. ആദ്യ കമയായ ഗൗതമൻ്റെ ഏയ്യം

മുതൽ അവസാനകമയായ ഉള്ളി ആർ. എൻ്റെ കോട്ടയം - 17 , വരെ നമ്മുടെ കാലാലട്ടത്തിലെ വെള്ളുവിളികളും ജീവിതാവസ്ഥകളുമൊക്കെയാണ് അനുവാചകൾ മുന്നിൽ അനാവരണം ചെയ്യുന്നത്.

പെൻഡവിലക്കുകൾ

കമകൾ. യു.എ. വാദർ

പ്രസാ: പുർണ്ണ, കോഴിക്കോട്. വില: 60രൂ.

III ടുന്നമകളാണ് യുഎ. വാദറിന്റെ കമകളുടെ ജീവൻ. അന്വലപ്പും സ്ഥം തെയ്യക്കോലങ്ങളും ഉറങ്ങുതുള്ളുന്ന വെളിച്ചപ്പാടിന്റെ അരയിലെ മൺഡിയാച്ചയും ദിപ്പക്കാഴ്ചകളും ഉത്സവത്തിമർപ്പും ശ്രമിന്നശാലീനതയുമൊക്കെ ആ കമകളിലെവാക്കെ നമുക്കു കാണാം. കൂട്ടത്തിൽ ഇടയ്ക്കൊക്കെ തലപൊക്കുന്ന കുശുന്നും കുന്നായ്മയും വെറുപ്പും വിദേശവുമൊക്കെ അതിൽ കടന്നുവരാറുമുണ്ട്. പെൻഡവിലക്കുകൾ എന്ന ഇന്ന കമാസമാഹാരതത്തിൽ എട്ടു കമകാളാണുള്ളത്. ഈരുൾആഴം, എന്ന ആദ്യ കമ ദേശത്തുടന്നോന്നു പെരുമാളുടെ അടുതക്കുത്താണളാണെങ്കിൽ, പുന്തകക്കത്തിന് ശീർഷകമായി മാറിയ പെൻഡവിലക്കുകൾ എന്ന കമയിൽ നാം കാണുന്നത് കുറുവശവും തെയ്യാണ്. ആ അമ്മമനസ്സിൽ നിന്നെയെ അലിവും എളിമയുമാണ്. ഒരു പെള്ളിനെ കാണുന്നോൾ ആണിന്റെ ആഗ്രഹത്തിളക്കങ്ങൾ ഒരു ജാലയായി ആളിക്കേതാൻ തുടങ്ങുന്നു. അതോടെ വിലക്കുകളുടെ വരവായി. ഒരു വിശദിക്കരണക്കുറിപ്പുകളിലും തുടങ്ങാത്ത മാധ്യവേട്ടനും വാർഷിക്കുറവും വെളിച്ചപ്പാടും സഖാവ് സാങ്കേ ആലിക്കായും നൃണക്കെ തിലെ ജാരനും നാടുനുമിരായങ്ങളും മൊക്കെ ഒഴുകി നിറയുന്ന കമകളുടെ പുതിയ വെളിപ്പാടുകളാണുണ്ട്. വെളിപ്പാടുകളുടെ ഇന്ന നിറവാണ് യുഎ. വാദർ എന്ന കമാക്കുത്തിനെ കമാലോകത്ത് വേറിട്ടു നിർത്തുന്നത്.

നിങ്ങൾക്കു മാറാൻ കഴിയില്ലെന്ന് ആരാൺ പരഞ്ഞത്

(മനസ്സാസ്ത്രം)

ഡോ. വി.കെ. ജയകുമാർ.

വിവി: എം.പി. സദാശിവൻ

പ്രസാ: പുർണ്ണ കോഴിക്കോട്. വില: 95രൂ.

പി ജയം ശരിക്കുമൊരു കേക്കു ബേക്കുചെയ്തെടുക്കുന്നതു പോലെ യാണ്. ചുട്ടു കുടിപ്പോയാൽ അതു കരിഞ്ഞുപോകും. കുറഞ്ഞാലോ ശരിക്കു വെന്നുകിട്ടുകയുമില്ല. പാകത്തിനുള്ള ചുട്ടും കൂട്ടു മായ ചേരുവയുമുണ്ടകിലേ കേക്കു നന്നാവുകയുള്ള ആ ഏന്നു സാരം.

വിജയത്തിനു കുറുക്കുവശിക്കാണുമില്ല. ഉറുവിട്ടു പറിക്കേണ്ട മന്ത്രങ്ങളുമില്ല. വേണ്ടത് അല്പം മുല്യബന്ധം പ്രശ്നസങ്കീർണ്ണത കഴെ സമചിത്തതയോടെ നേരിടാനുള്ള മാനസികമായ തയ്യാറെടുപ്പും അവസരങ്ങൾ യഥാദ്യോഗ്യം മുതലാക്കാനുള്ള വൈദഗ്ധ്യവുമാണ്. അ ഭൂതപുർവ്വമായ അവസരങ്ങളും അതിനൊപ്പം വെല്ലുവിളികളും നിരഞ്ഞ താണ് ഇന്നതെത്ത ലോകം. ഇവിടെ വിജയിക്കാൻ എന്നുചെയ്യാനാവും എന്ന സത്യസന്ധമായ ചില ചിന്തകളാണ് ശ്രമകാരൻ അനുവാചക രൂമായി ഇവിടെ പങ്കുവെയ്ക്കുന്നത്. ഈ ശ്രമത്തിന് അവതാരിക്കയെ ശുതിയ കവി കെ. ജയകുമാർ സുചിപ്പിച്ചതുപോലെ നിങ്ങൾക്കു മാറാൻ കഴിയില്ലെന്നാരു പറഞ്ഞു എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ ശീർഷകത്തിനുപോ പും ഇന്നതെത്ത സങ്കീർണ്ണമായ കാലഘട്ടത്തിൽ വളരെയേറെ പ്രസക്തി ഫുണ്ട്.

വായനമുൻ

ഭാരതീയഭാഷാ കമ്മകൾ

വിവ: ഡോ. ആർസു.

പ്രസാ: പുർണ്ണ കോഴിക്കോട്. വില: 140രൂ.

ഒല്ല വിധുമാൺ ഭാരതത്തിൽനിന്നും ആത്മാവ്. പക്ഷേ, ഇതിനിടയിലും ഭാഷയും വേഷവും ആചാര്യമര്യാദകളും എറി വ്യത്യസ്തമായ കോണുകോടി ജനങ്ങൾ ഇന്ത്യയെന്ന വികാരത്തിനുമുന്നിൽ സവിശേഷതയാർഥനാരു ബിന്ദുവിൽ ഒന്നിക്കുന്നതും നാം കാണുന്നു. വിവർത്തനസാഹിത്യത്തിന് അമുല്യ സംഭാവനകൾ നല്കിയ ഡോ. ആർസു ഭാരതത്തിലെ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ഇരുപത്തിയേഴു കമ്മകളുടെ സമാഹരണത്തിലും ഇന്ത്യയെന്ന വികാരത്തെ നേരുകുടി ഉട്ടിയുറപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

വളരെ സന്ദർഭമാണ് നമ്മുടെ നാടിന്റെ കമാക്കമനപാരസ്യം. കമാസതിരസാഗരത്തിന്റെയും മറ്റൊകം കമാരുപങ്ങളുടേയും ആക്ഷയവനിയായ ഭാരതത്തിൽ ആധുനികകാലത്താകട്ടെ രവീന്ദ്രനാഥ ടാഡോർ അടക്കമുള്ള അസംഖ്യം പ്രതിഭാധനരുണ്ടായിരുന്നു. ഈ പെപ്പതുകത്തിൽ പിന്നുറക്കാരായി വ്യത്യസ്ത ഭാഷകളിലെഴുതുന്ന നുറുക്കങ്ങൾക്ക് കമാക്കാരരാംബം. എഴുത്തുകാരായ ഇവരുടെയുള്ളിലെ ഭാവുക്കരാവും രചനാശൈലിയുമൊക്കെ വിഭിന്നങ്ങളായിരുന്നുവെക്കിലും മനുഷ്യരുടെ വ്യഥകളും ആകുലതകളും ചിന്തകളും മോഹവും മോഹഭംഗങ്ങളുമൊക്കെ ചിത്രകരിക്കുമ്പോൾ എല്ലാവരും എക്കമനസ്കരായി തിരുന്നതും ഈ കമകളിലും കടന്നുപോകുമ്പോൾ നാം കാണുന്നു. വ്യാസ് മൺ ത്രിപാടിയുടെ ശിൽയുടെ കാൽത്തിരിപ്പ് എന്ന നീക്കേബാറിയൻ ഭാഷയിലുള്ള കമയും സംസ്കൃതഭാഷയിൽ രചിച്ച രാധാവല്ലം ത്രിപാടിയുടെ വൈവ എന്ന കമയുമടക്കം വൈചിത്ര്യങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ഒരു ലോകത്തെയ്ക്ക് ഈ കൃതി നേരു കുട്ടിക്കൊണ്ട് പോകുന്നു.

സ്ക്രീത്യഭാവങ്ങൾ

(ലെംഗിക വിജ്ഞാനം)

ഡോ: രാജ്കുമാരി ഉള്ളിത്താൻ

പ്രസാ: പുർണ്ണ കോഴിക്കോട്. വില: 140രൂ.

പ്രഥമാനം തുദേശ്വരപോലെയാണ് ജീവിതവും. മാറിയും മറിഞ്ഞും തെളി എത്തും മാഞ്ഞും ഇതുകൾ നമ്മുള്ളവും പിന്നെ ശിശിരമെന്ന ഇലപൊഴിച്ചിൽക്കാലവും അനിവാര്യമായി എത്തുമെന്നു സാരം. ഇതുകൾ അതിന്റെ പാരിതോഷികങ്ങൾ മുഴുവൻ ഒളിപ്പിച്ചിവെച്ചിട്ടുള്ളത് സ്ക്രീയിലാണ്. ഒട്ടാരു നിശ്ചാധതയാർന്നാതാണ് ഓരോ സ്ക്രീത്യഭാവങ്ങളും. ഇതുകാലങ്ങളിൽ ശാരീരികവും മാനസികവുമായുണ്ടാകുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ ഒട്ടനവധിയാണ്. ബാലപ്യ കൂടാര യഹിവന വാർദ്ധക്യകാലങ്ങളിൽ മകളായും ഭാര്യയായും അമ്മയായും അമ്മുമധ്യായും പരിശമിക്കുന്ന സ്ക്രീയൈട ഭാവങ്ങൾ അറിയാനും ആസാദിക്കാനുമുള്ള ഉത്തമപാഠങ്ങളാണ് ഡോ.രാജ്കുമാരി ഉള്ളിത്താൻ ന്റെ സ്ക്രീത്യഭാവങ്ങൾ എന്ന വൈജ്ഞാനികകൃതിയിൽ ഉള്ളത്.

ഭാരതീയ ദർശനപ്രകാരം സ്ക്രീ, ശക്തിസ്വരൂപിണിയാണ്. സ്ക്രീയില്ലാതെ പുരുഷന് നിലനിൽക്കാനാവില്ല. ഭാരതീയമായ അർദ്ധഗാരിശരസകള്പം മുതിന്ന് ഉത്തമോദാഹരണമാണ്.

യത്ര നാരുന്നത് പുജ്യനേ

രമനേ തത്ര ദേവതാ

അമവാ, ഏവിടെ സ്ക്രീ പുജിക്കെപ്പട്ടുന്നുവോ, അവിടെ ദേവസാന്നിധ്യമുണ്ട് എന്ന ദർശനം ഇടയ്ക്കൊന്നു പാളിപ്പോയോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ട കാലത്താണ് നാം ജീവിക്കുന്നത്.

ആർത്ഥിപ്പിടിച്ച ഒരു കാലമാണിത്. സ്ക്രീപ്പുരുഷ ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് അഭ്യസത്തിലും ഇടയിൽപ്പോലും എതാണ്ട് അസ്ഥാന ചില വിശ്വാസങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്നു. ഈ അസ്ഥാനത്തിലാണ് ഒരു നേരത്തിരിനാളംപോലെ ഡോ. രാജ്കുമാരി ഉള്ളിത്താൻ സ്ക്രീത്യഭാവങ്ങൾ എന്ന കൃതി തെളിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നത്.

വായനമുര്മ്മി

കുറുത്തകേടിൽ കുറിച്ച തുടക്കം

ലേവന്നങ്ങൾ

എം. എൻ. കാരഘേരി

പ്രസാ: പുർണ്ണ, കോഴിക്കോട്

വില : 55രൂ.

3 ഒട്ടക്കര ആധികളും വ്യാധികളും നിറന്തരതാണ് ആധുനിക സമു ഹം. അതിനെ ധ്യാനനിഷ്ഠംായ ഏകാഗ്രതയോടെ നോക്കിക്കണ്ട് പഠനനിരീക്ഷണങ്ങളിലേർപ്പുട് ടെന്റവധി ചിന്തകമാരും നമുക്കുണ്ട്. സക്കിർണ്ണമായ പുതിയ കാലത്തിന്റെ പ്രകൃതിരെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ ലഭിതവും പ്രസാധാരംകുമ്പമായ ഒരു ശൈലിതന്നെന്നയാവും ഏതെന്നും അഭികാമ്യം എന്നു കരുതുന്നവരാണ് അവർത്തിൽ ആധികവും. ഈവ രൂടെയിടയിൽ ഏതൊരു ശ്രദ്ധയെന്നായ ഒരു സാമൂഹ്യചിന്തകനും വിമർശകനുമാണ് ശ്രീ. എൻ.കാരഘേരി.

അൽപ്പം പാണ്ഡിത്യമുള്ളവർക്കേ ലേവന്നങ്ങൾ വായിച്ചുമനസ്സിലാക്കാനാവു എന്നതാണ് പൊതുവെയുള്ള വിശ്വാസം. പ്രമേയത്തിന്റെ ആഴവും പരപ്പിം പ്രതിപാദനരിതിയുമൊക്കെ വായനയെ ഒരുവോളം സ്വാധീനിക്കുമുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, സക്കിർണ്ണമായ ഏതു വിഷയവും ചട്ടം ലഭിക്കുന്നതാണ്. ആവിഷ്കർക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെങ്കിൽ ഒരു കമ്മ്വായി ശൈലിയിലാണ് ആവിഷ്കർക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെങ്കിൽ ഒരു കമ്മ്വായി കൂടുതുക്കെത്താടെ അനുവാചകൾ അറിയുടെ കടനുപോകും. തികച്ചും ആസാദമായ ഞെടാരു കുസൃതിനിറന്തര ശൈലിയാണ് കാരഘേരിമാഷ്യം. വിഷയം സാഹിത്യമോ ഭാഷയോ രാഷ്ട്രീയമോ സംസ്കാരമോ ഏതുമാകട്ടെ, ആ ശൈലി നമ്മു ഹരംബാകർഷിക്കും.

ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ശ്രീഷ്ഠകാന്തനെ നോക്കു. കുറുത്തകേടിൽ കുറിച്ച തുടക്കം. വാക്കുകൾക്കുള്ളിൽത്തന്നെന്നയുണ്ട് ഏറെനാ ഒളിപ്പിച്ചുവെച്ച ഒരു ഭാവം. പതിനൊന്നാം വയസ്സിലെ ഈ കുറുത്തകേട്ട തന്റെ ഏഴുത്തിന്റെ തുടക്കമായിരുന്നുവെന്ന് സ്ഥാപിക്കുന്നേന്തതാണ് കാരഘേരിമാഷ്യം ശൈലിയുടെ പുർണ്ണത കൂടിക്കൊള്ളുന്നത്.

-ജി. കെ. രാംമോഹൻ

അപുർവക്കേരളീയ വൈദ്യഗ്രന്ഥം

ആലത്തുർ മണിപ്രവാളം എന്ന വൈദ്യഗ്രന്ഥം

അപുർവക്കേരളീയ വൈദ്യഗ്രന്ഥം ആലത്തുർ മണിപ്രവാളം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നു. മലശാലത്തിൽ ഇപ്പോൾ പ്രചാരത്തിലും എല്ലാ ദയാഗ ശ്രമങ്ങളും സുലഭമായി ഉപജീവിച്ചുപോന്ന പ്രമാണപ്പെട്ട കൃതിയാണ് ആലത്തുർ മണിപ്രവാളം. വിലപ്പെട്ട അനേകം റഹസ്യങ്ങൾക്കും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഈ ശാഖിക്കുന്ന കേരളീയവൈദ്യഗ്രന്ഥം വൈദ്യവിദ്യാർത്ഥികൾക്കും സാമാന്യവാതനക്കാർക്കും കൂടി സഹായകമാകുന്ന സ്ഥാപിക്കുവാനും തന്നെ സാമ്പാർക്കിക്കുന്ന സ്ഥാപിക്കുവാനും തന്നെ കൂടും കൂടി. മുഖ്യാഭിലി: 150 രൂപ.

യന്ത്രി പ്രബന്ധസൂചി

യന്ത്രി

ആയുർവേദനവോത്മാനത്തിന്റെ മുഖ്യാട്ടി

കെട്ടാലും 1078 ചിങ്ങം (1903 ആഗസ്റ്റ്) മുതൽ ഇരുപതിഞ്ചു മൂന്നു കൊല്ലക്കാലം വിശ്വച വരുത്താതെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു തുറ ആനുകാലികത്തിന്റെ മുഴുവൻ ലക്ഷ്യങ്ങളും സിഡി രൂപത്തിൽ. ഒപ്പു മാസികയുടെ പ്രബന്ധസൂചിയും.

മുഖ്യാഭിലി: പ്രബന്ധസൂചി: 150 ഉറുപ്പിക.

സമ്പൂർണ്ണധനയാൽ ഡിവിലിഡി: 100 ഉറുപ്പിക

23 വാല്യങ്ങളിലെ 274 ലക്ഷ്യങ്ങൾ
സമ്പൂർണ്ണരൂപത്തിൽ

പ്രബന്ധസൂചി

ആയുർവേദം ആധികാരികമാർഗ്ഗം

വൈദ്യരക്കാം വി. എസ്. വാതിയരുടെ
ആര്യവൈദ്യഗ്രാല
ESTD 1902 കോട്ടയ്ക്കര്-676 503, കേരളം

Tel: 0483-2808000, 2742216, Fax: 2742572, 2742210

E-mail: mail@aryavaidyasala.com Web: www.aryavaidyasala.com

പ്രസംഗക്കാൾ ആവാദാഖണ്ഡം റിലൈഞ്ച്

പ്രസിദ്ധീകരണപിഡ്മാം, ആര്യവൈദ്യഗ്രാല, കോട്ടയ്ക്കര് - 676 503

ഫോൺ: 0483 - 2742225/ 2746665

E-mail: publications@aryavaidyasala.com